

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIII legislatura · primer període · sèrie P · número 9

Ple del Parlament

Sessió 7, segona i darrera reunió, dijous 3 de juny de 2021

Presidència de la M. H. Sra. Laura Borràs i Castanyer

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista	3
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques per a garantir el dret a l'habitatge 300-00001/13	3
Interpel·lació al Govern sobre la situació de la Corporació Catalana de Mitjans Audio- visuals 300-00002/13	12
Interpel·lació al Govern sobre la situació de l'educació infantil 300-00003/13	19
Interpel·lació al Govern sobre l'assoliment dels objectius de transició energètica que estableix la Llei 16/2017, del canvi climàtic 300-00004/13	26
Interpel·lació al Govern sobre la política per a posar fi a l'ocupació il·legal d'habitatges 300-00007/13	33
Interpel·lació al Govern sobre la situació econòmica 300-00005/13	39
Interpel·lació al Govern sobre les línies estratègiques del departament competent en matèria d'igualtat 300-00006/13	46
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge 300-00008/13	55
Paraules de comiat d'Eusebi Campdepadrós i Pucurull	62

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 7.2

La sessió s'obre a les nou del matí i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de les vicepresidentes primera i segona; els secretaris primer i tercer, i la secretària segona. Assisteixen la Mesa el secretari general i la lletrada Mercè Arderiu i Usart.

Al banc del Govern seuen el vicepresident i conseller de Polítiques Digitals i Territori i els consellers de la Presidència, d'Economia i Hisenda, d'Igualtat i Feminismes, d'Educació, d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural i d'Interior.

La presidenta

Molt bon dia. Reprenem la sessió.

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista

Malauradament, abans de començar he de comunicar una nova víctima de la violència de gènere, a Porqueres, que tot just ens acaba de confirmar el Departament d'Interior. I, per tant, en nom de la cambra, lamento i condemno aquest crim, i reïterero el compromís del Parlament en l'erradicació de qualsevol forma de violència contra les dones i també de vetllar pel record i acompanyar en el sentiment la seva família i els seus amics.

D'acord, com saben, amb el Protocol de dol del Parlament de Catalunya contra les violències masclistes, aprovat pel Grup de Treball en Equitat de Gènere, aquesta presidència proposa fer ara el minut de silenci i no fer-lo a la façana principal, perquè també, amb les mesures covid, no es produeixin aglomeracions a la pujada i a la baixada de les escales. Per tant, si els sembla, faríem ara el minut de silenci per a aquesta víctima.

(La cambra serva un minut de silenci.)

Moltes gràcies.

Interpel·lació al Govern sobre les polítiques per a garantir el dret a l'habitatge

300-00001/13

I, en la represa dels punts de l'ordre del dia, tractarem el novè punt, la interpellació al Govern sobre les polítiques per a garantir el dret a l'habitatge, presentada pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Per fer l'exposició de la interpellació, té la paraula la senyora Susanna Segovia, per un espai de deu minuts.

Susanna Segovia Sánchez

Moltes gràcies, presidenta. Diputats, diputades, realment costa, començar la interpellació després de la notícia que ens acaba de comunicar la presidenta. I sí que voldria aprofitar, també, aquests primers segons de la intervenció parlamentària per condemnar una nova víctima de la violència masclista, que és una xacra que ens afecta a totes i a tots. I només aconseguirem acabar amb ella si realment fem un esforç com a país, com a societat, per canviar aquest model i aquesta societat patriarcal i masclista, que és la que condemna la meitat de la població a la desigualtat i moltes dones al maltractament i a la violència.

Bé. Nosaltres començàvem aquesta legislatura amb un dels temes –els membres del Govern ja ho saben– de l'anterior legislatura que és una de les nostres particulars obsessions, no?, que és el tema de l'habitatge. I sí que volíem començar fent una salutació al nou conseller, conseller Puigneró, i fent un record també per al conseller Calvet, que ara seguirà com a diputat de la cambra, perquè realment creiem que va

ser una relació intensa, en alguns moments fructífera i en d'altres moments més conflictiva, la que hi vam tenir com a grup parlamentari.

Però sí que voldria començar amb una primera pregunta, senyor Puigneró, i és: serà vostè el responsable de les polítiques d'habitatge en aquesta legislatura? Perquè, clar, suposadament, en la Proposta de resolució de creació de les comissions i de l'estructura del Govern que es va aprovar, les polítiques d'habitatge seguien a la conselleria que ara es diu «de Polítiques Digitals, Infraestructura i Agenda Urbana», però, pel que ens vam assabentar a la Junta de Portaveus, això podia canviar, i sembla ser que podia passar a Drets Socials, amb la senyora Violant Cervera.

Clar, és una mica complicat, fer una interpellació sense saber si vostè serà el responsable d'aquestes polítiques d'habitatge. Serà una de les primeres coses que m'agradaria que em pogués respondre en la seva intervenció. Perquè és que la sensació que dona és que un tema que és cabdal, que és una de les principals emergències que estem vivint a Catalunya, que és l'emergència habitacional, i a la qual fa molts anys que no es dona resposta, doncs..., és que ara mateix no sabem qui en serà el responsable polític, perquè ens pensàvem que era vostè, però ara pot ser que no sigui vostè.

També és un tema..., un canvi d'enfocament: no és el mateix la perspectiva de les polítiques d'habitatge des de la conselleria que planifica i ordena el territori, on hi ha l'Incasòl, per exemple, que des de la conselleria de Drets Socials, que se li estaria donant una visió molt més assistencialista, molt més basada en els ajuts, i no de definició de polítiques i de model d'habitatge i de desenvolupament urbà.

Per tant, seria com una primera gran pregunta que li fem. Nosaltres seguirem insistint en el tema de l'habitatge, perquè considerem que, bàsicament, estem exactament igual que, quan fa quatre anys, jo vaig fer la meua primera interpellació sobre habitatge en aquest Parlament: no s'ha avançat pràcticament en re.

El poc que s'ha avançat en aquesta darrera legislatura ha sigut a nivell normatiu i legislatiu. Han sigut avenços importants, això no ho negarem. Tampoc negarem que, evidentment, aquests avenços no són precisament mèrit del Govern, o no només del Govern, sinó, en bona part, de les organitzacions i dels moviments socials que lideren la lluita pel dret a l'habitatge a Catalunya.

I estem parlant, claríssimament, de la llei de contenció de rendes –la llei de regulació de lloguers, com és coneguda habitualment–, i, a més a més, hem vist en els darrers dies com les xifres, sis mesos després de l'aprovació d'aquesta llei, estan donant la raó a que regular lloguers és bo i que regular lloguers és necessari, no només a Catalunya, també a tot l'Estat, i és un repte que tenim pendent a nivell del Govern de l'Estat. I, des d'aquest punt de vista, emplaço també el Partit dels Socialistes perquè hi seguim treballant i d'una vegada per totes tirem endavant la regulació de lloguers a nivell de l'Estat, amb la nova llei de l'habitatge que s'ha de fer.

També el Decret 17/2019, de mesures urgents contra l'emergència habitacional, que, com saben, també va ser resultat del treball amb la comissió promotora de la ILP 24/2015, i que, malauradament, ha estat tombat en bona part pel Tribunal Constitucional gràcies, com sempre, a les bones maneres de fer del Partit Popular, que té aquest bonic costum de recórrer i utilitzar els tribunals per impugnar allò que electoralment no guanya. Per tant, tornem a tenir un decret..., però també els diré que no se sortiran, tampoc, amb la seva, perquè ara mateix ja hi ha el compromís ferm per part de quatre grups parlamentaris –els quatre grups parlamentaris que van donar suport a aquest decret– de tornar-lo a presentar en format de proposició de llei fent tot l'esforç necessari a nivell legislatiu perquè aquesta sigui una de les primeres lleis que s'aprovin en aquesta legislatura. I d'això segurament en els propers dies ja hi hauran novetats, i, des d'aquí, el compromís del nostre grup per tirar-ho endavant.

Conseller, la crisi... Ja n'hem parlat moltes vegades, no? Fer el diagnòstic... Podria dedicar-hi minuts i podria dedicar-hi temps, a parlar dels milers i milers de famílies que han perdut el seu habitatge; dels milers i milers de famílies que han d'utilitzar l'infrahabitatge, la sobreocupació o l'ocupació directament, perquè no te-

nen alternativa habitacional; que Catalunya segueix sent líder en el rànquing de desnonaments, i que la Generalitat segueix fent..., què?, pel que fa als desnonaments? Doncs l'única resposta que veiem que fa la Generalitat quan hi han desnonaments és enviar els Mossos d'Esquadra, enviar la Brimo i enviar l'ARRO. Aquesta és la resposta de la Generalitat, malgrat que podria fer moltíssimes coses, i ara n'hi enumeraré ràpidament.

Podria tenir i crear una unitat antidesnonaments a nivell català. Amb un equip de mediació, de negociació i d'acompanyament a les famílies, no quan arriba el desnonament, a la porta del desnonament, enviant-hi els Mossos, sinó molt abans, des del moment que es detecten els problemes d'emergència habitacional. I això la Generalitat ho podria fer.

De fet, quan va haver-hi el desnonament del Bloc Llavors, vam sentir el president Aragonès dient que s'augmentarien els mediadors de la Generalitat per donar resposta en aquestes situacions de desnonament i de conflicte amb els desnonaments. No entenem com es pot augmentar una cosa que no existeix; en tot cas, s'ha de crear. S'ha de crear, primer, i s'ha de posar en marxa, aquesta unitat antidesnonaments a nivell català, perquè la presència del Govern de la Generalitat de Catalunya davant les víctimes d'un desnonament no sigui només enviar els Mossos d'Esquadra, enviar la Brimo, sinó que sigui també aquest acompanyament a les famílies, que sigui aquest acostament. I això és una de les coses que podria fer la Generalitat de Catalunya quan hi han desnonaments.

Què més podria fer? Podria complir la seva responsabilitat de posar pisos a les mesos d'emergència per allotjar aquestes famílies i donar una alternativa habitacional. Això tampoc ho està fent, la Generalitat de Catalunya. Malgrat que en l'acord de pressupostos de l'any passat amb En Comú Podem, que als pressupostos del 2020, hi havia un pla de xoc per posar a zero les mesos d'emergència, això no s'ha fet. Segueix havent-hi una llista d'espera d'aproximadament unes 1.500 famílies. Ara li hem fet les preguntes per acabar d'acotar les dades.

Per tant, la Generalitat no està fent la seva feina. Només en el cas de Barcelona, si hi posés el 60 per cent de recursos que hi ha de posar com a membre –el 60 per cent– del Consorci per l'Habitatge, serien aproximadament uns 1.400 habitatges en els últims quatre anys, que hi hauria d'haver posat la Generalitat, i no els hi ha posat. I això segurament serviria per donar cabuda a les prop de sis-centes famílies que hi han a la llista d'espera d'emergència de la Generalitat de Catalunya.

Però què és també el que podria fer la Generalitat de Catalunya? Doncs posar-hi recursos, evidentment. Si no hi posem recursos, difícilment podrem fer política d'habitatge. La Generalitat està aproximadament ara en uns 378 milions d'euros, en polítiques d'habitatge, molt menys dels 450 que hi havia el 2010 –molt menys–, uns diners que són absolutament insuficients. I és cert que als acords que han signat ara tant Esquerra amb la CUP com Esquerra amb Junts per Catalunya, doncs, hi ha un compromís d'un augment important de recursos, i nosaltres valorem aquest compromís com a important. Tot i que hi han diferències, i suposo que això ja ho han vist, també...: amb l'acord amb la CUP són 1.000 milions d'euros anuals, amb l'acord amb Junts per Catalunya és arribar a 1.000 milions en acabar la legislatura. És una subtil diferència, però hi han uns quants milions pel mig, en aquesta subtil diferència.

Però és que, tot i així, tot i fent aquestes xifres, el pressupost que tindria la Generalitat de Catalunya amb aquests 1.000 milions..., seria destinar el 3,1 per cent del seu pressupost a polítiques d'habitatge; seria el màxim, quan l'Ajuntament de Barcelona, per exemple, només, està destinant-hi el 8 per cent.

Però és que no és només això. És que segur que s'ha llegit les recomanacions de l'informe del Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya, d'ara, del mes de maig, no?, que han fet un informe i unes recomanacions on recomanen incrementar la despesa pública en habitatge fins a l'1 per cent del PIB. Ara mateix els recursos..., els 1.000 milions, suposant que s'arribi a aquests 1.000 milions, suposarien

només un 0,4 per cent del PIB; l'1 per cent serien 2.224 milions d'euros. Estem molt lluny del que recomana el CTESC; molt lluny, anem molt tard. I n'estem molt lluny i anem molt tard perquè no s'ha fet re i no s'ha augmentat la inversió en els darrers anys de la manera necessària.

Què més podria fer la Generalitat de Catalunya com a polítiques d'habitatge? Com veu, estem en una actitud absolutament propositiva. Aprovar el Pla territorial sectorial d'habitatge, aturat des del 2019. Ningú no sap què passa; una entra a la pàgina web..., darrera actualització, març del 2019. Ningú no sap què més ha passat amb el Pla territorial sectorial d'habitatge, que és la principal eina per a la planificació i per definir el model de l'habitatge a Catalunya: per saber on calen més habitatges, on en calen menys, quines són les eines, quins són els instruments... Doncs, tot això, completament aturat.

Posar en marxa el Consell Nacional per l'Habitatge..., ai –perdó–, l'Acord nacional per l'habitatge, que també s'ha votat en aquest Parlament diverses vegades, que ahir la diputada del PSC l'hi recordava i que encara no s'ha fet. Com es pot canviar de model de polítiques d'habitatge sense fer un ampli consens i un ampli acord per fer-hi front?

Hi han molts instruments pels quals la Generalitat de Catalunya podria destinar-hi més recursos i fer una política efectiva. Jo després seguiré fent-li més propostes a la seva intervenció. Però sobretot, conseller, creiem que ja és hora de que agafin el problema de front, que hi destinin els recursos i que facin les polítiques valentes que són necessàries. I, sobretot, és hora de que decideixin quina conselleria portarà les polítiques d'habitatge.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Segovia. A continuació, per respondre, té la paraula el vicepresident del Govern i conseller de Polítiques Digitals i Territori, el senyor Jordi Puigneró.

El vicepresident i conseller de Polítiques Digitals i Territori (Jordi Puigneró Ferrer)

Bé. Molt bon dia i gràcies, presidenta; molt bon dia, diputats i diputades. Diputada Segovia, en primer lloc, li agraeixo, òbviament, molt el to, que ha de correspondre –crec– a aquest inici de legislatura, on, evidentment, eh?, les polítiques d'habitatge tindran un paper important, com l'han tingut..., vaja, des de que jo estic en política, eh? Perquè l'habitatge és un dret, un dret bàsic. És un dret social, i, per tant, crec que no n'hem de fer..., en fi, és una qüestió estratègica i no n'hem de fer en cap cas una política –crec– de partits, sinó una política de país, eh? I, en aquest sentit, aquest vicepresident, i, per tant, conseller responsable de les polítiques de territori, doncs, actuarà amb aquesta actitud i amb aquesta voluntat d'acord en l'àmbit de les polítiques d'habitatge.

Comencem, per tant, aquest nou cicle amb el desig que la política d'habitatge no sigui, com he dit, una eina per fer política de partits, sinó una eina per fer política de país, per enfortir la cohesió social enfortint un dret bàsic, eh?, tan bàsic com ho poden ser, doncs, la salut, l'educació o..., en fi, molts altres drets, inclús també drets d'avui, com és el dret a la connectivitat digital, que són fonamentals per desenvolupar el nostre país en els propers anys.

Tot això, per tant, vol molta acció i crec que poc soroll, eh? Vol molt acord i col·laboració entre administracions i menys batalla partidista, sovint plena de gesticulacions i titulars. Aquest Govern i aquest vicepresident, en particular, treballarem per tenir aquest context de col·laboració, perquè els reptes de futur que tenim al davant en matèria d'habitatge són ambiciosos i requereixen la participació de tots.

Si entrem en detall, ja, a mesures concretes, permeteu-me començar, en primer lloc, parlant dels recursos econòmics per a les polítiques d'habitatge, que crec que és una peça imprescindible. Un primer pas molt important per estar en condicions d'avançar en aquesta línia és assumir compromisos pressupostaris. Com vostès saben, l'acord subscrit entre les dues formacions polítiques que integren el Govern, Esquerra Republicana i Junts per Catalunya, estableix un increment gradual del pressupost d'habitatge fins als 1.000 milions d'euros al final d'aquesta legislatura.

En aquest punt vull ser molt clar: no es poden fer polítiques potents d'habitatge sense diners. Necessitem destinar-hi més recursos per garantir els ajuts per evitar la pèrdua de l'habitatge; necessitem més recursos per estimular la promoció d'habitatge protegit, més recursos per atendre adequadament els casos de risc d'exclusió residencial greus, i necessitem també més recursos per fer un salt qualitatiu en matèria de rehabilitació i eficiència energètica del parc residencial de Catalunya.

Per això aprofito aquesta primera interpellació per demanar a la seva formació política que ens ajudi també a aconseguir que el Govern de coalició del qual vostès formen part a Madrid faci bé els deures també d'una vegada i abandoni l'infrafinançament endèmic i enquistat del Plan estatal de vivienda, que en els darrers anys, pel que fa a Catalunya, ha significat una retallada del 50 per cent.

Aquest punt és clau, perquè té impacte en programes tan estratègics com els ajuts al pagament del lloguer, que s'emporten quasi un terç del total del pressupost de la Generalitat en habitatge i estan lligats al finançament que ens arriba de Madrid via el *plan estatal*. Per tant, una primera missió d'aquest Govern, i que té especialment amb la formació política que presenta aquesta interpellació, és aconseguir, evidentment, aquest objectiu tan necessari i tan urgent.

Nosaltres, per començar, assumim públicament el compromís d'incrementar el pressupost fins a 1.000 milions d'euros, però és obvi que, per fer-ho possible, ens cal que, en el retorn que l'Estat fa dels recursos que aportem els catalans, el finançament per als programes d'habitatge no sigui oblidat com fins ara.

Fet aquest plantejament inicial, que creiem que és bàsic per entomar el diàleg constructiu que esperem mantenir amb tots els grups d'aquesta cambra, permetin-me també entrar a esmentar alguns dels principals reptes que tenim damunt la taula.

El primer repte –crec que tots hi devem coincidir– és el dels desnonaments. Aquest és un tema que, evidentment, és d'emergència social, i, per tant, ha d'estar al capdavant de les polítiques d'habitatge. S'ha apuntat, en aquest hemicicle, que el problema dels desnonaments és especialment greu a Catalunya, en diverses ocasions. És cert que estem en la franja superior del rànquing de desnonaments, entre els setze mil que es van produir l'any 2013 i els dotze mil de l'any 2019, però també és cert que tenim un parc d'habitatges molt més nombrós en termes absoluts que altres zones, i, per tant, no resulta del tot adequat fer la comparativa amb altres comunitats que es podria fer, com comunitats com Múrcia, Astúries o d'altres.

En qualsevol cas, és evident que, més enllà de com analitzem les xifres, en els propers anys és molt probable que s'agreugi com a conseqüència de que a l'agost decaigui la moratòria establerta en el marc de la normativa aprovada a l'entorn de l'estat d'alarma. Per tant, hem d'actuar de forma encara més ràpida i més col·laborativa, perquè la situació que se'ns apropa, doncs, podria ser no optimista en aquest sentit específic dels desnonaments, i, per tant, hem de posar-hi remei com més aviat millor.

És en aquest punt on jo els emplaço també a vostès, com a grup que són, també, molt municipalista, a vetllar perquè els ajuntaments, a tots aquells on vostès tenen presència i tenen possibilitat d'actuar políticament..., doncs a aconseguir que hi hagi implicació municipal pel que fa al desplegament del programa Reallotgem.

Com deuen saber, aquest és un programa nou i ambiciós que aquest any reserva 21 milions d'euros perquè la Generalitat pagui el lloguer al propietari de l'habitatge a preu de mercat amb contracte mínim de cinc anys en divuit mensualitats avança-

des, en una sola vegada, i amb garantia de cobrament. Es tracta d'aconseguir que famílies que s'han vist desnonades trobin un nou habitatge, o que les que poden ser desnonades es puguin..., i, per tant, amb una implicació econòmica total per part de la Generalitat, puguin trobar aquest habitatge. Els ajuntaments en aquest programa tenen un paper important, que és cercar habitatges, recerca per la qual reben una compensació econòmica de la Generalitat..., i, per tant, emetin també l'informe social pertinent sobre la situació de la família.

Permetin-me també introduir molt resumidament algunes altres accions relacionades amb els desnonaments. La primera és el grup de treball sobre el dret a l'habitatge, aprovat pel Govern ahir mateix. No és casual que aquest Govern..., el seu primer acord de govern, el primer acord que fa el Govern, és un acord en matèria d'habitatge. Es tracta d'un grup de treball que prestarà especial atenció a l'abordatge transversal dels desnonaments amb la participació dels departaments de la Presidència i la Vicepresidència i els departaments d'Interior, de Justícia i de Drets Socials, perquè aquest tema de l'habitatge és un tema integral i s'ha d'abordar integralment. Un desnonament, un sol desnonament, és el fracàs de tot un sistema.

La segona és la voluntat també de tancar el protocol amb el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya endegat pel Departament de Justícia per conèixer amb antelació els desnonaments previstos. Per tant, dues actuacions importants pel que fa als desnonaments.

Un altre gran repte és el que té a veure amb el parc públic d'habitatge. Un parc públic que és insuficient, hi devem estar d'acord, però que..., en fi, hem d'anar-lo avançant i millorant en els propers anys. S'han fet passos endavant en els darrers anys, en els darrers temps, també, per reduir el dèficit històric d'habitatge públic de lloguer que pateix Catalunya, com també pateix el conjunt de l'Estat, com a conseqüència d'una política pública d'habitatge històricament massa centrada, segurament, en l'habitatge protegit de compravenda i poc en el lloguer.

En fi, com que em queda poc temps i també voldria respondre a moltes de les qüestions, aniré avançant en altres temes.

En primer lloc, també, la qualificació permanent aconseguida amb el Decret llei 17/2019, que de poc serveix fer molts pisos de lloguer social si la qualificació no és permanent. I aquesta és una anomalia resolta en l'anterior legislatura en habitatge de lloguer social, juntament amb la fixació dels preus dels mòduls, les mesures de protecció davant dels impagaments, amb promocions de lloguer social, o les línies de finançament de l'ICF i la regulació dels allotjaments dotacionals.

La insuficiència del parc públic ha estat una realitat difícil de combatre des de la crisi econòmica del 2008, que va tenir un impacte brutal en el sector de la construcció i en la salut de les finances públiques en els següents anys que encara arrosseguem i que la pandèmia en certa manera ha agreujat. Però, malgrat el context difícil, des de finals del 2015 tenim aprovat el decret que ens habilita per exercir el dret a tanteig i retracte sobre habitatges provinents d'execucions hipotecàries. En poc més de cinc anys la Generalitat ja ha adquirit 3.177 habitatges, per un import de 168 milions d'euros, per cert, amb 184 habitatges a la ciutat de Barcelona. El compromís del Govern és mantenir aquesta aposta pel tanteig amb una mitjana de cinc-cents habitatges cada any que ens permetin incrementar el parc públic de la Generalitat durant aquesta legislatura en dos mil habitatges més.

No vull deixar d'esmentar una darrera qüestió sobre l'ampliació del parc públic, perquè sovint s'oblida que la política de sòl és clau per a l'execució de les promocions. I en aquest punt cal novament reclamar que els ajuntaments mobilitzin sòl existent perquè la Generalitat i els promotors d'habitatge social, ja siguin entitats o privats, puguin impulsar nous habitatges. Sense sòl no és possible fer habitatge, i el sòl, especialment a les grans ciutats com Barcelona o a l'àrea metropolitana, està en mans dels ajuntaments.

Per acabar, tenim també el repte de la gestió dels fons europeus en matèria de rehabilitació i promoció d'obra, que suposen 600 milions d'euros en els propers tres anys. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

En definitiva, s'ha fet feina, se n'ha de fer més, n'hem de fer molta més. I, per tant, em poso també a la disposició de tota la cambra, perquè entenem que aquest és un repte molt important, un repte d'emergència social per al nostre país i un repte al qual el Govern de Catalunya, conjuntament amb els diferents grups polítics, hem de donar resposta de forma immediata.

La presidenta

Conseller, se li ha acabat el temps. Gràcies. Ara, per respondre, té la paraula la diputada Susanna Segovia, per espai de cinc minuts.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, presidenta. Conseller, sí, hi estem molt d'acord: política de país –per això li hem demanat la creació de l'acord nacional per l'habitatge–, però també política de fets, i no política de paraules i política de pilotes fora. Perquè, com ja ens hi tenen acostumats, vostès..., són pilotes fora cap a l'Estat, que té la seva responsabilitat i que ha de fer la seva feina, i pilotes fora cap als ajuntaments, que també tenen la seva responsabilitat.

Però és que sembla que vostès s'oblidin de que la competència d'habitatge és una competència autonòmica, i que el principal actor polític per liderar les polítiques d'habitatge és el Govern de la Generalitat de Catalunya i, en concret, la seva conselleria, si és que habitatge segueix estant a la seva conselleria. Pel que ha dit, entenem que sí; no ho ha acabat de confirmar del tot, però entenem que vostè seguirà sent el responsable de les polítiques d'habitatge. Com a mínim, no ha desmentit que ho sigui; que també pot ser, perquè, finalment, com que no s'han aconseguit posar d'acord encara, doncs, de moment li toca encarregar-se'n fins que vegi si se n'encarrega algú altre.

No és un tema de batalla partidista; és que els compromisos pressupostaris que vostè està dient necessitaran el suport d'aquesta cambra. I ha parlat dels 1.000 milions de l'acord que hi ha, l'acord de govern amb Junts per Catalunya, però és que les companyes de la CUP, que tenen una interpellació just després, potser no estaran massa d'acord amb això, perquè el seu acord diu una altra cosa. I és molt diferent el que diu l'acord de la CUP en habitatge del que diu l'acord de Junts per Catalunya en habitatge.

A nosaltres el que ens interessa saber és quin serà el model de les polítiques d'habitatge: el de l'acord amb la CUP o el de l'acord amb Junts per Catalunya? Perquè hi han diferències significatives, eh?: en l'enfocament, en el model i en els recursos. L'acord de la CUP parla d'incorporar cinc mil habitatges *anuals* al parc públic; l'acord amb Junts per Catalunya parla de cinc mil en una legislatura. També són molts milers de pisos de diferència. O sigui, haurien d'aclarir una mica cap a on estem anant.

Nosaltres creiem que l'Incasòl ha de recuperar el seu paper de promotor de l'habitatge públic de Catalunya, perquè l'ha deixat de fer. És que en tres anys, en quatre anys, ha construït 1.300, 1.400 pisos a tot Catalunya, i l'Ajuntament de Barcelona només en té dos mil en marxa. Jo sé que no els agraden, les comparacions, però no és un tema partidista: és un tema d'institucions que s'ho creuen i que s'hi posen a treballar i d'institucions que no s'ho acaben de creure i que no hi posen els recursos ni hi posen les polítiques.

Nosaltres creiem que l'Incasòl ha de ser una immobiliària pública, ha de servir d'immobiliària pública, movent el sòl, parlant amb els ajuntaments, signant acords amb els ajuntaments, aconseguint el finançament, parlant amb promotors privats per fer iniciatives de construcció, utilitzant el 30 per cent de reserva del sòl per fer habitatge de protecció oficial... Hi han moltes eines que pot fer... L'Incasòl s'ha de convertir en el líder de les polítiques de promoció d'habitatge de protecció oficial a

Catalunya, i no ho està sent. Està fent deixadesa de funcions. I a les xifres em remeto: 1.152 –és que encara me n'he anat una mica més enllà– en quatre anys. Això són dades de la pàgina web de l'Incasòl, no ens les estem inventant. Vostè creu que 1.152 habitatges promoguts per l'Incasòl en quatre anys és una bona xifra?

També hi ha el tanteig i retracte, evidentment, però set-cents pisos més 1.152..., set-cents anuals no acaben de donar les xifres que s'estan dient tant al Consell de Treball, Econòmic i Social com el que estan dient les organitzacions o el que diu la mateixa llei de l'habitatge, que parla d'arribar a aquest 15 per cent el 2027. El 2027 és més que evident que no hi arribarem, eh?

Llavors, parlem de l'infrafinançament, però és que els recursos del pacte d'estat amb els actuals pressupostos han augmentat pràcticament en un 400 per cent, també els de Catalunya. Per tant, recursos n'estan rebent. Vindran els fons europeus, que són per a rehabilitació. També seran recursos importants, perquè una de les vies és rehabilitar infrahabitatge i invertir... Nosaltres proposarem, i ho teníem... Ho hem estat parlant durant la campanya electoral; tenim al programa una nova llei de barris, de barris verds, però la rehabilitació també ha de ser condicionada. El que no pot ser és que la rehabilitació dels recursos dels fons europeus serveixi per augmentar l'especulació i perquè torni a haver-hi beneficis en mans de grans inversors i de grans promotors que, a sobre de que rehabiliten, reben recursos dels fons europeus. Aquests recursos han d'estar condicionats a polítiques de contenció de rendes, a polítiques d'estabilitat en els lloguers. No poden ser recursos que siguin gratis.

Conseller, el protocol amb Justícia. Però és que la consellera que tenim de Justícia és l'autora dels desnonaments exprés. O sigui, realment, com ens podem creure que hi haurà una voluntat des del Departament de Justícia per frenar els desnonaments i per millorar el mecanisme? No ens ha dit si pensen apostar per la mediació i per l'acompanyament a les famílies que estan sent desnonades, perquè ho deixen tot sempre en mans dels ajuntaments, en mans dels serveis socials. Vostès tenen la responsabilitat de donar un acompanyament.

Les meses d'emergència: pensen posar-hi els recursos necessaris perquè no hi hagin aquestes llistes d'espera? Hi insisteixo, com a administració competent en la política d'habitatge, vostès, quants habitatges pensen posar per posar la mesa d'emergència a zero, que és un compromís que tenia amb el nostre grup la passada legislatura?

Jo crec que hauríem d'intentar deixar de treballar amb les pilotes fora i hauríem d'assumir les responsabilitats. I, conseller, la seva conselleria, si es queda amb habitatge, en té moltes, de responsabilitats.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per fer la rèplica, té la paraula el vicepresident del Govern i conseller de Polítiques Digitals i Territori.

El vicepresident i conseller de Polítiques Digitals i Territori

Sí; gràcies, diputada. Miri, jo provinc del món municipal. Vaig ser tinent d'alcalde d'un municipi que va fer rècord en habitatge públic durant la dècada del 2005 al 2015. Rècord absolut, eh? Era el municipi que més habitatge públic feia, i jo era no el responsable directe, però un dels principals impulsors, com a tinent d'alcalde, d'aquella ciutat. Per tant, crec que, quan parlo de que l'habitatge serà una prioritat, m'avalen, en certa manera, els fets.

I també li he de dir que –hi insisteixo, eh?– vostès formen part d'un govern a Madrid que té un ministre que diu que l'habitatge és un bé de mercat. Per tant, també estaria bé que allà on vostès governen, com també ho fan a l'Ajuntament de Barcelona, amb els seus socis tinguin també una actitud, en aquest sentit, d'entendre que l'habitatge és un dret social. I, en tot cas, també entenc que, un cop es garanteix aquest dret social, i, per tant, no tenim una situació d'emergència com pot estar pas-

sant en aquests moments, evidentment també és un bé de mercat. Però sobretot és un dret social, i, per tant, l'ordre és aquest. Allà on vostès governen també farien bé que els seus socis tinguessin clares aquestes prioritats.

Miri, abordem una nova legislatura i el món està canviant. Per tant, les polítiques d'habitatge també s'han d'entendre des d'altres perspectives. Estic molt d'acord amb algunes de les qüestions que vostè ha plantejat, del repte que hem de fer, que sense diners i sense sòl serà molt difícil fer polítiques d'habitatge. Però també hem de començar a pensar que aquest ha de ser un país equilibrat territorialment. I això vol dir que també hem d'ajudar a aquest esponjament, que la massificació de la població en el territori de Catalunya pugui també trobar solucions en altres llocs del país.

Encara que li pugui semblar una idea que no s'adiu amb el que s'ha fet fins ara, hem d'entendre –n'hi puc posar alguns exemples– com avui el despoblament, gràcies a determinades accions, està permetent que gent faci una opció de vida voluntària en altres llocs del país, i, per tant, equilibrem la població del país de forma més sostenible per a tots. Això passa, per exemple, amb el que està significant l'oportunitat del teletreball. El teletreball està permetent, avui, que gent estigui anant a viure a pobles del nostre país, i, per tant, donem també oportunitats en aquest sentit a tot el territori.

I aquesta no és una cosa menor. Li vull parlar, per exemple, del cas de Gósol. Gósol, fa tres anys, estava a punt de tancar l'escola. Avui Gósol té vint-i-sis nens a l'escola, i ha incrementat el cens i l'empadronament. I això està passant a tots els municipis que visito cada setmana. Sempre pregunto a l'alcalde quina és la situació, en aquest cas, de cens i escola, perquè són dos clars indicadors d'arrelament en altres punts del territori.

Per tant, també hem de fer polítiques per ajudar en aquest sentit. Aquí hi tenen la clau també, per exemple, les inversions que fem en connectivitat. La connectivitat, en aquest cas, que permet el teletreball. Permet que molta gent que té una feina que no requereix anar físicament a un lloc, o que no requereix, en aquest cas, estar en un àmbit concret físic per desenvolupar la seva activitat, pugui plantejar-se aquesta possibilitat.

Per tant, quan parlem de polítiques d'habitatge, hem de parlar de tot el que vostè ha comentat –hi estic d'acord, això s'ha de ser un dels reptes que hem d'abordar aquesta legislatura, que passen per més diners i més sòl, sobretot–, però també, per exemple, de dotar amb més diners infraestructures com la connectivitat digital, que vol dir la fibra òptica en el territori. Perquè això també ajudarà en aquest objectiu, a fer que més famílies, que més ciutadans de Catalunya, puguin tenir una opció de vida més enllà, en aquest cas, de l'àrea metropolitana.

Per tant, mireu-nos-ho en la globalitat. Jo estic disposat a obrir el prisma. Abraham Maslow deia, en la seva famosa piràmide, que, després de menjar i beure –tenir accés a l'aigua i al menjar–, el dret més necessari d'un ésser humà és tenir un lloc on viure, un sostre. Per tant, sota aquest prisma, sota aquesta voluntat, entenent la política d'habitatge com un dret social en primer lloc, és on hem de situar, en aquest sentit, les polítiques d'habitatge en aquesta legislatura.

De mecanismes i eines, n'hi han múltiples. Jo només demano que no renunciem a cap; que no renunciem, evidentment, al tema del sòl, al tema dels diners, a la regulació i també –permeti'm que l'hi afegeixi– a inversions en altres tipus d'infraestructures, que permetran també que aquest dret estigui garantit i fem un país territorialment més equilibrat en els propers anys.

Moltes gràcies.

La presidenta

Acabada aquesta interpellació, passem al punt número 10 de l'ordre del dia, la interpellació al Govern sobre la situació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, que presenta el Grup Parlamentari de Ciutadans.

Interpellació al Govern sobre la situació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals

300-00002/13

Per fer l'exposició de la interpellació, té la paraula la diputada senyora Anna Grau.

Anna Grau Arias

Gràcies, presidenta. Senyors diputats, senyores diputades... Bé, la meua primera sessió de control de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals –d'ara endavant, «corpo»– va ser tota una experiència, divendres passat. Com a diputada molt recent, però com a periodista de molts anys, aquí i fora d'aquí, em va caure l'ànima als peus; la cosa està definitivament pitjor, molt pitjor, del que jo em pensava.

Senyora Vilagrà, vostè ahir ens prometia un govern obert, transparent, col·laboratiu, una administració intel·ligent. Molt intel·ligent s'ha de ser, en efecte, per treure l'aigua clara de qui mana a qui i qui decideix què. La persona que ha intervingut abans que jo tampoc tenia clar qui prendrà determinades decisions. I em sembla que era ahir que el senyor Illa, aquí mateix, se'n feia creus, de si les decisions últimes de comunicació d'aquest Govern les pren vostè, les pren el senyor conseller d'Economia, el senyor Giró, o el vicepresident de la república digital «xupa-xup», el senyor Puigneró. La manca de transparència és especialment sagnant en àmbits com el que avui ens ocupa, la «corpo».

És un fet que TV3 i Catalunya Ràdio són, ara mateix, uns mitjans capdavanters, però capdavanters, sobretot, en quedar retratats professionalment i judicialment per les seves sistemàtiques violacions dels principis de neutralitat política i objectivitat informativa.

Des del Col·legi de Periodistes fins al Tribunal Suprem, passant per la Junta Electoral i per Reporters sense Fronteres, tothom se'n fa creus, de com s'informa, i, sobretot, de com es desinforma aquí. Catalunya Ràdio i TV3 han renunciat a ser la ràdio i la televisió de tothom per aferrar-se a una audiència cada cop més minvada, desinformada, «jivaritzada» i intransigent, per no dir narcotitzada per una programació que fa veure que la propaganda és informació, l'insult és humor i l'humor és una estructura d'estat, com els agradaria a vostès, quan no una arma de guerra ideològica contra el 74 per cent dels catalans que no han votat independentista a les últimes eleccions. Vostès el que han fet és una autèntica neteja ètnica a l'audiència.

Del «Sue Ellen, ets una meuca» –o «un pendó»– al «puta Espanya» –perdó, presidenta, és una citació, eh?–, aquesta és l'evolució ideològica de TV3 des de 1983 fins ara. Quan ho vaig comentar divendres passat en comissió al senyor Sanchis, director de TV3, va tenir el coratge de dir-me que a ell no li consta que TV3 hagi dit mai «puta Espanya». Bé, s'ha de tenir pa a l'ull i molta barra per fer en seu parlamentària una afirmació semblant.

Solo hay que echar un vistazo a algún que otro vídeo, a alguna que otra hemeroteca, para darse cuenta de que «puta España» es un grito de guerra habitual –perdó, senyora presidenta, segueix sent una citació– de Jair Domínguez en compañía de otros, lo mismo en Instagram que en Twitter y en los programas *Bricoheroes* y *Està passant*, de TV3, o en *El búnquer*, de Catalunya Ràdio, ya puestos. «Put a España» por aquí, «puta España» por allá, ole que ole.

I és veritat –és veritat– que cada cop que denunciem aquestes coses, menys pròpies d'una televisió pública que d'un pati de col·legi, però d'un pati de col·legi on es practica el *bullying*, sense manies, eh?, contra tothom que pensa, opina o vota diferent, se'ns diu: «Oh, però aquestes coses no representen la ràdio i la televisió públiques de veritat, perquè tots els que diuen i fan aquestes coses no són personal de la casa; són col·laboradors externs, contractats, emparats per la llibertat d'expressió.» Però està vist que..., a más «puta España», no sé si más libertad de expresión, pero sí

más caché. Està vist que estripar constitucions en directe apuja la tarifa. Amb col·laboradors així, qui necessita personal de plantilla?

És que aquest és una mica el tema. Com és possible tenir una plantilla de milers de treballadors, una plantilla faraònica, que xucla 240 milions d'euros l'any de presupost, i no n'hi hagi ni per començar, que a cada moment hi hagi d'anar la Generalitat a abocar el sac? A sobre, sense cap ordre ni concert ni control, perquè aquí ni concurs públic per renovar els càrrecs de la corporació ni contracte programa ni res, només una mà foradada que depèn de l'humor polític del moment.

Mirin què tinc aquí (*l'oradora mostra un full a la cambra*): una pregunta amb sol·licitud de resposta escrita, presentada davant la Comissió Europea, per l'eurodiputat de Ciutadans Jordi Cañas. Se'n recorden, d'en Jordi Cañas? Doncs ell creguin-me que no els oblidia, eh?, que se'n recorda, de vostès, de dia i de nit. El senyor Cañas ha demanat que la Comissió Europea investigui si la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals –és a dir, el Govern català– ha desviat fons de la covid, quan la mateixa presidenta de la «corpo», la senyora Núria Llorach, va admetre divendres passat en comissió haver destinat diners de la covid –tatxan!– a pagar el *Polònia*. Jo hi era, i, creguin-me, no és que ho va admetre, és que en va presumir, com si gastar fons destinats a la covid per pagar el *Polònia* fos el màxim encert de gestió que han vist els déus des de la Banca Catalana.

Per cert, ja que hi som..., en aquella mateixa comissió el senyor Sanchis també em va avisar a mi que, si no vull tenir un disgust, potser de conseqüències penals i tot, millor que deixi de preguntar i de rascar per les estranyes, fosques, qui sap si perverses relacions entre la cúpula de TV3 i de la «corpo» i la productora del senyor Jaume Roures, Mediapro, que també sembla que han sortit del fons covid els 400.000 eurassos que ha costat el seu llamp de documental sobre el judici, total, per dir-nos el que tots ja sabíem, que al 26 per cent del cens dels catalans els han explicat que la justícia espanyola no val un «pito» a Catalunya, i ells van i s'ho creuen.

Però és que el pitjor ni tan sols és això. Mirin quin altre paper tinc aquí (*l'oradora mostra un full a la cambra*): és una admissió que directius d'una filial de Mediapro als Estats Units van participar en suborns i delictes de crim organitzat en el marc de l'escàndol FIFAgate. «Una filial no és la casa mare», diu el senyor Sanchis, per justificar que, després de declarar-se culpable de coses així, Mediapro encara pugui contractar amb TV3. Sembla ser que el que passa a Brooklyn es queda a Brooklyn i no té cap importància a Sant Joan Despí.

Però resulta que, perquè l'escàndol americà de la filial de Mediapro no anés més enllà, va haver de ser el senyor Tatxo Benet en persona qui s'avingués a signar en nom de l'empresa un *plea agreement* –una admissió de culpabilitat–, pagar una forta multa i –atenció– prometre fer bonat i perseguir tota pràctica corrupta a la seva empresa durant tres anys, tres anys que es compliran aquest mes de juliol, el mes vinent. No es podien haver esperat almenys fins al mes vinent, a can TV3, a tornar a contractar amb Mediapro? No hi ha altres productores de televisió en aquest país amb millor reputació, amb més garanties d'exemplaritat, a les que es puguin encarregar feines, no diguem mitja graella de la programació de la televisió pública catalana? Tot el pastís se l'han de cruspí sempre els mateixos, insaciabls com llops, i sense ni fer l'esforç de cuidar les formes i la reputació?

Seguim. De bicoca en bicoca y tiro porque me toca. Mirin, aquí tinc un altre paper que és resultat –haig de dir amb l'alegria– d'una denúncia parlamentària de Ciutadans *de largo recorrido*. Resulta que la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals ha facturat en els últims quatre anys gairebé 150.000 euros –es diu aviat, eh?, 150.000 euros– en publicitat a Plataforma per la Llengua, la hipersubvencionada ONG del català que acapara gairebé en solitari tots els recursos de tots els departaments de la Generalitat –i no només de la Generalitat, perquè de la Diputació de Barcelona i de l'Ajuntament també suquen– per a la promoció de la llengua catalana: gairebé 1 milió d'euros l'any en subvencions públiques, durant anys i panys.

I de debò que no s'entén en què se'ls gasten. Tan car és espiar en quina llengua parlen les criatures al pati del col·legi o intimidar els comerciants que retolen els seus negocis en castellà? La veritat és que el compte de resultats només s'entén si s'apliquen criteris d'economia circular: el Govern hipersubvenciona la Plataforma per la Llengua i aquesta evacua un bon «pico» d'aquestes subvencions a Catalunya Ràdio i TV3, que, com se sap, perden publicitat a raig i mai no en tenen prou. Però tot queda a casa.

En resum, si els mitjans públics catalans són una immensa decepció periodística i informativa, un desert de propaganda on els millors periodistes catalans moren de gana i de set mentre prosperen els Jairs Domínguez, els Tonis Solers i els Jaumes Roures, resulta que des del punt de vista financer encara és pitjor: és un forat negre de recursos malbaratats i desviats ves a saber on, a qui i per què, que ja no saps si ets a TV3 o a la cova d'Alí Babà.

Com s'arregla, això? Doncs no parlant de refundació mentre es mira cap a una altra banda, com sembla temptat de fer el PSC del senyor Salvador Illa; *no repitiendo como un loro cada día que quieren cerrar TV3, como hacen los señores de VOX*, i no papant mosques com –amb el degut respecte– ha fet sempre el PP. Els mitjans públics catalans necessiten fer neteja, necessiten fer dissabte, necessiten que persones qualificades i compromeses amb la qualitat de la informació i de la programació assumeixin aixecar les catifes de l'economia circular i posar ordre a la casa. I no hi haurà continguts normals mentre no hi hagi un funcionament empresarial i un finançament normal.

Ciudadans fa molts anys que pica pedra, que denuncia, que investiga, que treballa, que vigila, i, bé, ho seguirem fent. I demanem el concurs de tots els grups d'aquesta cambra, però molt especialment el dels grups del Govern, doncs, per poder fer-ho junts; per poder fer-ho junts i donar en aquest país la televisió i la ràdio que es mereixen.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Té ara la paraula, per respondre, la consellera de la Presidència, la senyora Laura Vilagrà.

La consellera de la Presidència (Laura Vilagrà Pons)

Bé; gràcies, presidenta. Diputada, permeti'm que li digui que ja va sent hora que es tregui el barret de tertuliana i es posi el barret de diputada. Som diputades, soc consellera, i s'espera de nosaltres que siguem propositives; per tant, que fem propostes. L'he escoltat atentament, i, de fet, el meu paper ha quedat en blanc: zero propostes. I també s'espera, doncs, un discurs modern, i vostè ha fet un discurs antic. De fet, tampoc m'ha sorprès, en el sentit que vostès habitualment fan interpellacions en aquest sentit. De fet, és la cinquena interpellació que han fet al respecte en tres anys, i el contingut més o menys és semblant.

La consellera Budó i també anteriorment el conseller Turull es van estrenar amb una interpellació de Ciudadans, i és també el meu cas d'avui; per cert, el conseller Turull, que només hi va ser vuitanta-cinc dies, al càrrec, i que vaig poder saludar abans-d'ahir a Lledoners, i que espero que aviat el pugui saludar fora, definitivament lliure, i que s'acabi amb aquesta ignomínia. En tot cas, reiterar-li que el seu discurs avui ha estat repetitiu. Per cert, encara que repeteixin contínuament els mateixos missatges, ja no se'ls creu ningú, i això ho demostra el poc suport electoral que té i segurament el poc suport electoral que tindrà la seva formació.

Però permeti'm, avui, que, amb la meua primera intervenció, faci una mica també d'història, perquè així sabrem per què hem arribat aquí. De fet, la Corporació de Mitjans Audiovisuals, quan es va crear, va ser una de les principals fites de la història de l'autogovern d'aquest país, de la història de la normalització de la cultura i la llengua. De fet, es va aprovar per unanimitat l'any 83 en una llei, una de les prime-

res lleis. Ara no sé si tindria aquesta unanimitat, aquesta creació, però, en qualsevol cas, durant tots aquests anys de corporació..., han estat sotmesos a una gran exigència per, efectivament, el compliment de la seva missió, que no és altra que el servei públic.

I, de fet, l'any 2007 una llei plantejava quins havien de ser els seus principis inspiradors, les seves línies d'actuació en la programació. O bé..., el 2010 es va aprovar el llibre d'estil, en el qual es recollien les directrius per a la producció, per a la difusió; també els principals valors que l'havien de menar –en aquest cas, democràtics, cívics, ètics, de defensa dels drets humans– i els principis de servei públic, de compromís amb el país, de compromís amb la diversitat, de qualitat de continguts, transparència i eficiència en la gestió. I l'any 2021 continuen sent vigents els objectius de potenciar la cultura, de potenciar la llengua i l'impuls de la indústria audiovisual. I la corporació sempre s'ha regit per criteris de professionalitat, d'independència, també de necessitat d'adequació a les noves demandes.

I, per tant, hem estat capaços de consolidar la llengua, la cultura, la projecció internacional i també la diversitat aquesta a què vostè apellava; en tot cas –i per nosaltres també és molt important–, la presència dels mitjans arreu del territori de l'àmbit lingüístic català, i, en aquest sentit, una clara aposta per la reciprocitat amb les Illes i el País Valencià. I entenem que això ha estat gràcies a un model de referència, de qualitat i innovació. I hem superat molts reptes, i estem superant molts reptes, com superar els monopolis de ràdio, televisió i telecomunicacions; tenir presents els nous operadors i les noves plataformes, els avenços tecnològics.

I som molt conscients que l'entreteniment ha canviat, que el públic en general té unes noves maneres d'entreteniment, i sobretot la gent més jove i els infants. I aquests són els grans reptes que té la corporació. I, per tant, adaptar-nos, perquè cal buscar el públic jove i infantil allà on és, i no és a la televisió i a la ràdio lineals. I, en aquest sentit, desenvolupar la indústria audiovisual, tot fomentant les produccions audiovisuals en català, perquè el català només ens té a nosaltres. Per tant, impulsar l'oferta de continguts a través de mitjans de comunicació social, de ràdios i televisions digitals, d'internet, de telefonia mòbil. I aquest és el gran repte, juntament amb la consellera de Cultura, que tenim.

I els òrgans de govern: efectivament, tenim uns òrgans de govern. Ens hem dotat d'uns òrgans de govern independents del Govern de la Generalitat, com són el Consell d'Administració, que en marca l'estratègia i la gestió; el Consell Assessor de Continguts i Programació, que el que fa és vetllar per la neutralitat, per la diversitat; uns òrgans externs, com el CAC, que valora el contingut de la programació, però també la idoneïtat dels membres del Consell de Govern.

En tot cas, la prestació d'aquest servei públic de comunicació audiovisual se sotmet al control parlamentari, i està ben clar. Vostè mateixa n'ha fet esment. En aquest sentit, i per demostrar que efectivament el Govern no té control sobre els mitjans de comunicació, sinó que és el propi Parlament qui el tutela, explicar que, de fet, ja es va reunir la comissió no legislativa de control de la corporació –de fet, en dues ocasions– més enllà que el Govern encara no estava constituït. Per tant, això denota la separació. En aquest sentit, faríem un flac favor si fóssim el Govern qui controléssim els mitjans de comunicació. És a dir, d'alguna manera, pervertiríem la pròpia democràcia d'aquest país.

I, a més, encara ens vam dotar d'un altre element més, el 2019, quan vam fer que la renovació del Consell de Govern fos per àmplia majoria. En aquest sentit, sabem que tenim..., tenim tots plegats, com a parlament, deures a fer. Potser no és el seu model, però el nostre és el de la plena llibertat de premsa, que és un principi democràtic de primer nivell.

I li parlaré del tema dels recursos, del finançament de la corporació de mitjans. Tendenciosament, s'ha volgut explicar que s'han utilitzat fons covid per finançar la programació de TV3 o de..., en fi, de la corporació, i això és totalment fals. Evident-

ment, es van fer servir diners del fons covid per protegir els nostres professionals i les nostres professionals; suposo que fins aquí hi estem tots d'acord. Però, en tot cas, diguem-ne, hi ha un acord de govern –per tant, això és absolutament públic– en el qual s'expressa que, pels fons de contingència, es destinen uns diners precisament a la corporació. I, per tant, no són fons covid, són fons de lliure disposició que té el Govern. I, en aquest sentit, sí, efectivament, 1,5 milions van anar destinats a revertir la situació de menys ingressos que va tenir la corporació, com tantes altres empreses particulars que el Govern ha pogut ajudar –o altres ens.

En tot cas, els mitjans de comunicació públics són la garantia d'una finestra a la cultura, d'una finestra a l'art, a la música, a la informació, i també una finestra a les expressions i a les emocions d'un país.

I, en aquest sentit, recordar algunes experiències d'èxit d'aquests darrers anys. Una de les mostres de servei públic més evidents és la tasca de *La marató* de TV3 i la seva fundació, que, de fet, aquest any fa trenta anys, i per això avui ho vull anomenar. Perquè, a més, aquest any anirà dedicada a la salut mental, una de les prioritats d'aquest Govern, per la seva divulgació, sensibilització, capacitat de recollir fons per a la recerca, però també per la col·laboració de 3 milions de catalanes i catalans en cada edició que estan implicats en totes les seves activitats. Sense oblidar l'importantíssim rol del Club Super3 al llarg de la història, que ha fet que molts joves i molts adults hagin après català, s'hagin socialitzat, amb aquest canal.

Però especialment vull destacar i posar en valor els informatius de les televisions públiques i també dels mitjans de ràdio. En aquest sentit, són els més ben valorats. Són una garantia davant l'allau de *fake news*, davant la multitud de canals d'informació no contrastada. I, per tant, vull destacar avui ben clarament la gran tasca, la professionalitat d'aquestes persones que formen tots aquests equips, i agrair-los la tasca, especialment en un any difícil que tots hem patit arran de la pandèmia.

I vaig acabant, però és que vull parlar de futur i d'oportunitats, que és el que ens toca fer a aquest Parlament, donar una visió de cap a on volem anar. Estic segura que coincidirem que la televisió i la ràdio, els mitjans digitals públics, tenen una gran oportunitat davant els canvis absolutament majúsculs que vivim, la gran globalització, davant dels gegants com Google, com Amazon, ja que ells no poden donar un servei de proximitat. I nosaltres podem fer les dues coses: podem donar informació global, però també local; si em permeten l'expressió, ser «glocals».

En aquest sentit, vull posar en relleu que el Govern de Catalunya creu fermament en el servei públic que està donant i donarà la Corporació de Mitjans Audiovisuals. Però, sobretot, creiem en la nostra ciutadania, una ciutadania que és crítica, que és intel·ligent, que té criteri a l'hora d'apropar-se a la cultura, a l'hora d'apropar-se a la música, a l'hora d'apropar-se a l'art i, sobretot, a l'hora d'apropar-se a la manera com ens informem. I, en aquest sentit, apuntar que, a través del Centre d'Estudis d'Opinió, que vostès d'alguna manera crec que tenen la informació perquè formen part, com tots els partits, de l'ens rector que l'assessora..., tenen informació de dades brutes en les quals s'assenyala que són uns dels mitjans que tenen més credibilitat davant de la ciutadania de Catalunya.

Per tant, com deia, aquest Govern sempre estarà al servei de les persones, al costat de la gent, però també al costat i donant suport als mitjans de comunicació públics de Catalunya.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula, per fer la rèplica, la senyora Anna Grau.

Anna Grau Arias

Gràcies, senyora presidenta. Senyors diputats... Bé, senyora Vilagrà, jo, a diferència de vostè, sí que he pres nota del que deia. De fet, tinc apuntat: «Erre que erre, erre

que erre, erre que erre, erre que erre, Lledoners, erre que erre, erre que erre, erre que erre... Anem a Lledoners.» Molt bé. Només hi ha una frase que vostè ha dit que m'ha colpit, que m'ha realment..., que és quan ha dit: «El català només ens té a nosaltres.» Per sort no és així, senyora Vilagrà. Per sort el català no només us té a vosaltres, i per sort el periodisme en aquest país no només us té a vosaltres. Aviados estaríamos.

Bé, vostè pot dir missa, però precisament és tot el contrari de com ho ha expressat. O sigui, tant de bo el Govern no controlés la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. Tant de bo TV3 i Catalunya Ràdio no estiguessin sotmeses a un estalinisme informatiu i a un descontrol financer. L'absència d'un contracte programa, que deixa en mans del caprici del departament –ja no sabem de quin, perquè insisteixo en la manca de transparència: si el de Cultura, el de la Presidència, el de la Vicepresidència o el de no sé què–..., manté els professionals de la casa, si volen..., diguem-ne, si volen estar bé i volen seguir sent-ho, en un estat, evidentment, de dependència –de dependència.

Però també li diré que no esperava altra cosa, vull dir, no n'esperava altra cosa, de vostè. Perquè, de fet, la meva..., jo la interpel·lo formalment a vostè perquè a vostè com a govern li toca donar la cara, però en realitat m'adreçava més als altres grups. A veure, fa molts anys que ens hem instal·lat en una dinàmica de que vostès potinegen, vostès fan el que els dona la gana amb la corporació, i des de l'oposició, doncs, més o menys se'ls critica, se'ls condemna... Se'n fa a vegades un ús electoral, es diu que es farà una cosa i després se'n fa una altra. Com el senyor Carrizosa, al debat d'investidura, li va recordar al Partit Socialista; doncs sí, sí, que molt presumir de voler refundar TV3, però resulta que, quan se'n té l'oportunitat, es dona el control sense mirar –*control sin mirar*– a Esquerra Republicana o a Junts per Catalunya, depèn del dia.

Es va impedir que l'article 155 fes ni tan sols pessigolles a TV3, però, és clar, no per buscar una fórmula de control alternatiu, sinó simplement perquè no n'hi hagués cap, i perquè es puguin dir amb aquella alegria en seu parlamentària disbarats com que els informatius de TV3 són líders en credibilitat. No ho són ni en credibilitat ni en audiència. Va arribar un moment que tenien un 40 per cent d'audiència, i ara, senyora Vilagrà, no se'ls mira ningú que vulgui pair el sopar en pau.

Però bé, ja dic, adreçant-me al conjunt de la cambra, perquè nosaltres sí que som constructius –nosaltres no volem tancar TV3, *no queremos cerrar TV3, queremos abrirla*, volem que corri l'aire... El senyor Carrizosa ja els va donar alguns *inputs* en el debat d'investidura: volem modernitzar la plantilla, volem reduir la plantilla, volem modernitzar... O sigui, que TV3 torni a la casella de sortida, desfer totes les coses que s'han fet malament en aquest temps i, bé, tornar a començar, diguem-ne, un nou pacte per a la comunicació a Catalunya.

Nosaltres, des de Ciutadans, creiem que s'ha de començar pel tema dels quartos, pel tema de la transparència de gestió. I començarem per impulsar una bateria de mesures que freni aquestes promiscuïtats en la nostra opinió exagerades que per un moment recorden les portes giratòries. Com ara la porta giratòria que l'any 2012 va portar la senyora Mònica Terribas a saltar en tres mesos –en tres– de dirigir TV3 a ser la consellera delegada del diari *Ara*, fundat en gran mesura gràcies a les aportacions de Toni Soler, Albert Om i altres productors externs hipercontractats per TV3 i pagats a preu d'or. Tothom pot contractar qui vulgui, eh?, només faltaria, però tot director de TV3, de Catalunya Ràdio o de la «corpo» que contracti per damunt de determinada quantitat de diners determinades empreses hauria de tenir un termini de carència abans d'anar-hi a treballar, per decència. Posem-hi uns tres anys, com els que la justícia americana li va demanar al senyor Tatxo Benet per no portar fins al final la persecució dels delictes de la filial de Mediapro als Estats Units? Ahí lo dejo.

Tot això no passaria si hi hagués un codi de conducta, de bona praxi, d'honor, que ara mateix fa de mal dir si la «corpo» el té i se'l salta o no s'ha molestat ni a tenir-lo. Com vaig dir l'altre dia a la comissió de control, és absurd que un tertulià de

Catalunya Ràdio, per ser-ho, hagi de demostrar que està al dia amb hisenda, amb la seguretat social, que el compte bancari on cobra és seu, i que per facturar produccions megamilionàries no hagi de demostrar ni acreditar absolutament res.

Bé, jo li diria: «Faci-s'ho mirar.» Sé que no s'ho farà mirar; per tant, demano a tots els altres grups, singularment, començant pel Grup Socialistes, que per favor ens ajudin a arreglar aquesta..., a convertir aquesta estructura d'estat en una estructura potent de comunicació que dinamitzi el sector audiovisual i que informi i entretingui a tothom.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

A continuació, té la paraula la senyora Laura Vilagrà, consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada..., bé, és evident que tenim visions diferents de l'enfocament sobre els mitjans de comunicació públics, però crec que estem d'acord que en general la televisió i la ràdio són dos ens de la màxima representativitat i exemplaritat de les democràcies, de la llibertat, i nosaltres pensem que la televisió i la ràdio públiques d'aquest país també ho són. I no és casual, doncs, la valoració positiva que la ciutadania de Catalunya fa, any rere any, dels mitjans de comunicació. I li donaré dades, li donaré exemples que no són precisament, diguem-ne, de matriu governamental, sinó totalment externs.

De fet, la cadena és la més ben valorada al maig. I, de fet, ho fem a través de l'empresa GFK, que és una multinacional alemanya d'investigació i anàlisi del mercat que elabora informes de valoració qualitativa dels espectadors i espectadores a tot el món; però, en qualsevol cas, la nostra està valorada, i en aquests moments tenim un 8 i mig de valoració. De fet, valoren referents televisius com la BBC anglesa, la televisió pública alemanya, la televisió pública belga, neerlandesa, etcètera, i més televisions que es van, diguem-ne, fent valorar, monitorar per aquest sistema.

Per tant, en el cas de TV3 és indiscutible que tenim onze anys de lideratge d'audiència, més enllà del Govern que hi hagi, més enllà de la situació social, política. I TV3 ha tornat a acabar aquest mes com a líder d'audiència, i ja en són quaranta-sis, de mesos consecutius. És un rècord històric de lideratge ininterromput d'una cadena. De fet, TV3 continua sent líder de la franja *prime time* i ha liderat l'audiència divuit dies dels trenta-un del mes de maig. I del rànquing de programes més vistos del dia, ho ha estat en trenta ocasions, i sempre –sempre, sempre– en l'edició dels telenotícies. Menys un dia, que és el dia de la final de Champions femenina de futbol, perquè hi va haver, si ho recordeu, un telenotícies més curt; aquell dia no, per ser precisos.

Però, en tot cas, li parlaré també del model de finançament públic que tenim –en aquest cas, amb publicitat–, i és un model similar al de les televisions públiques europees, també a l'Estat espanyol, seguint exemples com el Regne Unit, França, Itàlia, Alemanya, Suècia, Holanda, Dinamarca, i en podríem posar tants altres exemples. Per tant, el cost dels canals de televisió de la Televisió de Catalunya –per tant, TV3, 33, 3/24, Esport3, Super3, 3XL, Catalunya Ràdio, Catalunya Música, iCat fm, Catalunya Informació– és de trenta-cinc euros anuals per ciutadà. Ho podríem comparar amb qualsevol altre país de referència per veure que estem molt lluny dels estàndards europeus, segurament dels estàndards que requeriríem. Però, en tot cas, facin números també pensant què ens costa una subscripció a plataformes de pagament, i comparin-ho.

N'hi donaré alguns exemples. Tenint en compte que el darrer capítol de *Joc de trons* va costar 13 milions d'euros o que el pressupost anual de Netflix són 13.000 milions d'euros, que un capítol de *Merlí* costi 85.000 euros és lloable. És lloable, perquè és una sèrie que ha tingut un èxit espectacular d'audiències a tot el món, tam-

bé a l'Amèrica Llatina. Són uns diners molt ben invertits. I, en tot cas, segurament des de la televisió pública podem donar una programació que mai tindria cabuda en l'àmbit privat. Per tant, entenem que la feina és ingent.

Però, en tot cas, sí que volem defensar amb força des del Govern que precisament el que volem és enfortir la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals com a servei públic de comunicació audiovisual del país i també impulsar un model de comunicació audiovisual. N'hi posaré alguns exemples: una direcció de la corporació professional, amb finançament suficient i estable, plantilla proporcionada, rejovenida, diversa, una estructura senzilla. I un gran repte: una aposta decidida pels continguts adreçats al públic infantil i juvenil, que siguin exemple en l'ús de la llengua, però també la reconversió de la televisió lineal a totes les plataformes audiovisuals digitals.

Els reptes són ingents. De fet, en l'acord de governabilitat entre els dos grups que formem el Govern teníem dos punts clau, que eren, d'una banda, impulsar un pla de xoc per reactivar el sector audiovisual tant en la producció de continguts com en els àmbits tecnològics, d'infraestructures i de serveis audiovisuals, però també promoure la coordinació del sector audiovisual de Catalunya al País Valencià i les Illes Balears. Som molt conscients que tenim molts reptes, que tenim molta feina, però també que tenim moltes ganes de fer-la.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies.

Interpel·lació al Govern sobre la situació de l'educació infantil

300-00003/13

Passem a la següent interpellació, corresponent a l'onzè punt de l'ordre del dia. És una interpellació al Govern sobre la situació de l'educació infantil, presentada pel Grup Parlamentari Mixt. I té la paraula, per fer l'exposició de la interpellació, la senyora Eva Parera.

Eva Parera i Escrichs

Bé, bon dia a tothom. Moltes gràcies, presidenta. Jo avui vull portar en aquest hemicle un tema que jo crec que tothom diu sempre que és molt important, però que al final sempre acaba sent l'última de les prioritats, malauradament. Els hem escoltat en més d'una ocasió defensar la importància de l'escolarització de l'etapa zero a tres anys, i també manifestar la voluntat d'assolir la seva gratuïtat i la seva universalització. I nosaltres estem d'acord amb aquestes dues afirmacions.

Crec que tots compartim que l'etapa educativa dels zero als tres anys és clau per al desenvolupament motriu, cognitiu, emocional, social i afectiu de l'infant. I, a més, contribueix a la cohesió social, incentiva la incorporació de la dona al mercat laboral, ajuda a la conciliació familiar i, sobretot, genera ocupació. Per tot això, de debò, cal creure-s'ho, perquè, si no ens ho creiem, tenim un problema. I creure-s'ho vol dir vetllar, primer, per la preservació de la xarxa educativa que tenim a Catalunya, i, en segon lloc, plantejar un pla estratègic per a aquesta etapa que concreti com s'arribarà a la gratuïtat, com aconseguirem la universalització i, sobretot, com definim el model de finançament que preservi la seva sostenibilitat no només de la pública, sinó de la pública i també de la xarxa privada actualment existent.

Però la realitat, malauradament, em dona la impressió que és una altra. Vostès no es creuen el model educatiu mixt que tenim a Catalunya; ofeguen els centres d'iniciativa privada per absorbir-los, convertir-los a la pública, en lloc d'ajudar-los a sub-

sistir, i, el que és més greu, ho celebren obertament. Ho hem vist recentment amb tres escoles que han passat a la xarxa pública a Barcelona.

De fet, em dona la impressió que vostès volen acabar amb la iniciativa privada educativa. Les llars d'infants privades també formen part del sistema educatiu i també són un servei essencial. I això és el que vostès, des del Govern, han de defensar. Els centres privats representen el 40 per cent de l'oferta a Catalunya –40 per cent de l'oferta a Catalunya. Només a Barcelona, més de la meitat dels infants menors escolaritzats van a llars d'infants privades –més de la meitat. I aquesta xarxa de centres privats està formada principalment per autònoms, per micropimes, per pimes que tenen una capacitat econòmicofinancera superlimitada i que han estat passant una situació molt difícil durant la pandèmia.

La falta de suport i reconeixement de les administracions públiques cap a les llars d'infants privades és sectària i és immoral. Se les obvia en els debats, en la presa de decisions, i fins i tot se les obvia en les estadístiques. És gravíssim. El diàleg és gairebé inexistent. I això continuarà passant fins que no es deixin les ideologies de banda i es plantegi un pacte educatiu per a la petita infància que compti amb tothom.

Les patronals de les llars d'infants privades fa temps que denuncien que es troben en una situació econòmica molt crítica, i ningú les escolta –ningú. Es tracta d'un sector que arrossega un infrafinançament històric i que ara ha patit la crisi econòmica del coronavirus amb una reducció importantíssima de les ràtios i de la demanda. A més a més, pateixen els efectes de la caiguda dràstica de la natalitat –fa segles que no apliquem polítiques per incentivar la natalitat a Catalunya. El 10 per cent de les llars d'infants privades ja han tancat, obligades per l'impacte econòmic de la covid. L'ajuda que s'ofereix a les llars d'infants privades avui és endeutar-se encara més. Això no és ajudar; és asfixiar-les, i això farà que acabin desapareixent.

Per acabar d'adobar-ho, han de conviure amb establiments que viuen al marge de la llei, sense cap tipus d'homologació ni regulació, però que actuen com a escola bressol i que generen confusió entre la ciutadania.

Les patronals del sector també fa temps que reclamen una única xarxa educativa de l'etapa de zero a tres anys. Les llars d'infants han fet mans i mànigues perquè els seus espais siguin un espai segur, on els nens puguin rebre una educació de qualitat, i han fet grans esforços per garantir les mesures de seguretat i sanitat durant aquesta pandèmia a fi de seguir prestant un servei que és essencial. I és un greuge comparatiu, no regular l'aparició d'espais il·legals. És necessari i indispensable disposar d'una única normativa que sigui igual per a tothom.

Hem dit abans que la intenció del Departament d'Educació és avançar cap a la gratuïtat i universalització de l'educació de zero a tres anys, i la primera mesura que plantegen per aconseguir-ho és trencar l'etapa del primer cicle infantil i integrar P2 a les escoles. Creiem que és molt greu que no s'hagi analitzat l'impacte d'aquesta decisió en el conjunt del sector. Tampoc s'ha dialogat amb els centres privats. Els torno a recordar que representen el 40 per cent de l'oferta a Catalunya.

Però el que ens sembla encara molt més preocupant és que no es tenen en compte premisses pedagògiques ni les necessitats dels infants i de les seves famílies, a l'hora de prendre aquesta decisió. Només es basa en un criteri econòmic d'ocupar places en llocs on en sobren.

Els experts ens diuen que els dos anys són un punt crític en el desenvolupament de l'infant que marcarà la seva evolució posterior. Per aquest motiu, és essencial que l'atenció que s'ofereix en aquest període clau englobi els tres primers anys del primer cicle, a fi d'incidir d'una manera coherent en el seu desenvolupament posterior.

A més, el fet d'integrar P2 a les escoles posa en risc tota la xarxa educativa de zero a tres actual. Les llars d'infants privades desapareixerien. Potser és el que volen; no ho sabem, ho veurem. Passats els dos primers anys d'aplicació del nou model i amb les ràtios encara més reduïdes, les llars d'infants ja no serien econòmicament

sostenibles, i, de la mateixa manera, deixarien de tenir sentit bona part de les escoles bressol públiques.

A això s'ha d'afegir la pràctica exclusió del sector privat per part del Ministeri d'Educació i Formació Professional en la tramitació del nou currículum de l'etapa, oblidant la seva dilatada trajectòria i experiència acumulada i relegant-lo a una intervenció residual. Aquesta falta de reconeixement es veu confirmada, malauradament, pel tracte discriminatori donat a aquesta etapa educativa tant amb la LOE com amb la LOMLOE.

Revertir les desigualtats en l'escolarització per a la petita infància és possible si s'analitzen l'oferta i la demanda *reals* al territori, per ciutats, per districtes, per barris, però les reals, inclosos els centres privats, i destinant els recursos i les inversions cap a les zones que realment no queden cobertes o que necessiten més equipaments. Segur –ja l'hi garanteixo– que serà molt més econòmic per a la mateixa Administració computar-hi les escoles bressol privades.

Coneixen vostès la situació real del sector educatiu zero-tres, més enllà dels centres privats? Coneixen realment quines en són les mancances i quines en són les necessitats, quines en són l'oferta i la demanda, computant-hi també les escoles bressol privades?

No es coneix l'impacte que ha tingut la pandèmia en el conjunt del sector ni de quina manera hi ha afectat la davallada demogràfica, com es pensa revertir aquesta situació, quines mesures s'implementaran, quines polítiques públiques adoptaran per afavorir la natalitat, quines ajudes a les famílies i als centres oferiran, com afectarà la integració de P2 a les escoles al conjunt del sector. Això és una gran incògnita, avui en dia. En definitiva, no sabem quina és l'estratègia a seguir per preservar la xarxa i potenciar l'accessibilitat de tots els infants a l'escolarització en l'etapa primera.

Cal analitzar quina és la millor via per fer possible la gratuïtat de l'etapa zero-tres anys. Hi estem d'acord, hi han diverses possibilitats: subvenció directa a les famílies, subvenció a la totalitat de les llars d'infants, o inclús la concertació de tot el primer cicle d'educació infantil –per què no? Però, sobretot, el que cal és treballar-ho de la mà amb tot el sector i no excloure'n les privades, com s'està fent a dia d'avui.

La xarxa de centres educatius de zero a tres anys autoritzats existents a Catalunya és suficient per donar resposta a les noves necessitats. I hem de ser capaços d'aprofitar aquesta riquesa i treballar conjuntament, sense sectarisme i sense discriminar un sector –el privat– que també està treballant pels nostres infants, que està complementant l'oferta pública i que també està donant un servei essencial, com és l'educació d'aquests infants de zero a tres anys.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, té la paraula el conseller d'Educació, senyor Josep González Cambray, per fer la seva resposta.

El conseller d'Educació (Josep González Cambray)

Gràcies, presidenta. Diputats i diputades... Senyora Parera, li respondré acuradament a tot el que m'ha fet referència en la seva intervenció, però permeti'm que abans, en aquesta primera interpellació com a conseller d'Educació, situï el moment en què es troba l'educació a Catalunya.

Acabem un curs inimaginable, molt difícil i marcat per la pandèmia; un curs que és el curs més diferent del que hem viscut mai. En un moment d'incerteses i de por col·lectiva, vam prendre l'opció d'obrir els centres educatius, perquè no hi havia alternativa a obrir les escoles. Vam començar el curs cent per cent presencial i acabarem el curs cent per cent presencial, i això no ha passat a la majoria de països del nostre entorn.

A Catalunya hem tingut les escoles obertes i les escoles segures tots els dies del curs escolar. Les escoles, els centres educatius, no han actuat d'amplificadors del virus. En el moment més alt de la pandèmia, el 30 d'octubre, el 95 per cent dels alumnes van anar aquell dia a l'escola. I, per tant, en aquest inici, tal com vaig fer ahir en la resposta oral, vull fer un agraïment a tota la comunitat educativa per la seva capacitat d'adaptació davant del context advers que acabem de viure. I ha estat així perquè, davant les dificultats, hem unit esforços. I permetin-me que faci els diferents agraïments al Departament de Salut, als equips directius, als mestres, als professors, a tots els professionals que entren en un centre educatiu: personal d'administració i serveis, neteja, menjadors, monitors, famílies, alumnat i ajuntaments.

Ara ja podem afirmar que el curs de la covid ha estat un exemple d'èxit compartit i col·lectiu, i que n'hem d'estar orgullosos com a sistema educatiu català, n'hem d'estar orgullosos com a país. La pandèmia és evident que no s'ha acabat, i, de cara al curs vinent..., ahir precisament es publicava al DOGC el calendari escolar, que començarà el proper curs el 13 de setembre. Els centres han rebut, de cara al curs vinent, un pla d'actuació per tal d'organitzar-se i per tal de planificar el proper curs 21-22. En funció de la situació de la pandèmia i en funció del calendari de vacunacions, anirem veient, amb el Departament de Salut, com podem anar flexibilitzant aquestes mesures als centres educatius al servei de la pedagogia.

Mantindrem per a l'any vinent els recursos que hem tingut aquest any per la covid. Mantindrem els vuit mil professionals addicionals, seguirem amb el Pla de millora de les oportunitats educatives per a l'alumnat vulnerable i desplegarem la segona fase del Pla d'educació digital.

I, escoltin, hem d'anar pensant ja en com serà l'escola catalana després de la covid, i estic convençut de que no tornarem a l'escola que teníem abans de la covid. I per obtenir resultats diferents hem d'emprendre polítiques diferents. L'educació, com la vida, està en constant evolució i canvi. Per això, quan la pandèmia passi, hauré de fer un pas endavant per impulsar una nova etapa al sistema educatiu català, aprenent de tot el que hem viscut aquest any de pandèmia, escoltant a tots els col·lectius que han participat d'aquest èxit col·lectiu del que els parlava.

Continuarem desplegant moltes de les polítiques que hem engegat aquests darrers tres anys de legislatura amb el conseller Bargalló, i aprendrem de l'any de pandèmia per millorar i transformar el sistema educatiu català amb resultats tangibles, al costat dels mestres i professors i al servei de l'alumnat.

I, en aquest sentit, l'educació infantil de primer cicle és clau. Ho comentava molt bé la senyora Parera: és un element fonamental del sistema educatiu, i és tant així que s'hi dedica un apartat a l'acord de govern. Apostem per l'educació infantil, i ho hem demostrat. Fa poc més d'un any es van aprovar els primers pressupostos des del 2016. Són els primers comptes de la Generalitat que inclouen la recuperació de l'aportació a l'educació zero-tres i el compromís de retorn del deute. La primera vegada, des del curs 2012-13, que el Govern de la Generalitat reverteix aquesta retallada, que té un impacte directe en la igualtat d'oportunitats de tots els infants del sistema educatiu.

I, per tant, el curs passat, el curs 19-20, el Departament d'Educació va subvencionar els ajuntaments amb 1.300 euros per plaça ocupada, que va ser una partida d'uns 70 milions d'euros. La llei d'acompanyament als pressupostos del 2020 estableix el calendari i les quantitats de subvenció per als propers anys, en les que també hi ha part del retorn del departament pels anys que el departament no ha participat en aquest finançament.

Aquest curs actual el subvencionarem amb 1.425 euros per plaça ocupada i 1.600 euros per places ocupades a partir del curs 22-23 fins al curs 28-29. Amb aquest calendari de pagament i els mòduls que afecten el retorn del finançament, es reconeixen a tots els ajuntaments de Catalunya, amb independència de que hagin fet cap reclamació administrativa o judicial per al seu pagament.

I encara volem anar un pas més enllà –ho comentaven també a la senyora Parera. Volem anar un pas més enllà, i estem decidits a treballar a mitjà termini i de forma progressiva per assolir la gratuïtat i l'oferta equilibrada, territorial, de l'educació de zero a tres, tal com reflecteix l'acord de govern de legislatura.

L'escolarització en aquesta etapa és una oportunitat per al desenvolupament integral dels infants, que alhora afavoreix la igualtat d'oportunitats i la conciliació de la vida laboral i familiar. Sabem que les famílies en risc d'exclusió o dificultats econòmiques ocasionades per la situació actual de la pandèmia i crisis econòmiques han estat les primeres en desescolaritzar els seus infants en l'etapa zero-tres, perquè no té consideració d'universal i gratuïta. I, per tant, aquest és un repte d'aquest Govern que comença ara.

Hem d'incidir en aquest fet i posar els recursos necessaris per donar resposta a aquests infants. I també hem de treballar per garantir una oferta suficient i de qualitat, que integri la iniciativa pública –els ajuntaments, en aquest cas, són els que tenen les competències en l'oferta zero-tres– i la iniciativa social i privada, i estenent aquesta cobertura als entorns i municipis amb una manca de places disponibles d'escola bressol.

Ha fet referència... Li responc perquè hi ha fet referència, eh?, no hi té molt a veure, però ha fet referència als canvis de titularitat i integració de centres públics a la xarxa del Departament d'Educació. La integració d'altres centres a la xarxa del Departament d'Educació..., va ser un decret del maig del 2019 per donar resposta a les moltes sol·licituds que teníem de centres concertats i centres municipals que volien integrar-se a la xarxa del Departament d'Educació. I, per tant, no comença cap procés de canvi de titularitat fins que el titular ho sol·licita. Per tant, nosaltres, quan el titular ens ho sol·licita, avaluem cada situació, avaluem les necessitats d'escolarització, l'estat de l'edifici i l'impacte econòmic de la mesura, i prenem les decisions.

Per tant, ho ha barrejat. En tot cas, només trec el tema perquè ho ha barrejat pel mig i no té res a veure amb el que estem parlant. El que fem és dotar-nos d'una eina i d'un paraigua jurídic per tal de fer possible aquest canvi de titularitat, sempre que s'iniciï el procés amb una sol·licitud del titular. És una eina més que posem dins del sistema educatiu.

Pel que fa al primer cicle d'escoles infantils i escoles bressol, a Catalunya aquest curs tenim 63.342 infants, 1.611 centres que imparteixen el primer cicle. Per tant, 1.611 escoles bressol i llars d'infants: 653 són de titularitat privada; 42, del Departament d'Educació, i 916, de titularitat municipal. És evident que hi ha un percentatge molt elevat de llars d'infants d'iniciativa privada, i som del tot conscients de les dificultats que travessen. I per això, en la nostra voluntat d'avançar cap a la gratuïtat del zero-tres, tindrem molt en compte el sector i prendrem les decisions des del diàleg.

En aquest sentit, a banda dels 3 milions d'euros amb que anualment el departament subvenciona places de llars d'infants d'iniciatives socials, i essent conscients de l'agreujament que ha suposat la pandèmia per a aquests centres, es va aprovar aquest any una subvenció extraordinària per pal·liar els efectes del tancament de les llars a causa de la covid. Vam rebre 568 sol·licituds de llars d'infants privades i d'iniciativa social, entre les quals s'han distribuït 8.600.000 euros addicionals per compensar aquests efectes produïts pel tancament del curs passat i d'aquest curs.

Per tant, hem d'avançar cap a la gratuïtat del zero-tres. Parlarem amb tothom. Tindrem en compte l'oferta pública i, evidentment, l'oferta privada actual. I no podem perdre de vista tampoc que la zero-tres és una competència municipal, i, per tant, això ho hem de fer amb i des dels ajuntaments, també.

La presidenta

Moltes gràcies. Té lloc ara la rèplica de la diputada senyora Parera.

Eva Parera i Escrichs

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, jo veig un missatge molt tímid de suport i recolzament a la privada. Jo voldria començar dient-li que aquest Govern no es pot posar les medalles de l'obertura dels centres després de la pandèmia, dels centres escolars. Van haver de prendre la iniciativa. Els centres concertats i privats estaven absolutament abandonats, amb instruccions contradictòries i canviants cada setmana, fins que van decidir tirar pel dret –tirar pel dret–, i van ser ells qui van agafar el lideratge d'obrir els centres i de fer-los segurs.

Vostès van tancar tot un trimestre les escoles, quan no calia. Altres països del nostre voltant obrien, i aquí van estar tancades un trimestre. Es podia haver acabat el curs presencialment. El sector demanava que s'acabés el curs presencialment, i ningú es va atrevir a fer això. I s'ha demostrat que no calia, que les escoles són entorns segurs.

Les bressol públiques van poder obrir a l'estiu; les privades, no. Per què, aquest criteri? Per què, aquesta diferència? Per què se'ls impedeix, a les privades, obrir a l'estiu, quan les públiques estan obertes? Quina és la diferència? Ideològica, perquè és que, si no, no ho entenc. Per tant, aquí hi ha un criteri sectari.

Ens diuen: «El pressupost contempla el retorn del deute.» És que només faltaria. Només faltaria, que no es retornés el deute; però, de què estem parlant? I els pressupostos que vostès van aprovar no la contemplen, la situació econòmica tan terrible que han patit aquestes escoles amb els tancaments posteriors. Perquè aproven uns pressupostos que després..., tiren endavant uns pressupostos sabent que estem confinats, sense pensar què comportarà econòmicament estar confinats. És igual, lo important era aprovar els pressupostos. O sigui, no em val, això. No val.

Ens diuen: «No, és que les escoles que ens demanen...» Diu: «Vostè em barreja temes.» No barrejo temes. Poso un exemple de quina és la voluntat d'aquest Govern i de quina és la ideologia d'aquest Govern. Ens diuen: «És que les escoles...», «Moltes escoles concertades volen integrar-se al sistema públic.» Algunes potser sí, però no totes. No és cert. No totes. Hi estan obligades. Els treuen un decret en el que els diuen que les infrafinancen sistemàticament, incomplint la llei, i quan estan ofegades econòmicament els diuen: «Ara vostè ha d'arreglar aquella escala.»

I quan no pot arreglar aquella escala perquè està infrafinançada econòmicament per culpa d'aquests pressupostos, per culpa del Govern, de molts pressupostos seguits i de molts governs del mateix color polític, resulta que els diuen: «Oh, doncs ja vinc jo i t'arreglo jo l'escala, però t'has de fer pública.» Això és coacció, ho sento. Això és trampa. Això és un abús de dret. No és veritat. No els donen solucions alternatives. Per què no els ofereixen ajuts econòmics per arreglar aquella escala? (*Pausa.*) No ho fan. Llavors arriben, desembarquen, canvien tota l'escola, n'eliminen el nom..., si, a més a més, té el nom d'un sant catòlic ja ni..., bé, ja ni ens ho imaginem, com l'eliminen, i la fan pública. I llavors diuen: «No, és que ells han volgut integrar-se en el sistema.» No és cert.

Llavors, l'únic que demanem aquí és que hi hagi un posicionament clar de defensa del sistema educatiu existent. I si vostès el volen canviar i el volen convertir tot al públic, doncs venen, ho diuen, ens ho expliquen i busquen els consensos per fer-ho, però a cara descoberta –a cara descoberta. No val venir aquí a dir: «No, no, nosaltres defensem el sistema educatiu mixt que existeix amb el concertat»..., però, a l'hora de la veritat, no és veritat, perquè el concertat està infrafinançat, perquè les bressols privades estan infrafinançades i perquè les bressols privades tenen unes condicions que no té la pública.

Jo només demano claredat en aquest punt, i malauradament no l'he tingut. Sí que celebro que digui que estan disposats a parlar amb tothom. Doncs li prenc la paraula en això, i endavant, conseller. I esperem que la seva arribada canviï una mica les polítiques que ha dut fins ara aquest Govern en matèria educativa.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula el conseller d'Educació, el senyor Josep González Cambray, per fer-li la rèplica.

El conseller d'Educació

Senyora Parera, veig que s'ha guardat les inexactituds i falsedats per a aquest segon torn d'intervenció. Escolti'm, Catalunya va obrir les escoles el primer dia que les va poder obrir. Nosaltres, quan estàvem en confinament, no podíem obrir les escoles, perquè hi havia un estat d'alarma. Per tant, quan faci afirmacions, no les faci des de la desinformació. Catalunya ha obert les escoles des del primer dia que les ha pogut obrir. Al juny vam acabar el curs, i les hem obert aquest any cada dia del curs escolar.

Jo no entraré massa en el debat, perquè crec que tothom es pot fer la informació i es pot fer els seus elements de judici en funció del que ha anat vivint i del que viu, i no tant perquè vagi repetint sempre el mateix acabarà allò sent una mica més veritat del que ho era abans –no acabarà sent veritat.

Els centres educatius, 5.430 centres educatius, respectant el lideratge compartit –perquè ens el creiem–, respectant l'autonomia de centre –perquè ens la creiem–, respectant que les millors decisions es poden prendre des de la proximitat, han tingut l'acompanyament del Departament d'Educació i del Departament de Salut, en aquest cas, al cent per cent des del primer dia, en funció de prendre les decisions el dia que les havíem de prendre i el dia que les podíem prendre, amb la informació de què disposàvem en aquell moment. Per tant, prou; prou de tirar enrere i de fer afirmacions que no s'ajusten al que realment ha passat.

El tema que diu, de que les escoles bressol públiques i les privades podien obrir o no podien obrir al juliol, tampoc és cert. Si per motius de pandèmia podien obrir les escoles bressol públiques, també podrien obrir les escoles bressol privades. Ara bé, era una decisió de les escoles bressol privades, obrir o no obrir, en funció del nombre d'alumnes que hi anaven.

Nosaltres ens ho creiem, entre altres coses perquè l'etapa zero-tres és una etapa importantíssima per a la formació, per al creixement i per a l'evolució dels infants. Ens ho creiem perquè és un objectiu d'acord d'aquest Govern, de l'acord d'investidura.

Avançarem cap a la gratuïtat i la universalitat del zero-tres. I això ho farem, com no pot ser d'una altra manera, definint diàleg amb tothom, parlant amb el sector. Nosaltres no som els que excloem. Ni excloem ni exclouem mai ningú. Calendaritzarem, trobarem el finançament necessari i definirem el millor model i mètode per fer arribar aquestes subvencions i aquests ajuts. I, evidentment, tal com deia abans, amb els ajuntaments, i tenint en compte l'oferta educativa actual de les llars d'infants, tant de places públiques com de places privades.

I permeti'm, per acabar, que li respongui a una altra afirmació que vostè feia. Nosaltres defensem el sistema educatiu català. El sistema educatiu català té una xarxa de titularitat pública i de titularitat concertada. Ara bé, no permetrem cap tipus de discriminació als nostres centres educatius. No permetrem cap tipus de segregació als nostres centres educatius. Per tant, amb fons públics només podem finançar centres que fan la mateixa funció educativa i social.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies.

Interpellació al Govern sobre l'assoliment dels objectius de transició energètica que estableix la Llei 16/2017, del canvi climàtic

300-00004/13

Passem al dotzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre l'assoliment dels objectius de transició energètica que estableix la Llei 16/2017, del canvi climàtic. La presenta el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, i per fer l'exposició de la interpellació té la paraula el diputat senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades Santacreu

Gràcies, presidenta. Diputades i diputats... Senyora consellera, les meves primeres paraules, com no pot ser d'una altra manera, són per donar-li l'enhorabona per repetir en el Govern i que hagi acumulat a la seva conselleria les polítiques d'acció climàtica. També li he de dir que és evident que el president de la Generalitat té totes les facultats per organitzar el Govern com cregui convenient. A nosaltres ens hagués agradat més que hi hagués hagut una conselleria d'acció climàtica i de medi ambient potent, no agrupada amb altres competències, però bé, escoltarem la seva compareixença a la comissió corresponent per explicar el programa de govern, i, a partir d'aquí, valorarem.

A ningú no se li escapa que, pel coneixement que tenim de la comunitat científica, i que ens aporta, l'evolució en negatiu del canvi climàtic és molt més preocupant del que es pensava a la cimera de París. Tant és així que la Unió Europea ha acordat augmentar la reducció de gasos amb efecte d'hivernacle prevista des d'ara fins a l'any 2030.

El meu grup parlamentari observa amb satisfacció que el president Biden i la seva secretària d'Energia, la senyora Jennifer Granholm, encapçalin, de nou, l'impuls de les energies netes i nous compromisos internacionals en aquest sentit. A Espanya, el president Sánchez i la vicepresidenta Ribera estan, des del nostre punt de vista, donant un impuls decidit a les polítiques d'atenció ecològica, que ajudaran, sens dubte, a la modernització de la nostra economia i de la seva competitivitat.

Catalunya no és aliena als efectes de l'emergència climàtica. De fet, els seus efectes ja els hem notat en alguns episodis que han tingut conseqüències desagradables al nostre país. L'any 2007 es va aprovar la llei de canvi climàtic catalana, i la pregunta que ens podem formular, que ens formulem nosaltres, és què s'ha fet, no?, des de llavors fins ara. Des del nostre punt de vista, polítiques erràtiques.

Encara estem esperant, consellera –i ja sé que no és imputable a vostè, però si al Govern del que formava part–, els pressupostos de carboni, que haurem de debatre en aquest Parlament per definir els esforços de reducció d'emissions per sectors. Tindria gràcia que ho definís abans el Congrés dels Diputats, que fa tot just dues, tres setmanes que ha aprovat la llei de canvi climàtic a nivell de tot l'Estat espanyol.

Deixi'm dir-li, de passada, que els acords del Consell de Ministres d'aquesta setmana, en la direcció de retallar determinats beneficis d'empreses del sector energètic –el que s'anomena «beneficis caiguts del cel»–, van en la direcció que el meu grup parlamentari havia demanat. Però ja tornarem, al final d'aquesta interpellació, als temes de l'energia.

El catedràtic Martín Vide, que va ser la persona que va coordinar els informes del canvi climàtic a Catalunya, ens alertava fa pocs mesos, poc abans de que ens confinessin, que la lluita contra el canvi climàtic és un tema de salut, però que també és un tema econòmic. I nosaltres li diem: no podem perdre el temps, els impactes ja els estem patint. Hem de ser conscients, el conjunt de la societat, grups parlamentaris, però també el Govern, de la magnitud de les transformacions que requereix l'Acord de París, transformacions que caldrà fer sense deixar ningú enrere. És a dir, hem de fer una transició justa, però al cap i a la fi hem de fer transformacions necessàries, per nosaltres i sobretot per les nostres filles i els nostres fills i els nostres nets i les nostres netes.

Com diu la secretària d'Energia del Govern d'Estats Units, el cost de no fer res és massa gran –el cost de no fer res és massa gran. La transició va estretament lligada a la descarbonització de l'economia, i la descarbonització de l'economia va estretament lligada a l'eficiència en la transició energètica. La transició energètica, pel nostre grup parlamentari, és la palanca de canvi del model productiu. I la transició energètica l'hem de fer, agradi o no, aquí i arreu, amb energies netes, amb energies renovables. I a Catalunya, consellera, crec que aquí ens podem posar d'acord..., en la solució ja no ho sé, però aquí ens podem posar d'acord que portem un retard no justificable. De fet, estem a la cua d'Espanya i de la Unió Europea en implantació de renovables; no ho dic jo, ho diu l'Agència Internacional de l'Energia.

Discursos políticament correctes en fem molts, consellera. Tothom està d'acord amb les renovables i la transició energètica, però, bàsicament, a Catalunya estem abonats a l'efecte Nimby, i així es fa molt difícil avançar. Ens preocupa, ja l'hi dic, la moratòria que vostès volen imposar, i que ens pot situar definitivament a la cua de tot Europa. I Catalunya pot liderar, eh?, la transició energètica a Espanya, perquè tenim possibilitats de generar energia renovable, perquè tenim tradició i cultura energètica, perquè tenim centres d'investigació i universitats capdavanteres, perquè tenim teixit empresarial disposat a invertir-hi. I nosaltres tenim l'obligació de tirar endavant, perquè si no ho fem podem perdre bona part del nostre teixit productiu no només energètic, sinó industrial.

I parlem de dades. He anat a l'Icaen, que ha de ser la font de referència al nostre país. I què diu, l'Icaen? Doncs l'Icaen ens diu que la producció bruta d'energia elèctrica a Catalunya l'any 2020 ha estat de 45.000 gigawatts, i estàvem en un any de pandèmia. I aquest any, el 2020, en aquests 45.000 i escaig gigawatts que es van produir, l'energia nuclear ha estat la principal font energètica per a la producció d'energia elèctrica a Catalunya. De fet, representa quasi un 55 per cent de la producció total. Si hi afegim altres energies no netes –és a dir, cicles combinats, cogeneració...–, ens trobem que l'aportació ha estat d'un 80 per cent.

D'altra banda, l'energia hidroelèctrica i l'energia eòlica han estat les principals fonts energètiques renovables per a la producció d'energia elèctrica a Catalunya: un 12 per cent –la primera– i un 5,8 –la segona–, és a dir, pràcticament un 20 per cent, si hi sumem algunes altres fonts de producció. Deixi'm dir-li que els embassaments fa molts molts molts anys que estan fets. És a dir, què hem aportat en energies netes al llarg d'aquests anys de democràcia, els darrers deu anys? Doncs miri, un 5,8 per cent, un 6 per cent; un 8 per cent, si hi afegim alguns dels altres elements.

I una altra dada: si analitzem l'aportació d'energia elèctrica consumida a Catalunya, el 70 per cent prové de la producció nuclear. I les centrals nuclears ubicades a Catalunya..., l'any 2035 l'últim reactor tancarà. I suposo que devem estar d'acord..., almenys nosaltres creiem que hem de prescindir, a Catalunya i a Espanya, de l'energia nuclear. Si fem això, haurem de substituir totes aquestes necessitats que té el país amb energies renovables. Això defensem el meu grup parlamentari, no? I la substitució, perquè l'energia és un dret, s'ha de fer garantint el subministrament i garantint la qualitat del subministrament.

Ens preocupen, l'hi torno a repetir, les reserves d'Esquerra Republicana i alguns dels seus socis parlamentaris envers el desplegament de les energies renovables. Hi notem prevencions ideològiques, prevencions que no ens porten enlloc, des del nostre punt de vista; més ben dit, ens porten a aturar-nos com a país. No ens trobarà, al meu grup parlamentari, en les teories del decreixement. No estem a favor de la derogació del Decret llei 17/2019, com li demanen. Els podem acompanyar, si ho volen, en la modificació d'alguns aspectes que aclareixi i precisi d'una manera més clara i objectiva les possibles ubicacions.

Deixi'm dir-li una altra cosa. Si fóssim capaços –que també és molt dir– d'instal·lar a totes les teulades, terrasses de Catalunya plaques solars fotovoltaïques, només

aconseguiríem satisfer, consellera, un quart de les necessitats energètiques de Catalunya. Ja m'explicarà com creu que hem de començar a resoldre l'equació.

Per fer una Catalunya rica i plena, com diu el nostre himne, ens podran trobar i forjar amplis consensos, al meu grup parlamentari; si el que es pretén és fer una Catalunya petita, que aturi el seu benestar i el de la seva gent, ens tindran al davant. L'hi torno a dir: per garantir aquests 45.000 gigawatts que necessiten els nostres ciutadans i ciutadanes, les empreses que tenim al país, que no en volem perdre ni una, és imprescindible afrontar de cara com substituïm l'energia nuclear i les energies netes per energies renovables.

El Govern no ha de ser un govern Nimby; ha de fer pedagogia, com fan els governs de la Unió Europea, com fan els governs d'Estats Units i de la Xina.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació té la paraula la consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, la senyora Teresa Jordà.

La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural (Teresa Jordà i Roura)

Gràcies. Bé; molt bon dia a totes i a tots. Gràcies, presidenta. Diputades i diputats... Senyor Terrades, és extremadament innegable que ens trobem en una profunda crisi ecològica global; només faltaria, és extremadament innegable. Ho hem de dir, i ho hem de dir sense cap tipus de palliatiu. No tenim més temps a perdre. Hem d'assumir-ho. I, alhora, també hem de ser capaços i capaces de donar resposta als múltiples reptes globals que se'ns plantegen. I, en això, la transició ecològica hi té un rol indiscutible, essencial.

Catalunya té grans reptes en matèria climàtica. Ahir –recordo– vaig dir-ho en aquesta cambra, eh?: desafiaments de país; òbviament, també desafiaments com a societat. I des de la conselleria que tinc l'honor d'encapçalar, la conselleria d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, però també des de tot el Govern del país, perquè aquest és un tema extremadament transversal. I el que farem no és defugir-los; al contrari, eh?, volem donar-hi resposta, perquè més enllà de gestionar –ho hem dit també en diverses ocasions– el que volem, sens dubte, és transformar.

L'objectiu, doncs, és clar, i és compartit. No és nou. De fet, quan aquest Parlament va aprovar, com bé ens recordava vostè, l'any 2017, la llei del canvi climàtic, ja tenia clars quins eren aquests tres objectius. I vostè, d'alguna manera, també ens els ha dit, eh?: descarbonitzar les nostres vides i reduir els gasos contaminants, esdevenir un país capdavanter en la investigació i l'aplicació de les noves tecnologies per reduir la dependència energètica de Catalunya de recursos energètics externs, i –tres– reforçar i ampliar les estratègies i els plans que s'han elaborat durant els darrers anys.

Mirin, és evident que cal reaccionar, sens cap mena de dubte. I reaccionar davant l'emergència climàtica vol dir que hem d'empènyer cap a una transició energètica que sigui capil·lar territorialment, d'arrel democràtica, que sigui alhora transparent i que, a més a més, sigui eficient. En el camí per assolir neutralitat climàtica com a molt tard el 2050, sabem que Catalunya està molt lluny de complir els requisits sobre energia renovable, eh?, del que estipula la Unió Europea i del que estableix la nostra pròpia llei del canvi climàtic, que disposa que el consum elèctric al nostre país provingui en un 50 per cent, l'any 2030, i en un cent per cent, l'any 2050, de fonts renovables. N'estem molt lluny.

Sabem que no es tracta només de substituir les fonts d'energia més brutes per energies renovables, sinó que també, com deia abans, es tracta de transformar un model –transformar un model– basat en els grans oligopolis energètics en mans del capitalisme més ferotge. Volem, doncs, un model que garanteixi la participació de la ciutadania. I ho diem alt i ho diem clar. I no només de la ciutadania, sinó també

de les petites i mitjanes empreses en tots els mercats energètics, esdevenint agents estratègics clau tant en la generació com en l'emmagatzematge, també en la comercialització i en tots els mercats de flexibilitat essencials per a la integració de les energies que ens ocupen, de les energies renovables.

Des de les empreses energètiques que ostenten els diferents oligopolis energètics, tant elèctrics com gasistes o petroliers, ens demanaran que garantim la neutralitat tecnològica. Però nosaltres, quan ens demanin això, els respondrem que prioritzarem la neutralitat d'agents participants en tots els mercats energètics. Cal posar, doncs, la ciutadania i el benestar ambiental com a motors de la transició energètica i d'una economia, sens dubte, neta.

Per tot això, des d'aquest departament volem, en primer lloc, treballar per la plena sobirania energètica de Catalunya. En segon lloc, apostar per la recerca i la innovació energètica. També treballar per substituir la producció d'energia nuclear per fonts energètiques netes i, òbviament, sostenibles. Quart, fomentar les comunitats –per nosaltres, molt important, també– energètiques locals i adaptar-ne la fórmula actual a les noves necessitats que ha generat la crisi climàtica. I cinquè, treballar per la recuperació de la gestió i la titularitat de les centrals hidroelèctriques.

I és en aquest context, justament, que és evident que no podem tancar els ulls ni tampoc podem quedar-nos de braços plegats davant l'oposició, l'oposició en majúscules, que ha generat en algunes parts del territori. I deixin-m'ho dir: no és estrany, en absolut, eh?, que, sense informació prèvia i sense certa planificació, el territori estigui reactiu. Només faltaria. A mi, particularment, em preocuparia molt que el territori callés, perquè voldria dir que no tenim una societat crítica i una societat que vulgui participar, també, en aquelles decisions del seu Govern. Tenim clar que la transició energètica no es pot fer amb el territori en contra, ho tenim claríssim, i que només avançarem si tots remem en la mateixa direcció.

Senyor Terrades, tenim en aquests moments detectat allò que no funciona en l'actual model d'implantació de les renovables: queda curt en la democratització i socialització de la producció de l'energia, no dona resposta a totes les necessitats i permet que qui més se'n beneficiïn siguin els de sempre –els grans oligopolis i els seus interessos econòmics. Però també, si em permeten dir-ho clar, sabem que en temes de transició energètica anem tard. Vostè ens ho ha recordat, i és evident. Molt tard; no tard, *molt tard*. I, per tant, no volem aturar-nos ni cinc minuts. Continuarem amb el peu a l'accelerador.

Entendre allò que ha fallat per poder avançar més ràpid cap a un objectiu que tots compartim: millorar, sens dubte, l'engranatge i perfeccionar l'eina per arribar al destí més ràpid i millor. Aquest és l'objectiu. Tots compartim aquest objectiu, vull pensar, però hem de revisar la manera per arribar al 2030 en les millors condicions.

I aquest balanç també el volem fer amb el territori. De fet, el farem amb el territori. No sabem fer-ho d'una altra manera. Som aquells que no volem parlar de la implantació de les renovables si no és de la mà dels ciutadans i de les ciutadanes; si no és de la mà del territori, no té cap sentit. Som aquells que volem fer seure a la mateixa taula tots els actors implicats. Amb l'actual sistema..., és evident que genera anticossos –no descobreixo absolutament res–, quan no es treballa amb els propis municipis afectats o quan se n'assabenten, diguéssim, per casualitat.

Volem garantir, doncs, la màxima participació del territori afectat. Volem decidir entre tots precisament perquè la transició energètica és responsabilitat de totes i de tots. Els ajuntaments, els consells comarcals, les diputacions també hi tenen molt a dir. Per exemple, amb iniciatives locals que potencien, òbviament, les comunitats energètiques locals.

Nosaltres ja ho fèiem al Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, i ho continuarem fent. Nosaltres parlem de la governança republicana, eh? Suposa la implicació de tots els actors. No és un invent. No sé si és molt o poc modern, però, en qualsevol cas, ens ha funcionat, i molt. I n'hi podria posar exemples, però

esgotaria el temps. Nosaltres assumim plenament el nostre rol. Assumim el lideratge, però ens hi necessitem a tots, per tenir èxit. Aquesta és la clau: tenir èxit. Això és el que necessitem.

I el que els demano, també com a diputades i diputats en aquesta cambra, doncs, és això, que ens ajudin, que sumem esforços. Necessitem la implicació, òbviament, de tothom. Que el món local no només digui: «Aquí, no.» Necessitem que el món local digui: «Aquí, sí.» Jo crec que aquesta és, definitivament, la clau. Els municipis també han d'emprendre la seva pròpia transició. Ho repeteixo, aquesta és la clau. En definitiva, un dels objectius que van quedar recollits també a la llei del canvi climàtic era la participació del territori.

Miri, senyor Terrades, estem en un moment greu. Vostè ho ha dit, eh?, i jo abraço les seves paraules en aquest sentit: cal urgentment mitigar el canvi climàtic per mitjà d'una transició energètica justa. I, en aquest context, no ens podem permetre una norma que no té criteris clars. Així, d'aquesta reflexió també n'han de sortir criteris clars, transparents i sense arbitrarietats. Ens calen criteris que tinguin en compte la planificació, l'ordenació i la diversitat d'agents; la integració paisatgística –importantíssima–; la protecció d'espais naturals de valor, que són aquells que ens ajuden a conservar la biodiversitat; els espais amb patrimoni cultural i de memòria; protegir els espais agrícoles, ramaders i forestals d'alt valor, d'acord amb la llei dels espais agraris, que són essencials per a la sobirania alimentària –recordo que en aquest país tenim la mania de menjar cinc cops al dia, eh?; per tant, aquells que produeixen aliments són cabdals–, que prioritzin i fomentin la iniciativa local.

I això vol dir que, des d'aquest departament, ens comprometem, com no pot ser d'altra manera, a intensificar l'aportació catalana a la lluita contra el canvi climàtic. Volem una Catalunya amb un model mediambiental sostenible, innovador i integral. De fet, recordo que vam ser pioners en la introducció de les energies renovables als anys vuitanta, eh? El primer aerogenerador en el territori estatal va col·locar-se a Vilopriu, en aquest cas, no? Volem tornar a ser capdavaners, però volem també fer-ho de manera ordenada. Com a societat i país tenim reptes en matèria climàtica, mediambiental, que no poden esperar. No els defugim, ho repeteixo, però ens necessitem a totes i a tots per arribar als objectius que volem assolir. Ho volem fer de la mà de les administracions i volem fer-ho de la mà del territori.

I aquest deure i aquesta responsabilitat són per canviar, sens dubte, el model actual i caminar cap a un model productiu, ho repeteixo, sostenible i de consum responsable, i impulsar aquesta transició energètica cap a les energies cent per cent renovables, lliures d'oligopolis i, òbviament, també dels interessos econòmics.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, consellera. Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades Santacreu

Consellera, ahir el president, quan presentava el seu Govern, ens parlava de la revolució verda. Jo li dic: «Doncs fem-ho.» Fem-ho, però no a costa d'aturar el país. Perquè, miri, el que no podem fer és entrar en contradiccions. El Govern no pot caure en la contradicció de defensar la mobilitat elèctrica –que nosaltres també la defensem–, l'electrificació del transport públic –que l'hi tornarem a proposar en la moció que presentarem–, la ubicació d'una factoria de bateries elèctriques..., defensar una planta de producció d'hidrogen verd i, després, frenar la implantació de les energies renovables, perquè la planta d'hidrogen verd no sé com la faran, si no és amb energies renovables –és necessària, és condició indispensable.

Nosaltres vam tancar l'anterior legislatura justament amb una interpellació sobre la mateixa matèria, que va donar lloc a l'aprovació d'una moció. Hem començat

la primera interpellació que el meu grup presenta també amb aquests temes, per deixar clar, palès, a tothom que és un tema crucial, estratègic del país en el que intentarem posar-nos d'acord amb el Govern. Els tornarem a proposar, en la moció d'aquí a quinze dies, la creació d'una agència de l'energia a Catalunya, amb capacitat inversora. Si tanta por ens fan els oligopolis, doncs, jo els plantejo un repte: que als pressupostos de la Generalitat hi posin recursos per invertir, eh?, per ajudar les comunitats locals a invertir en energies renovables.

Els proposarem també, com els vam proposar ara fa sis o set mesos, la creació d'una empresa pública per gestionar les centrals hidroelèctriques que hem de recuperar un cop acabi el termini de la seva concessió.

I m'ha estranyat, eh?, consellera..., vostè formava part del Govern que va aprovar..., que va portar a aquesta cambra i que li vam aprovar tots els grups parlamentaris, excepte la Candidatura d'Unitat Popular, el Decret llei 16/2019, que és el que ha provocat que després de deu anys d'aturada del sector a Catalunya es presentin, doncs, moltes propostes. No li explicaré el que en privat em vaig haver de sentir, eh?, com a ponent del meu grup parlamentari, d'alguns dels seus col·legues, quan nosaltres proposàvem introduir algunes modificacions en aquest decret llei, que es tramités com a llei.

Ja l'hi he dit, segurament hem de precisar algunes coses pel que fa a les ubicacions, i ja li oferim la nostra col·laboració. No la derogació o la moratòria, com li demanen alguns dels seus socis; sí algunes modificacions per aclarir els temes. Perquè, miri, per fer front als reptes ingents que tenim, si és que volem prescindir –que nosaltres, Socialistes i Units per Avançar, ja els diem que sí– de l'energia nuclear al nostre país i també..., perquè això ningú ho ha dit, però les centrals de cicle combinat que emeten gasos amb efecte d'hivernacle, també d'aquí a l'any 2030, i sobretot amb la perspectiva i l'horitzó de l'any 2050, s'hauran d'anar tancant, si volem complir els objectius de la Unió Europea de reducció de gasos amb efecte d'hivernacle que diu la llei de canvi climàtic, i la llei espanyola encara és un pèl més agosarada que la catalana.

Li estic dient que haurem de fer grans esforços econòmics; que ho necessitem tot per garantir el subministrament energètic d'aquest país, amb garantia de subministrament i amb garantia de qualitat. Perquè la qualitat és una eina o un vector essencial per a la competitivitat de les indústries del nostre país, les que tenim actualment i les que volem aconseguir des del punt de vista, també, de la innovació, en la que la nostra economia ha de fer una inversió encara molt més potent.

Garantir aquests 45.000 gigawatts que necessiten en aquests moments la nostra economia i les persones que viuen en aquest país necessita esforços ingents. Ho necessitem tot, consellera. Tot. I amb això què vull dir? Doncs que necessitem projectes de base ciutadana, de base comunitària o cooperativa, també d'autoconsum energètic, però també necessitem els grans parcs eòlics i fotovoltàics. Qui es pensi que això no serà així s'està equivocant, està ajudant o ajudarà a aturar el país. Ho necessitem tot, consellera; si no, com a país no ens en sortirem.

Necessitem, l'hi torno a repetir, un govern proactiu. Catalunya el que no es pot permetre és tenir un govern Nimby.

Moltes gràcies, diputades i diputats.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula, en el torn de rèplica, la consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, la senyora Teresa Jordà.

La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Bé, moltes gràcies, senyor Terrades. Conseller, consellera, diputats, diputades... A veure, em dec haver explicat molt malament, senyor Terrades, però hi torno –hi torno. És a dir, vostè diu: «Alguns dels seus socis demanen una derogació.» Segur.

Però és que no la demanen els meus socis o els suposats meus socis; la demana el territori, la demana el país. És a dir, hem de complir uns objectius amb els quals tots estiguem absolutament d'acord, només faltaria. I ho he dit des del primer moment: amb la sisena marxa; amb la sisena, perquè –també vostè ho ha falcat–, doncs home, anem o hem anat *molt* a poc a poc. Ara bé, deixi-m'ho dir: sense que tots i totes estiguem alineats, aquesta sisena marxa no donarà els seus fruits, de ben segur. És impossible, és absolutament impossible.

També, alguna reflexió sobre el que vostè m'ha parlat, eh?, més enllà d'aquest retard astronòmic, que és evident. A mi el que em preocupa és tornar a ensopegar cada dos per tres. I ensopegarem cada dos per tres, és evident. Perquè si no fem les coses amb el consens del territori, ensopegarem cada dos per tres. Què vol dir que ens aturem un moment, planifiquem i escoltem? Escolti'm, això no vol dir l'eternitat, ni molt menys. És que no ens podríem permetre aquest luxe, ni molt menys.

Li he dit abans, i em sembla que li he detallat –evidentment, amb el temps que tenia, i segurament a grans trets–, què era allò que teníem detectat que no funcionava d'aquest decret. Jo, és veritat que formava part de l'anterior Govern, amb molt d'honor i molt d'orgull. I és evident que allà, amb les responsabilitats que em corresponien en aquell moment com a consellera d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, teníem –de fet, tenim– una persona delegada en la ponència, una persona que va defensar a ultrança una de les coses que no sé si estava ben o mal resolta –en un començament no estava ben resolta, després la vam resoldre–: els criteris respecte als espais agraris i, sobretot, els aspectes que conflueixen sobre l'alimentació del país. Evidentment que hi érem, i batallàvem i defensàvem això.

Ara la meva responsabilitat és una altra, és tirar endavant, és tirar endavant aquesta transició. Però també li dic: volem començar bé. I ho farem així, senyor Terrades, perquè jo no puc entendre, en absolut, fer les coses sense el consens del territori. No pot ser que una persona, que un ciutadà d'aquest país, que té un celler o que té una vinya, s'assabenti que allà, damunt dels seus ceps, s'hi installaran tres molins; que se n'assabenti per casualitat. O que l'alcalde de qualsevol dels municipis..., una servidora ha estat alcaldessa, i aquí també tenim alcaldes i alcaldesses... Escolti, la política municipal és dura, és difícil, i la feina d'un alcalde és primordial, importantíssima. Ha de ser el primer en conèixer què passa en el seu territori.

I això vol dir que ens hi haurem d'involucrar tots. Jo crec que la clau –l'hi he dit abans– és aconseguir que en aquest país el territori –i entenguin «el territori» en el sentit més ampli de la paraula– acabi dient: «Aquí, sí. Perquè, d'aquesta manera, sí». I tots en som corresponsables. Perquè, escolti, de totes les mobilitzacions que hi han en aquest país –i n'hi han unes quantes, per no dir moltes–, jo no n'he sentit cap que diguin que no estan per fer la transició. Al contrari –al contrari–; tots. I si n'hi ha algun que no, li haurem d'explicar de què va això i què hem d'aconseguir, quins són els objectius. Ara bé, dit això, de la mà; de la mà i planificant.

I aquesta és la intenció d'aquesta consellera, aquesta és la intenció d'aquest departament. Farem les coses diferents de com s'han fet fins ara. És així. I l'hi diré ben clar: la nostra funció és resoldre problemes, no és crear-ne, senyor Terrades. La nostra funció... Perquè d'això va la política: no de crear problemes; de resoldre'ls, d'avançar, de tenir solucions. I en això estem, en la recerca d'aquest consens òbviament necessari per prémer l'accelerador, com deia.

I que no se'm mal interpreti: per prémer l'accelerador amb sisena –que fins ara no em faci dir amb quina marxa han anat– de les renovables, sense donar l'esquena..., ho repeteixo, tan important és una cosa com l'altra. I vostè dirà: «És impossible.» No és veritat, que és impossible; és possible, perquè així ho hem fet en l'altre departament. I això potser és fer la política d'una vegada cogestionada, ben feta i tenint en compte el territori, no donant l'esquena al territori.

Tenim uns objectius que hem de complir: 2035, tancar les nuclears; 2050, cent per cent renovables. I, escolti'm, Catalunya pot ser rica, pot ser plena –que ho és–, verda, l'hi ben asseguro, però sempre al costat de la gent.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Passem al tretzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la política per posar fi a l'ocupació il·legal d'habitatges, presentada pel Grup Parlamentari VOX.

Interpellació al Govern sobre la política per a posar fi a l'ocupació il·legal d'habitatges

300-00007/13

I, per fer l'exposició de la interpellació, té la paraula el diputat senyor Sergio Macián.

Sergio Macián de Greef

Muchas gracias, señora presidenta. En primer lugar, y antes de empezar mi intervención, señor Elena, quería condenar, en nombre de mi grupo parlamentario, rotundamente, como ha hecho la presidenta, el asesinato de esta mujer de Porqueres a manos presuntamente de su pareja. Lo condenamos rotundamente. Y queremos también condenar el asesinato de una niña de cuatro años hallada muerta en Sant Joan Despí, presuntamente a manos de su madre, este lunes pasado por la tarde. Queremos también tener un recuerdo sentido para esta pobre criatura, y quizá también podría tenerlo este Parlament. *(Alguns aplaudiments.)*

Cataluña es hoy, señor Elena, el paraíso de los okupas en España. Y esto no es un eslogan de campaña, esto es una realidad. Cataluña lidera el *ranking* estatal de denuncias de ocupación ilegal. Y no lo dice VOX, lo dice el sector privado inmobiliario prácticamente en su totalidad en un comunicado de marzo de este año, en el que textualmente dicen –y abro comillas– «que el problema se debe al fomento de la ocupación ilegal por parte de algunos partidos y a la mayor permisividad de las administraciones en Cataluña ante la dificultad de alojamiento de las familias» –y cierro comillas.

Cataluña, como digo, es hoy tristemente el paraíso de la ocupación ilegal. Fíjese en esta noticia del pasado 26: «Las ocupaciones suben un 66 por ciento en Cataluña y bajan un 20 por ciento en Madrid.» Según la estadística de la Secretaría de Estado de Seguridad, las denuncias por ocupación ilegal en 2020 en España ascendieron a 14.675. Solo en Cataluña se produjeron 6.647 ocupaciones –es decir, el 45,2 por ciento del total de España–, seguida muy de lejos de Andalucía, con 2.372, y de Madrid, con 1.316. Es decir que Cataluña por sí misma, sola, tiene más ocupaciones que Andalucía y Madrid juntas, prácticamente el doble. Yo con este dato prácticamente podría bajarme del atril, porque es un dato que es vergonzoso y que debería hacerles reflexionar, sonrojarse y ponerse las pilas.

Las denuncias por ocupaciones ilegales en Cataluña han crecido un 66 por ciento en cinco años, desde las 3.950 de 2015 hasta las más de 6.600 de 2020. Y estos datos demuestran que son ustedes, por acción o por omisión, cómplices de las mafias de la ocupación, como ya denunció el presidente de nuestro grupo parlamentario en rueda de prensa la semana pasada.

Señor *conseller*, en Cataluña tenemos un gravísimo problema con la ocupación ilegal, y lo padecen a diario los catalanes, a los que ustedes han abandonado. El Govern de la Generalitat ha de cambiar claramente de rumbo, porque la situación es crítica y se debe a su inoperancia, a su ineficacia y a la falta de voluntad política para

acabar con esta lacra. El pacto de gobierno con los antisistema de la CUP es una auténtica declaración de intenciones: amparan un discurso de tolerancia, cuando no favorable, a la ocupación ilegal, al igual que sucede en el Ayuntamiento de Barcelona con la alcaldesa señora Colau, que ha defendido en numerosas ocasiones a las mafias de la ocupación, llegando al punto de que en edificios de titularidad pública municipal se dan cursos de cómo ocupar. ¿Y a ustedes esto no les da vergüenza?

La ocupación ilegal no es un derecho, es un delito, y se ha convertido en un negocio ilegal gestionado por tramas mafiosas que viven a expensas de familias necesitadas a las que engañan ofreciéndoles derechos inexistentes para ocupar viviendas a cambio de dinero. La ocupación ilegal es uno de los problemas más graves que sufre Cataluña, un fenómeno que degrada los barrios, atrae a los delincuentes y favorece el tráfico de drogas con los narcopisos. Y hay un salto conceptual muy importante entre que no se desahucie a la persona que no puede pagar un alquiler y que no se desahucie al okupa, y la izquierda y el separatismo se han lanzado a este salto sin paracaídas.

La Generalitat no puede mantenerse impasible, y menos promover los graves perjuicios que está provocando esta lacra en los particulares y en las comunidades de vecinos. Porque, mire, cuando un okupa se mete en un piso, no solamente el problema es para el propietario, que tarda aproximadamente un período de dos años –se lo digo por experiencia, llevo diez años en la Administración de justicia– en poder recuperar su vivienda, ha de seguir pagando la luz, el gas, y luego ha de pagar también la reparación muchas veces de los daños cuando recupera la vivienda.

Y se genera también un grave problema para las comunidades de vecinos del inmueble que afecta a su seguridad, con empalmes ilegales de luz, de gas –una auténtica bomba–, a su descanso... Mire, yo –y esto es una pequeña anécdota–, cuando estuve en Tarragona, en la parte alta..., salió una señora de una comunidad y me dijo: «Miri, he votat tota la meva vida Esquerra Republicana, però us votaré a vosaltres, perquè no puc més –no puc més.» Estaba deshecha; se le habían metido okupas en su comunidad y estaba absolutamente deshecha.

Y también afecta a la salubridad de la comunidad. Y además devalúa, por otra parte, la propia vivienda de los propietarios, porque ¿quién va a comprar un piso en una comunidad ocupada?, ¿no? Los pobres administradores de fincas se las traen y se las desean para poder intentar defender los derechos de sus vecinos.

Y, mire, yo le voy a explicar en tres puntos..., ya sé que tengo solo diez minutos, que es un problema complejo, pero voy a intentar dar tres ejes gráficamente.

Por una parte, hay que poner fin a las consignas en favor de la ocupación ilegal, se debe acabar con esta sensación de impunidad que tienen los okupas y que se ha promovido desde las instituciones oficiales. Los okupas tienen esa sensación de que no les va a pasar nada. La Generalitat tendría que haber abanderado la denuncia interpuesta ante la fiscalía por el sector privado contra el libro de la ocupación, presuntamente difundido en redes sociales por la organización juvenil Ras. En esta página web se explica qué herramientas son necesarias para forzar una puerta, para hacer empalmes de suministro eléctrico, manipular contadores. Y Arran, los cachorros de la CUP, también tiene su propio manual de ocupación, donde aconsejan cómo elegir la vivienda, cómo burlar a la policía, cómo cambiar cerraduras o cómo pinchar la luz y el agua. Estos son unos verdaderos activistas y delincuentes de la ocupación ilegal a los que hay que perseguir e ilegalizar, y ustedes se ponen de perfil.

En segundo lugar, hay que terminar con una legislación favorable a la ocupación ilegal, en España y en Cataluña, que ha promovido la izquierda y el separatismo. Mire, en concreto en Cataluña, el Decreto ley 17/19, de 23 de diciembre, de medidas urgentes para mejorar el acceso a la vivienda, convalidado por este Parlament y que ha tumbado el Tribunal Constitucional, obligaba a determinados tenedores a ofrecer un alquiler social, entre otros, a aquellas personas que hubieran ocupado ilegalmente una vivienda. Esto es una barbaridad, es la primera vez que se reconoce en una

ley catalana y se amparan los derechos de los okupas. Y eso es muy grave, crea inseguridad jurídica, vulnera los derechos constitucionales y no resuelve el problema de la escasez de vivienda social; es más, lo agrava. Porque cuántas veces he visto yo en mi juzgado familias vulnerables a las que se había asignado una vivienda y que no han podido entrar en ella porque se les habían metido los okupas. Son múltiples los desahucios que tiene que interponer la agencia catalana de *l'habitatge* para poder recuperar pisos de protección oficial, pisos sociales para familias vulnerables.

Mire, hasta el propio Consell de Garanties, en relación con este decreto ley, emitió un dictamen en el que consideraba inconstitucional el decreto por arbitrario e irracional. Y ahora se les brinda una nueva oportunidad para abordar la ocupación, por una parte, y las situaciones de vulnerabilidad en el acceso a la vivienda con medidas eficaces y que respeten el marco constitucional. Aprovechen esta oportunidad.

Y mire, señor *conseller*, en tercer lugar y más importante: hay que hacer políticas de vivienda eficaces, dotarlas de más recursos presupuestarios para resolver la falta de vivienda de las personas vulnerables y en riesgo de exclusión residencial. Porque en esto estamos todos de acuerdo, y los primeros, los de VOX. Pero no es a costa de vulnerar el derecho de propiedad de los particulares. Una administración incapaz de defender la propiedad privada es una administración fallida, y es una grave irresponsabilidad que nuestra clase política traslade a los particulares, sean quienes sean, la obligación de proveer de soluciones habitacionales a las personas sin recursos. Y esa obligación es de la Generalitat, no es de los particulares.

Es necesario incrementar el parque público de vivienda social y protegida en régimen de propiedad y en régimen de alquiler, y la política en materia de vivienda de la Generalitat ha sido prácticamente inexistente. En 2020 había inscritas 141.000 personas como demandantes de una vivienda de protección oficial, y *l'agència catalana de l'habitatge* adjudicó 983 en alquiler, 769 del parque público y 214 del parque cedido. Son datos de la memoria de *l'agència catalana de l'habitatge* de 2020. Y asimismo en Cataluña hay un porcentaje muy bajo de vivienda social: en torno a un 2 por ciento; muy lejos de Holanda, con un 30, o Francia, con un 16,8 por ciento. Esto sí que son estados del bienestar que protegen a sus ciudadanos. Esto sí que es destinar los recursos a lo que realmente importa. Toca eliminar gasto superfluo.

Tenga por seguro que, con VOX, las instituciones..., en las instituciones trabajaremos sin descanso para acabar con esta lacra y con la impunidad de los delincuentes y dejar de liderar el ranquin nacional de ocupación al que nos han arrastrado su complicidad con los delincuentes y las mafias de la ocupación.

Muchas gracias.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

A continuació, té la paraula per respondre el conseller d'Interior, el senyor Joan Ignasi Elena.

El conseller d'Interior (Joan Ignasi Elena i Garcia)

Presidenta, jo sí que voldria començar condemnant el crim de violència masclista que s'ha patit aquesta nit, mostrar la solidaritat i l'afecte amb l'entorn de la víctima, expressar amb total contundència el compromís del Govern en la lluita contra aquesta xacra, que és una realitat terrible que pateix la nostra societat, i el compromís insubornable amb erradicar-la. I, en aquest sentit, el nostre compromís de deixar-nos-hi la pell. Naturalment, en aquest context, no és el moment per entrar en discussions i en debats sobre quines posicions polítiques defensa cadascú en aquest Parlament, justament per respecte a la víctima, al seu entorn i a la seva família.

Qüestió de l'habitatge. Jo, sincerament, crec que per abordar un debat d'aquestes característiques cal veure cap a on enfoca cadascú el problema, no? I jo crec que vostès l'enfoquen amb un objectiu. I l'objectiu és crear una psicosi, una por, una sensació d'un extraordinari problema que afecta de forma generalitzada la nostra so-

cietat i desenfocar quin és el veritable problema que es pateix, a on és. I és evident que hi ha un problema..., pot tenir problemes derivats, conseqüències de caràcter..., vinculades a la seguretat; però el problema de fons i el problema real n'és un altre. Crec que vostès tendeixen a crear problemes, a generar problemes, a dibuixar problemes que no existeixen tal com vostès els plantegen per donar solucions realment que no necessitem i que generen justament encara un greuge més gran en els problemes que vostès afirmen que existeixen. Tendeixen a crear aquests problemes amb la vocació normalment d'estigmatitzar, que és una pràctica que ens sembla que tenen molt sovint, i de generar temor, por i odi que justifiquin les seves propostes polítiques.

Existeix un problema vinculat al... I això, permeti'm una reflexió, crec que ho fan amb caràcter general en masses coses –en masses coses. Tendeixen a segrestar un problema, tendeixen a segrestar una idea, tendeixen a segrestar un concepte o fins i tot una institució; la tergiversen, la retorcen, la farceixen de mentides i de la seva mirada; se l'apropien, expulsen a tothom d'aquella idea, i després fins i tot aquella idea la tiren contra els altres. Ho fan en moltes coses. Ho fan amb la convivència; ho fan amb la família; ho fan amb el sentiment de pertinença; ho fan fins i tot en les creences religioses. I ho fan en una cosa que em preocupa especialment, com a responsable que soc de la conselleria d'Interior: amb els temes de seguretat.

Vostès tenen una idea de seguretat i de quina és l'obligació del Govern amb relació a la seguretat molt dels anys seixanta, no?, molt antiga. I avui la seguretat són moltes coses –moltes–; des de la perspectiva del Govern, moltíssimes; des de la perspectiva de la societat, encara més, i des de la perspectiva de la conselleria d'Interior, enormement diferent a la que vostès tenen. Perquè avui seguretat –i la conselleria d'Interior– també és el suport que fan els agents de trànsit als ciutadans; també és la mediació que fan cada dia a tants llocs els agents; també és la pedagogia que es fa a les escoles en tantes i tantes coses –amb les noves violències, amb les qüestions de gènere, amb el *bullying*, amb tantes iniciatives que es fan en aquest terreny–; també és la investigació del crim organitzat –sí, sí, també en els temes de l'habitatge hi ha crim organitzat; i tant!, i tant sí n'hi ha!–; també als carrers ajudant els ciutadans, els comerciants, en la vida, perquè sigui una vida tranquil·la i amable a les nostres ciutats i als nostres carrers comercials, i també naturalment usant la força, quan és necessari, per garantir els drets i llibertats dels ciutadans.

La seguretat també, deixi'm reivindicar-ho, és la feina que fan els agents rurals per preservar el territori, o el que fan els bombers cada dia per garantir la..., atenant els incendis, rescatant gent dels accidents de trànsit o ajudant en la vida de les famílies a casa seva, o Protecció Civil, amb la ingent feinada que han fet durant tot aquest temps –durant tot aquest temps de pandèmia– per protegir-nos i per ajudar-nos a passar aquest calvari que hem viscut.

Sí, en la qüestió de l'habitatge crec que tenen un enfocament excessivament vinculat, absolutament vinculat a qüestions de seguretat. I no és això. El problema de l'habitatge és un problema gravíssim i és un problema social. I és un problema que cal abordar des de molts àmbits i no només i principalment des del camp de la seguretat.

Ha fet un conjunt d'afirmacions que no són certes. Les administracions no promouen, les administracions públiques no promouen l'ocupació –les administracions públiques no promouen l'ocupació–, les administracions públiques el que intenten, quan estan ben governades i quan orienten les seves polítiques de forma adequada, és que la gent tingui una «vivenda» digna. I aquest ha de ser el nostre objectiu i aquest és l'objectiu d'aquest Govern.

I contra les, si m'ho permet, mentides que jo crec que vostè..., o orientacions falses o capcioses que vostè diu en aquest Parlament, jo crec que s'han de dir dades per situar les coses. I en diré algunes. Miri, el 99 per cent de les ocupacions és a pisos buits. Ho dic per les referències, permanentment, que fa a la violència. El 97 per

cent de les ocupacions no han tingut cap mena de situació vinculada a la violència. El 82 per cent dels pisos ocupats són de grans tenidors; justament d'on treu vostè les dades, d'aquests grans tenidors. És sorprenent, em ve aquí amb dades que són justament dels grans tenidors, que són un dels principals responsables del problema de l'habitatge que estem tenint. És evident a qui representa. És evident quines referències té vostè per abordar i per enfocar la qüestió de l'habitatge.

Tenim 27.500 immobles buits a Catalunya –27.500 immobles buits a Catalunya– de grans tenidors. El 70 per cent de persones que han ocupat són famílies, majoritàriament, i prèviament han sol·licitat i han tingut informes que acreditaven la necessitat d'un pis social. No hi ha un problema de l'habitatge vinculat només a un problema de seguretat i de violència; és un problema profundament social; és un problema social, que s'ha d'abordar des d'aquesta perspectiva. I vostès, com amb tot, intenten derivar-ho, intenten enfocar-ho, intenten centrar-ho només des de la perspectiva de la seguretat, per generar justament por, per generar justament inseguretat.

Aquesta és la nostra mirada. Aquesta és la nostra perspectiva de quin és el problema de l'habitatge des de la mirada del Departament d'Interior. És un problema social que cal abordar des de la perspectiva social, dotant de recursos i dotant d'alternatives els milers de persones que tenen un problema habitacional, al qual cal donar resposta. I, per tant, els encoratjo a que donem..., i que girem la mirada i no la centrem des de la perspectiva de la seguretat, que des d'aquest punt de vista és anecdòtic.

I, si m'ho permet –i per acabar–, si hi ha algun problema des de la perspectiva de la seguretat que cal preservar és justament les màfies que generen dificultats i que utilitzen persones per fer..., i que estan al servei dels grans tenidors. Existeix –existeix– un problema en aquest sentit, i aquest és el que hem d'analitzar des de la perspectiva de la seguretat.

Hi insisteixo: girem la mirada; mirem realment el problema social de fons que existeix en aquest país; analitzem les dades amb objectivitat; no tinguem només com a referència les dades dels més poderosos, perquè al final aquests responen als interessos de qui responen, que no és precisament de la gent que necessita habitatge social i que són bàsicament els que generen en el nostre país un greu problema de l'habitatge a tantíssima gent que necessita habitatge en el nostre país.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació té la paraula, en el seu torn de rèplica, el diputat senyor Sergio Macián.

Sergio Macián de Greef

Gracias, señora presidenta. Señor Elena, «mentidas»... ¿Qué pasa, que las 6.647 denuncias por ocupación ilegal, que seamos la comunidad con más denuncias por ocupación ilegal, se las inventa la gente? «Mentidas», dice usted, cuando dice que no lideramos el ranquin de la ocupación ilegal. Yo no le he oído decir ni una sola palabra sobre la ocupación ilegal en su intervención. Todo son grandilocuencias, todo son frases hechas, lugares comunes.

¿Qué pasa con los manuales de ocupación? ¿Esos no generan un problema de seguridad? ¿Qué pasa con las comunidades de propietarios? ¿No hay un problema de seguridad? Es que me gustaría que viniera un día usted a mi juzgado. Es que lo sentaría a usted y lo llevaría a ver algún desahucio, si no hay un problema de seguridad, cuando vea usted lágrimas y dolor.

En VOX defendemos con rotundidad el derecho de propiedad privada. Y a usted no se lo he oído decir, como *conseller* de Interior. A mí me gustaría que la Generalitat dijera que va a defender el derecho de propiedad privada. Porque no hay ninguna

sociedad que se construya si no es con seguridad jurídica, propiedad privada, libertad individual y economía social de mercado.

Y en VOX defendemos con rotundidad, como digo, ese derecho. Y defendemos el derecho de las familias vulnerables, por supuesto, y de los jóvenes y de las personas vulnerables a tener un acceso a una vivienda digna, como antes he dicho en la otra intervención.

Mire, usted..., con los grandes tenedores. Los grandes tenedores es un concepto..., una definición arbitraria también. Es verdad, en la ley española «tenedor», «gran tenedor» es una persona que tenga diez pisos. A lo mejor alguna diputada de la CUP tiene un porcentaje parecido. (*Rialles*.) Así que podría tratarse de una definición bastante arbitraria. Y, en cualquier caso, no hay que criminalizarlos, tienen un derecho de propiedad igual que cualquier otro. La obligación de la Administración es no delegar en los particulares la obligación que tiene la propia Administración de proveer de soluciones habitacionales a las personas. No les cargue usted esa responsabilidad a los particulares.

Y, mire, los grandes tenedores..., las entidades financieras han cedido 4.313 viviendas en 2020 para incrementar el parque público de vivienda en Cataluña. Están poniendo de su parte. Y por supuesto que han de hacer mucho más. Y es labor de ustedes fomentar la colaboración publicoprivada, el derecho de tanteo y retracto de la Generalitat de todos esos pisos. Pero es una responsabilidad de la Generalitat, no se la cargue usted a los particulares.

Mire, en segundo lugar, apoyo a los más vulnerables, claro que sí. El *president* Aragonès ha anunciado que creará un grupo de trabajo para garantizar el derecho a la vivienda. Oiga, yo esto ya se lo llevo oyendo años. Pero yo veo que van creciendo las listas de solicitantes de vivienda de protección oficial y las estadísticas de ocupación. Háganselo mirar.

Y, por otra parte, punto 3. Ayer hablaba usted, y hoy nos lo ha vuelto a decir –que parece que es una palabra que le gusta– que no hay que «estigmatizar». Son ustedes los primeros que estigmatizan. En primer lugar, a más de 200.000 catalanes que nos han votado, ¿eh?, con ese cordón antidemocrático que nos imponen a los de VOX.

Y luego le pediría que no estigmatizara tampoco la palabra «desahucio», ¿eh? En el Congreso se aprobó la Ley 5/2018, de reforma de la ley de enjuiciamiento civil, del llamado «desahucio exprés», para luchar precisamente contra el fenómeno de la ocupación. Y yo le diré qué desahucios he visto en mi juzgado. Mire, lo voy a decir. Un matrimonio de ancianos –en el mostrador, con lágrimas en los ojos– a los que les ocupan una casa que tienen en alquiler; con la renta de esa casa ayudaban a un hijo en paro con dos hijos, es decir, dos nietos de los demandantes. Una trabajadora de Mercadona que se separa y no puede volver a su piso de soltera porque lo tiene ocupado; lleva dos años en casa de una amiga. Una señora mayor del barrio de Bonavista se va a operar a Juan XXIII, y cuando acaba el ingreso hospitalario vuelve a su casa y la tiene ocupada. Esto no son problemas de seguridad, esto son denuncias inventadas, esto son grandes tenedores. Hagan el favor de ocuparse, por favor, de los catalanes, quiero que estas personas sientan que tienen al *conseller* a su lado, y combatan de una vez la lacra de la ocupación ilegal.

Muchas gracias.

(*Aplaudiments*.)

La presidenta

Per fer la rèplica té la paraula el conseller d'Interior, el senyor Joan Ignasi Elena.

El conseller d'Interior

Presidenta... Doncs sí, he parlat d'estigmes i ho seguiré fent. Perquè justament estigmatitzar és un dels principis fonamentals de la violència, perquè és una manera de justificar-la implícitament. Anullar l'altre, deixar-lo en un racó, assenyalar-lo, justament això és el que genera violència. I això es fa i ho pateixen molts sectors de

la nostra societat: les dones, en bona mesura; la gent migrada, i tantíssima gent de la nostra societat. I és deure d'aquest Parlament i d'un govern treballar per combatre els estigmes. I és responsabilitat dels polítics fer pedagogia. Així entenc jo la política. I, per tant, sí, seguiré parlant d'estigmes. Perquè em preocupen molt. Perquè és justament una de les xacres que té la nostra societat, perquè és la que en provoca moltes d'altres.

Jo hi insisteixo, vostès la mirada que tenen –en particular vostè i el seu grup, entenc– és una mirada des de la perspectiva dels grans tenidors. Totes les dades que m'ha donat fan referència a ells, són les seves dades. Fins i tot vostè ha justificat que fan grans cessions perquè han donat no sé quants pisos a les administracions de forma benevolent, no? Escolti, he parlat dels milers de pisos que hi han en aquest país que són de grans tenidors. I vostè m'ha parlat de casos puntuals que existeixen i que cal combatre i que cal lluitar. Però també li vull fer referència a les dades objectives: el 99,9 per cent –dades de les administracions– de les ocupacions són en pisos en els que no vivia ningú, en els que no hi havia ningú, i el 82 per cent de les ocupacions és justament a pisos de grans tenidors. I no es pot tenir la mateixa consideració respecte dels pisos dels grans tenidors que respecte dels pisos dels quals vostè feia referència, naturalment. I vostè fa un capmàs, perquè defensa de la mateixa manera una cosa i una altra.

Les dades són les que li he exposat. En podem seguir parlant –naturalment, ho farem en aquest Parlament–, però nosaltres ho farem des de la mirada, sí, també de les llàgrimes i del que suposen aquestes llàgrimes. Les llàgrimes són les de la gent que a vegades és desnonada, que sovint és desnonada de pisos que són propietat –i que estan buits– de grans tenidors, i que els han obtingut en una situació que s'ha patit aquests darrers anys a l'Estat Espanyol realment molt notable; molt notable respecte de com han arribat aquests pisos a ser propietat dels bancs. Pisos que ha perdut la gent per hipoteques abusives, per una situació de crisi, que han acabat en propietat de bancs i han acabat en propietat de grans inversors, que són avui els grans tenidors a les nostres ciutats dels pisos, i que després treuen la gent..., aquesta, sí, aquesta que se li veu la llàgrima i que ha perdut totes les possibilitats de tenir una vida digna perquè no té un lloc on residir.

Aquesta és la gent per la que treballarem. Segur que ens equivocarem molt, però no tingui cap dubte, ni aquest Parlament ni aquest país, que la nostra mirada estarà posada no en els grans tenidors, sinó justament en aquestes persones.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Passem al catorzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la situació econòmica, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Interpel·lació al Govern sobre la situació econòmica

300-00005/13

Té la paraula, per fer l'exposició de la interpellació, la diputada senyora Alícia Romero.

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Bon dia, consellers i conselleres, diputats i diputades. Bon dia, conseller Giró, i benvingut a la política. Ahir el president del meu grup els desitjava sort i encerts en aquesta nova tasca. Jo també li desitjo a vostè sort i encerts en aquesta nova etapa que comença, en una conselleria fonamental; la conselleria

d'Economia i Hisenda és una conselleria molt important, sobretot per les responsabilitats que té.

Li'n voldria citar cinc que per a nosaltres són molt rellevants. Una és l'elaboració, el disseny i la coordinació dels pressupostos. Una altra, fixar un sistema fiscal. Vam veure que en l'acord de govern entre Junts i Esquerra, però també en l'acord entre Esquerra i la CUP, es van oblidar de parlar sobre fiscalitat. Ens va sorprendre per part de la CUP, que normalment, doncs, sempre advoquen per alguna reforma fiscal més justa i progressiva. No hi era. No sabem exactament quina serà la seva voluntat, però, en tot cas, ja els diem que nosaltres insistirem en aquest tema i, a més a més, els pressionarem perquè facin una forta lluita contra el frau fiscal. Gestha va establir, en un dels seus darrers informes, que el frau fiscal a Catalunya arriba als 16.000 milions d'euros, és a dir, una quantitat molt important que, si se'n tingués una part, encara que només fos un 1 per cent, doncs significaria uns ingressos molt importants.

El tercer repte seria un nou sistema de finançament per a Catalunya. L'actual està caducat des de l'any 2014, i li haig de dir que els seus antecessors, doncs, no han liderat, com sí que ho havien fet altres governs catalans, la negociació d'un nou sistema de finançament. A nosaltres ens agradaria veure'l a vostè, a aquest nou conseller d'Economia i Hisenda, anant a negociar, anant a seure a la cadira que ens pertoca al Consell de Política Fiscal i Financera. Els catalans no podem deixar cadires buides; hem d'estar, si no liderant, que és el que ens agradaria, com a mínim participant i compartint i col·laborant en aquest nou sistema de finançament, que, a més a més, el Govern d'Espanya vol encetar. De fet, aquí tindríem aliats, perquè tant el País Valencià com les Illes Balears s'han pronunciat molt en la nostra línia, no? I nosaltres creiem, conseller Giró, que hauria vostè d'iniciar una nova etapa en aquest sentit, perquè ni el vicepresident Junqueras ni el vicepresident Aragonès van ser massa actius en aquest àmbit tan rellevant per a Catalunya.

Després, ens agradaria que també l'ICO fos un instrument més transparent, més útil per a les pimes, no? Creiem que té molt camí per recórrer. Sé que vostès parlen d'una banca pública. Fa tant que parlem d'una banca d'inversió pública, tants anys, que veurem, doncs, si vostè és capaç de fer avançar una mica aquest objectiu.

I en darrer punt –i no menys important, tot el contrari–, vostè té la gestió dels projectes finançats pels fons europeus. És un gran paquet, un paquet importantíssim per transformar la nostra economia, i creiem que aquí té un gran repte, sobretot de fer-lo una mica més participatiu i més col·laboratiu amb els grups que conformem aquesta cambra, i també amb els agents socials i econòmics i el món local. Miri, al desembre vam fer una comissió en el Parlament, específica; vam demanar, alguns grups de l'oposició, entre els que hi havia el meu, per parlar, doncs, justament dels fons europeus. Allà es van aprovar algunes propostes de resolució que, com ens tenien acostumats, almenys els anteriors governs, no es van complir, en les que demanàvem, doncs, constituir una taula de treball entre els grups parlamentaris, una altra entre els agents socials i econòmics, i una tercera amb el món local. Cap d'aquestes tres taules es va constituir, s'ha constituït. Estaria bé que en aquesta nova etapa hi hagués una mica més de diàleg i de col·laboració amb aquells que tenim coses a dir i tenim ganes d'ajudar a que Catalunya vagi endavant, no?

Però bé, jo avui em volia centrar una mica en els pressupostos. Li haig de dir, senyor Giró, si no ho sap, que en aquesta cambra fa deu anys que no aprovem els pressupostos a l'hora, eh? Vostè és una persona de prestigi, que ve del món professional, que sap que les coses s'han de fer bé. Doncs miri, aquí fa deu anys, des del desembre del 2009 que no aprovem uns pressupostos a l'hora, que vol dir que l'1 de gener no entra en vigor un nou pressupost. Molt de temps, no?, per a un país que sempre ha volgut fer bé les coses.

I, clar, estar en pròrroga pressupostària, que és el que ens passa avui, doncs, porta algunes limitacions. Suposo que vostè ho sap i l'hi deuen haver explicat, no? No podem ampliar el capítol 1, no podem fer noves inversions, no podem utilitzar els re-

cursos de programes que s'han acabat l'any anterior; és a dir, no ens permet la llibertat d'un nou pressupost. L'anterior conseller d'Economia i vicepresident deia que un pressupost prorrogat no ens dona les eines necessàries per gestionar bé. «El pressupost prorrogat ens fa funcionar amb nous pedaços» –deia ell– «i això no és alternativa, perquè no ens permet fer front a les necessitats que tenim avui.» Això ho deia el 24 d'abril de l'any passat. I és cert, un pressupost ens limita molt.

Però és que, a més a més, el de l'any 2020, que tenim prorrogat enguany, és un pressupost que es va dissenyar abans de la pandèmia –encara no havia aparegut aquí, no havia arribat la Covid. I, per tant, és un pressupost que no donava respostes a la pandèmia, però tampoc donava respostes a la crisi social i econòmica que després ens ha comportat aquesta pandèmia, no? Per tant, un pressupost totalment desajustat a les realitats que tenim en aquests moments. I una cosa també important: en un marc pressupostari que no és el que tenim avui. Perquè el pressupost del 2020 es va fer, per exemple, amb un objectiu de dèficit del 0,2, i ara l'Estat ha permès un 1 per cent. Imagini's, un 0,8 de marge, que són quasi bé 2.000 milions d'euros més que podríem gastar, però el decret de pròrroga pressupostària no permet fer això. És a dir, molt anquilosats, molt condicionats.

A més a més, com que suposo que d'això n'era tan conscient el vicepresident Aragonès, avui molt honorable president i candidat en aquells moments d'Esquerra Republicana, el 9 de febrer, en un debat de campanya electoral, ell es va comprometre en el seu debat d'investidura a portar paral·lelament una proposta de pressupostos. No ho vam veure, ni a la del març ni a la de l'abril, que en el seu debat d'investidura portés aquesta proposta de pressupostos. Ell deia en aquell moment que havia d'anar tot vinculat, que era tan important, era imprescindible que els acords anessin en paral·lel. No ho hem vist, de moment, però nosaltres estem convençuts que segur que s'estava treballant en el departament en aquests pressupostos per al 2021, que ja deia el candidat Aragonès que eren tan importants. I ho són, i molt. I nosaltres, en aquest sentit, n'estem convençuts, no? És la principal llei que aproven un govern i un parlament, o que presenta un govern i aprova un parlament; és la més important i, per nosaltres, imprescindible.

Miri, li vull dir algunes coses només, alguns exemples, no?, de recursos que no estaven el 2020 i, per tant, no estan el 2021 i ja perdem dos anys, eh? Alguns exemples. Miri, sé que vostè està molt lligat i té una certa relació, i positiva, amb el món del coneixement. Miri, el Pacte nacional per la societat del coneixement es va aprovar al juny de l'any passat. Demanava que en cinc anys incorporéssim uns 400 milions d'euros; cada any, 84. El 2020 es van oblidar; en aquell pressupost es van oblidar de posar els 84. En aquest ja no hi són perquè estem amb un pressupost prorrogat. Perdem dos anys, eh?, i s'havien d'aconseguir aquests 1.300 milions per a les universitats fins al 2024.

Pacte contra la segregació escolar a Catalunya. En cinc cursos, des de l'any passat, 162 milions d'euros. Ja no els van posar el 2020; també ens en vam oblidar. I ara, el 2021, amb pròrroga pressupostària, tampoc. Som una de les regions europees amb més segregació escolar, senyor Giró. És a dir, jo cada vegada que dic aquestes coses em quedo «frapada», eh?, una societat tan avançada com la nostra.

Sobre l'escola inclusiva. El molt honorable president va fer el seu primer acte a l'Hospital Taulí, visitant la salut mental, no?, i donant-li la importància que té, que és molta. Però nosaltres li volem dir que el 2020 no hi havia cap pressupost per augmentar dotacions per atenció a aquestes especificitats. Per tant, 2020, no n'hi havien; 2021, no n'hi hauran. I nosaltres diem: escolti'm, com podem preveure l'atenció a l'increment tan important de trastorns que està havent-hi a la població adolescent? Com ho farem amb un pressupost prorrogat? Està bé fer-se fotos. Però tan importants són les fotos com els fets, i no les paraules, que deia ahir, em sembla, fins i tot el molt honorable president

I podríem parlar també, per exemple, de salut. En salut va arribar un fons covid de 3.065 milions d'euros l'any passat; aquest, hi ha un fons de 13.400 –ens pot arribar a tocar a l'entorn dels 2.000 i escaig milions d'euros. Sabem que vostès han contractat, van contractar l'any passat personal al sector de la salut. Ens agradaria saber com el consolidaran, perquè aquests fons hi seran aquest any, però l'any que ve ja no hi seran. Estem en un pressupost prorrogat. En fi, necessitem reforçar el sistema de salut, crec que ho tenim tots clar, però si no tenim pressupostos, si no tenim recursos, sembla una mica difícil.

Clar que vostè em pot dir: «Home, estem al mes de juny, avui és dia 3.» Sí, però miri, la tramitació del pressupost de l'any 2020 va durar dos mesos i escaig. Va començar, el debat a la totalitat, el 12 de febrer i va acabar el 24 d'abril. Podem fer un procediment d'urgència; el podem fer, ho permet el Reglament. És a dir, podríem tenir un pressupost abans d'anar-nos-en d'estiu. És un tema de voluntat. Jo he escoltat darrerament, aquests dies, que vostès..., o que el president Aragonès ha confeccionat un govern tècnic, un govern de molts professionals. Doncs, en fi, jo el que esperaria d'un govern professional, d'un govern tècnic, és que es posi a les coses, com deia ahir el president del meu grup –que es posi a les coses. I crec que una de les primeres coses a les que s'ha de posar aquest Govern és a confeccionar el pressupost per al 2021. I després ja veurem què passa amb l'any que ve. Però avui és veritat que tenim unes urgències, amb un pressupost prorrogat que no va estar dissenyat ni pensat per a una pandèmia, i, per tant, creiem que aquest és un tema rellevant.

I, per tant, conseller, posi's a les coses i tinguem un pressupost per al 2021 com més aviat millor.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre a la interpellació de la diputada, té la paraula el conseller d'Economia i Hisenda, el senyor Jaume Giró.

El conseller d'Economia i Hisenda (Jaume Giró i Ribas)

Moltes gràcies. Moltes gràcies, presidenta. Consellera... Moltes gràcies, senyores i senyors diputats. I moltes gràcies pel to i per les formes d'aquesta primera intervenció, que li agraeixo molt la seva felicitació i que estic segur que tindrem moltes oportunitats per anar debatent i anar entrant en matèria.

Aquesta primera intervenció..., després li contestaré algunes de les coses que vostè m'ha plantejat, però permeti'm, primer de tot, compartir amb les senyores i senyors diputats com jo veig la situació ara mateix a nivell social i econòmic. Serà una presentació molt breu, però sí que vull compartir-la perquè no és d'ara, sinó que fa molt de temps que la segueixo i que em preocupa, primer com a ciutadà i ara com a conseller.

Mirin, quan sobtadament apareix una greu crisi com la severa i llarga crisi que hem patit –primer, la financera del 2008, o la crisi originada per la covid a partir del febrer o març del 2020–, el primer que els ciutadans noten és un cop econòmic. Apareix una crisi, hi ha un cop econòmic. Però aquest cop econòmic, que es tradueix, lògicament, en una caiguda dels indicadors macroeconòmics de consum, de demanda, de l'atur, de la inversió, etcètera..., però després del cop econòmic, a la societat li surt un blau. Aquest blau, que primer és quasi imperceptible, després va creixent, i són les conseqüències socials de les crisis econòmiques. Catalunya té febleses des del punt de vista social que hem d'intentar revertir. I això també és economia. Són febleses que s'accentuen a partir de la crisi, com deia, econòmica del 2008 i que no es superen del tot quan arriba la nova crisi del covid, perquè la crisi econòmica financera es va superant a partir del 14, però molta gent no recupera els seus nivells de vida que van perdre a partir de la crisi del 2008.

Mirin, la Comissió Europea va posar en marxa, fa cinc anys, un indicador que el segueixo des de fa temps, que és l'indicador de progrés social. És el Regional Social Progress Index. És un indicador que a mi m'agrada especialment perquè obre un debat que va més enllà del PIB. Una mètrica sòlida, formada per cinquanta-cinc indicadors diferents, que complementa el PIB. No el substitueix, però ajuda a entendre millor les dades del PIB. Doncs bé, els resultats d'aquest passat any 2020, que fa poc que es van publicar, són per a Catalunya força decebedors.

Si bé Catalunya destaca positivament en alguns àmbits com el sanitari, ocupem el lloc 135 entre 240 regions en progrés social. O en termes de PIB estem en el 75. I si mirem elements més concrets d'aquest indicador, només dir-li que l'elevada taxa d'abandonament escolar prematur, que és del 19 per cent, fa que Catalunya es situï en el lloc 196 –196– sobre 240 regions. En qualitat ambiental –he de reconèixer que m'ho vaig haver de mirar tres cops–, els nivells de contaminació per diòxid de nitrogen ens situen en la posició 225 sobre 240. I, com saben, els nivells de pobresa..., i el risc de pobresa és a Catalunya del 19,5 per cent, molt per sobre de la mitjana europea del 16,8. De la mateixa manera, tenim un nivell de desigualtat elevat. Com saben, la desigualtat, que és la diferència de renda entre el quintil superior i el quintil inferior, que a Catalunya és de 5,4 vegades quan a la zona euro és de 4,9. Tenim, per tant, senyora diputada, senyors diputats, molta feina per fer. Aquest Govern intentarà fer-la amb tots els instruments econòmics que tenim a l'abast, que malauradament no són tots els que voldríem.

El dèficit fiscal..., vostè ha parlat de fiscalitat en un altre sentit, jo també li contestaré després el que em comentava, però el dèficit fiscal i el dèficit d'inversions llasten la competitivitat de l'economia catalana i el seu potencial de creixement; crec que és bo recordar-ho. El sistema de finançament autonòmic..., en el que vostè em convidava a seure per intentar millorar-lo; segur que des del seu partit a Madrid, ara en el Govern, també ens podran ajudar. El sistema de finançament autonòmic genera un sistemàtic i sagnant dèficit fiscal per a Catalunya, on, com és conegut, la diferència entre el que s'aporta a l'Estat i el que rebem de l'Estat se situa en una mitjana anual, si comptem els darrers trenta anys, del 8 per cent del PIB anual.

El 2016 –és la dada més recent que hi ha publicada–, el dèficit fiscal va arribar a 16.947 milions d'euros –16.947–, és a dir, uns 2.200 euros per cada habitant. Només aquí en aquest hemicle, si estigués tot ple, podríem dir que hi han 300.000 euros cada any que comencem sense ells a les nostres butxaques. Però és que, senyora diputada Romero, a més del dèficit fiscal, Catalunya també pateix un dèficit d'inversions. Un estudi elaborat per la Universitat de Barcelona conclou que l'impacte acumulat del dèficit d'inversions de l'Estat al nostre país va restar al PIB català 9,8 punts en el període 2002-2017, cosa que representa exactament 23.800 milions d'euros, amb valors del 2018 –23.820.

El dèficit d'inversions és doble; doble perquè..., primer, degut a la baixa execució d'aquelles inversions que s'anuncien i que es pressuposten, però que després no s'executen –una tendència especialment pronunciada a partir de l'any 2011–, i, a més a més, el dèficit d'inversions per la gran distància entre la inversió pressupostada i el pes econòmic de Catalunya en el conjunt de l'Estat. Segons el mateix Ministeri d'Hisenda –acaba de publicar les dades–, l'Estat ha invertit a Catalunya, l'any 2020, 957 milions, que representen 124,7 –124,7– euros per habitant. La mitjana a Espanya ha estat de 161 euros, i Múrcia, Castella s'apropen als 370-380 euros per habitant.

Quan parlo de dèficit fiscal o de dèficit d'inversions de l'Estat a Catalunya no ho interpretin com una posició política; això no és política, això és economia. Perquè quan no es fan les coses d'acord amb els criteris que l'economia recomana, en allò que l'economia diria «amb pura lògica», algú està fent política, però no els que demostrem i denunciem aquesta situació.

Cal revertir aquest dèficit d'inversió, perquè, d'una banda, el dèficit d'inversions és determinant per al creixement econòmic que necessitem en els propers quatre

anys, i una eina molt eficaç per fer front als reptes que tenim de revolució digital, d'estímul de l'economia productiva, de recerca, d'innovació i de protecció dels més vulnerables. Fer tot això, senyores i senyors diputats, requereix una ingent quantitat de finançament públic i privat, i, per tant, crec que és feina de tots també recordar aquesta situació.

I per això m'agradaria fer dos suggeriments; no són reclamacions ni són tampoc peticions, perquè no em correspon fer-ho ara, sinó humilment dos suggeriments. Un, a vostè i a tots els grups..., a tots els diputats i diputades del Grup Socialistes: que ens ajudin a reconduir aquests dèficits d'inversions i dèficit fiscal, i que ens ajudin, amb el Govern de Madrid, a anar-ho superant. I el segon suggeriment el faria, no-més com a idea, al conjunt d'organitzacions i d'entitats que ahir hem vist que van fer un acte unitari solemne demanant l'ampliació de l'aeroport; un acte que em sembla molt legítim, molt respectable. Però crec que també estaria molt bé que, de tant en tant, féssim actes conjunts d'aquesta força i d'aquest ampli consens per reclamar que superéssim el dèficit d'inversions i el dèficit fiscal que pateix Catalunya i que va molt més enllà d'una infraestructura en concret.

En relació amb els temes fiscals, si li sembla ara, amb la rèplica, podrem avançar.
(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

A continuació, en el torn de rèplica, té la paraula la diputada Alícia Romero.

Alícia Romero Llano

Conseller, li seré honesta, eh?: m'ha agradat aquesta primera intervenció que ha fet sobre les dades, perquè aquí a vegades ens ha costat, ens costa posar ciència. Està bé saber les dades, són les que et marquen el camí per prendre les decisions i les polítiques que hem de fer; per tant, això m'ha agradat.

També li haig de dir que m'ha sorprès que ha agafat vostè molt ràpid el to –el to– que tenien els altres governs i el to dels consellers que potser tenen més experiència. Perquè, és clar, això és el Parlament de Catalunya, nosaltres li hem parlat del pressupost del 2021, li puc parlar del pressupost del 2022, i vostè només m'ha parlat dels altres; això és molt típic en aquest Parlament. I està bé parlar dels altres.

I ja té el meu compromís i el del meu grup i el del president del Grup Parlamentari Socialistes, el senyor Illa, que nosaltres anirem de la seva mà, amb vostè, si vol, a negociar un nou sistema de finançament, a treballar, com ho hem fet ja, perquè en el pressupost del 2021 del Govern d'Espanya hi hagi les inversions que ens pertoca per PIB; també la disposició addicional tercera, aquells 2.000 milions de la disposició. És a dir, que aquest 2021 s'ha fet un esforç important, i aquí els socialistes catalans hi hem estat i hi seguirem estant. Però, més enllà d'això, clar, nosaltres esperàvem que vostè ens digués què pensa fer a Catalunya, no dir «escolti, els d'Espanya». Bé, el Govern d'Espanya té un pressupost aprovat, eh?, vigent des de l'1 de gener, i ha fet un esforç molt considerable perquè les inversions siguin les que pertocuen a Catalunya. És cert que després, amb l'execució, potser no estem sent tot lo pulcres que hauríem de ser, però ho diem –ho diem–, ho reconeixem.

A mi m'agradaria que, de tant en tant, algun dels consellers o dels diputats d'aquest costat surtin aquí i reconeguin alguns errors del seu Govern; que vostès no els reconeixen, i s'ha de ser una mica honest. Nosaltres els reconeixem, sí, però al pressupost del 2021 hem complert amb el tant per cent que li tocava de PIB a la Generalitat, al Govern de Catalunya i als catalans i a les catalanes. I això també estaria bé que ho diguessin.

Bé, no vull entrar massa en el dèficit fiscal, perquè és un tema que també ha donat moltes hores aquí de debat, però jo només els diré una cosa: vostè ha dit 16.000 milions d'euros; 16.000 milions d'euros és el frau fiscal a Catalunya –16.000 milions d'euros és el frau fiscal a Catalunya–, aquells que ens defrauden a tots. I el conseller Mas-Colell, quan era conseller d'Economia, va rebaixar aquests 16.000 que vostè

deia a 2.405 –1,2 per cent del PIB. Home, jo crec que, en fi, una persona de prestigi és el conseller d'Economia Andreu Mas-Colell. Dos mil quatre-cents cinc. Per tant, és igual, no entrem en aquestes xifres, negociem el que pertoca a la taula on hi ha el Consell de Política Fiscal i Financera per tenir el millor sistema de finançament.

És a dir, què li demanarem nosaltres a vostè, conseller Giró? Que vagi a negociar en nom de tots els catalans, que aconseguixi el millor sistema de finançament per a Catalunya, que si ha de modificar el sistema fiscal ho faci perquè tinguem més ingressos, sigui més just i progressiu. Això és el que li demanarem nosaltres a vostè. O el que li demanem des del dia d'avui, perquè, com ja hem repetit, no els donarem ni cent dies, ni cinquanta, ni vint, ni trenta, ni dos. Avui som aquí per ja exigir a vostè que, si us plau, faci un pressupost per al 2021. Li hem donat molts arguments en aquest sentit, i crec que és més necessari que mai que, més enllà de les dades..., que està bé saber-les i que a un li posen..., en fi, la fan esfereir, perquè ha dit vostè algunes dades que són preocupants. I el meu company Jordi Terrades ha interpel·lat abans la consellera Jordà i semblava que..., en fi, que no ha llegit aquestes dades que vostè ha dit sobre la contaminació a Catalunya, no?, o la necessitat d'apostar per les energies renovables. Bé, doncs estaria bé que passés aquest estudi o un resum d'aquest estudi a tots els consellers, perquè la ciència, les dades són les que ens han de marcar les polítiques.

I, per tant, nosaltres el que li diem, conseller, és que presenti, amb un tràmit d'urgència, si cal, un pressupost per al 2021 més necessari que mai. Escolti'm, i vostè té una majoria parlamentària, és veritat, important: setanta-quatre diputats. I, per tant, escolti'm, amb ells primer ha de treballar. Però també li diria que no s'oblidi de tots els altres diputats que conformem aquest Parlament, perquè almenys els socialistes sempre hem estat a disposició per no obstruir, sinó per construir. I, per tant, doncs, en aquest sentit, també li volia dir que, des de la professionalitat, el diàleg i la transparència, ens agradaria que vostè també tingués això en compte.

I no ho obli: és importantíssim el pressupost de l'any 2022; importantíssim, perquè no tindrem fons extraordinari covid –no el tindrem–, i ajustar les necessitats que tenim no serà gens fàcil. Per això és important que des d'avui mateix vostès vagin a la taula a negociar un sistema de finançament autònom. Nosaltres els ajudarem. I està bé fer la crítica que pertoquei, però avui som al Parlament de Catalunya. Nosaltres exigim al Govern de Catalunya, i després, en allò que calgui, els acompanyarem per també exigir, si cal, o demanar al Govern d'Espanya que el que faci ho faci millor. Però, de veritat, conseller, l'hi suggereixo: no agafi el to que han tingut altres governs, perquè, si no, és un diàleg en el que no ens en sortim; uns parlem del que ens interessa, de les coses, i llavors vostès parlen de moltes altres.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació té la paraula el conseller d'Economia i Hisenda per fer la rèplica.

El conseller d'Economia i Hisenda

Presidenta... Senyora diputada, moltes gràcies per la seva intervenció. Miri, jo, si em permet, li diria, contestant algun dels aspectes concrets que vostè m'ha plantejat: en primer lloc –ja m'anireu coneixent–, jo soc un home autoexigent, però també autocrític. I, per tant, no dubti que no soc dels que creu que tota la culpa és dels altres. Però en els temes econòmics anem, evidentment, com a país, lligats amb una mà i amb un peu. I lligats d'aquesta manera costa més córrer que altres. Però no ho fem tot bé, no ho hem fet mai tot bé, com ningú no ho fa tot bé. Per tant, segur que hem de gestionar millor els recursos minsos que tenim.

En segon lloc, el tema del pressupost. Miri, jo no hi era, a aquesta cambra; vostè sí que hi porta uns quants anys. I, per tant, si en sis anys només s'han aprovat dos pressupostos, potser també vostè o el seu grup, amb una mica de generositat, potser

segur... (*aplaudiments*), segur que hagués pogut... (*aplaudiments*), segur que hagués pogut contribuir a aprovar algun pressupost, que, sens dubte, per raons de pressupost, es podria haver aprovat. Això, en primer lloc.

En segon lloc, permeti'm dir-li que, si parlem de productivitat de pressupostos, miri, crec que és bastant equivalent a la productivitat que té el president Sánchez, que porta un pressupost en tres anys. És el mateix un en tres anys que dos en sis anys. Per tant, en això també estem igual. (*Applaudiments.*)

En tercer lloc, com vostè sap molt bé, un pressupost requereix temps, requereix negociació, requereix fer-ho ben fet. I, per tant, ja li puc dir ara que el Govern presidit pel senyor Pere Aragonès i tots els seus consellers i jo, com a conseller d'Economia, treballarem per fer un bon pressupost; que sigui un pressupost que permeti una prosperitat compartida; que permeti un creixement de l'economia, però també socialment i mediambientalment; que permeti un creixement sòlid, però també inclúsiu i sostenible. I aquest pressupost el començarem a treballar des de la setmana que ve. I per això em posaré en contacte amb els diferents grups parlamentaris, per tenir una primera ronda de contactes i començar a treballar una llei, com vostè diu, la més important, o de les més importants que pot tenir un govern, i que evidentment necessita temps, com vostè sap tan bé com jo. I que, per tant, ho volem fer, ho farem bé, ho farem amb temps, però farem els pressupostos per al 2022. Perquè som al mes de juny i és, evidentment, una obvietat que vostè ja sabia, però que com que m'ho pregunta, doncs jo l'hi contesto.

Per últim, hem parlat del tema de frau fiscal. Pot estar convençuda de que estem decidits a millorar el que ja s'ha estat millorant darrerament, perquè gràcies a l'Agència Tributària de Catalunya ha anat aflorant un frau fiscal que abans pot estar segura que hi era –no «hi era», no; hi era i molt més–, però que no aflorava. Ara, com a mínim, va aflorant. I li puc garantir que jo com a conseller i tot el Govern tenim el màxim interès en, ja que ens falten tants recursos que ens correspondrien, com a mínim que la gent que està aquí i que continua aquí al país, ciutadans i empreses..., per cert, més de cent mil empreses més que a Madrid; ho dic perquè sembla que aquí les empreses hagin fugit totes, eh? (*Applaudiments.*) No, jo crec que s'han d'anar dient, també, aquestes coses. A Catalunya estem al voltant de 633-635.000 empreses, la majoria mitjanes i petites. I Madrid en té 110.000 menys que nosaltres, malgrat tot.

Per tant, escolti, treballarem per a tots. Farem que tothom..., ho intentarem, posarem tots els mitjans perquè tothom pagui el que li correspon, perquè evidentment el frau fiscal és un dels delictes més vergonyants que pot tenir qualsevol societat.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats. Presidenta...

(*Applaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, conseller.

Interpellació al Govern sobre les línies estratègiques del departament competent en matèria d'igualtat

300-00006/13

Passem al quinzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre les línies estratègiques del departament competent en matèria d'igualtat, que ha presentat el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Per fer l'exposició de la interpellació, té la paraula la diputada senyora Jenn Díaz.

Jenn Díaz Ruiz

Gràcies, presidenta. Molt bon dia a tothom. Molt bon dia i benvinguda, senyora consellera. Bé, m'agradaria utilitzar aquesta interpellació per fer una miqueta de context, perquè fa més o menys mig any, no hi arriba, que vam acabar una legislatu-

ra en què no teníem conselleria d'Igualtat i Feminismes, i m'agradaria, d'alguna manera, fer aquest traspàs, aquesta mena de transició, per saber i per situar d'on venim, on som i cap a on anem. Potser el cap a on anem ho podrà apuntar millor vostè des de la conselleria, però voldria aclarir que la passada legislatura, la dotzena, vam ser molt productives en matèria d'igualtat: vam tenir el primer Parlament de les Dones, vam tenir el primer monogràfic sobre igualtat en quaranta anys de Parlament democràtic, vam fer un pla d'igualtat, que vostè com a experta hi va acompanyar la cambra. I, per tant, vam fer una sèrie de mesures, una sèrie de bases, no?, que serviran per a l'activitat parlamentària i per a la legislació del futur.

I no és cap casualitat que sigui en aquests tres anys de la darrera legislatura, on el moviment feminista era més fort que mai al carrer. I, per tant, d'alguna manera té un cert sentit que aquesta legislatura que ara comencem, doncs, ens enfortim, no?, no només perquè tenim aquest feminisme institucional que interlocuta amb el moviment feminista, que, com dic, és el més fort de la història... I, per tant, doncs, com ens anem enfortint, la darrera legislatura, en matèria parlamentària, i ara també des de l'executiu.

Des de la passada legislatura fins a aquesta han passat sis mesos. Hem fet una campanya; una campanya en què a Esquerra Republicana ens vam comprometre, vam fer un compromís electoral amb la creació d'aquesta conselleria. No vam voler una conselleria qualsevol, sinó una amb capacitat d'incidència, una conselleria política, que tingués aquesta capacitat de transversalitzar les polítiques de gènere, i personalment vam defensar que aquesta conselleria havia de seguir la màxima d'Angela Davis, que deia que tot aquell feminisme que jerarquitzava o privilegiava les privilegides, doncs, no seria útil per al conjunt de la ciutadania. En aquest sentit, no?, moltes de les matèries que vostè tirarà endavant i liderarà des de la conselleria d'Igualtat i Feminismes obeeixen aquesta lògica.

Feminismes, Igualtat i Feminismes, com el nom de la comissió del Parlament de Catalunya, que aquesta legislatura serà per fi legislativa. Aquest plural..., que vostè mateixa reconeixia, en una de les seves primeres entrevistes, que aquest plural obeeix als corrents del feminisme i, per tant, amb aquesta mirada de ser respectuoses. Però no és només una qüestió estètica, no és només una interlocució amb els moviments feministes, sinó que aquesta conselleria també té una ideologia, evidentment. Molt sovint aquí es parla d'ideologia com si fos una cosa negativa. Tot el contrari: aquesta conselleria, amb aquest plural, obeeix algunes lògiques que m'agradaria aclarir, perquè penso que són importants, perquè és una conselleria d'Igualtat i Feminismes, d'un feminisme transinclusiu, d'un feminisme de classe i d'un feminisme prodrets.

Hi ha molts debats al voltant del feminisme, el moviment feminista, el subjecte polític del feminisme, i amb aquestes tres potes –transclusiva, de classe i també prodrets–, jo crec que situem quina és la nostra voluntat.

En aquesta cambra, sempre que hem tirat endavant polítiques en matèria d'igualtat i de feminismes hem trobat consensos, hem trobat menys línies vermelles que en altres aspectes. I, en aquest sentit, crec que tornem a tenir una oportunitat. Des de l'executiu és evident que les polítiques en matèria d'igualtat són transversals. Jo sé que hi ha molts departaments que ho diuen, que moltes de les polítiques són transversals, és veritat, però probablement la d'Igualtat i Feminismes té aquesta vocació de poder transversalitzar més aquestes polítiques. També és transversal des d'aquesta cambra. Jo crec que cada vegada que els grups parlamentaris hem tingut a debat molts temes sobre igualtat i feminismes hem aconseguit posar-nos d'acord.

Però igual que en altres temes hi ha vetos, jo crec que aquí també n'hi ha un, que són els drets humans. Aquí els vetos, les línies vermelles, no els posa ni el nostre grup parlamentari, no els posa el Govern, no els posa el Parlament, sinó que els posen els drets humans. Per què? Ho deia abans el conseller d'Interior, que d'alguna manera des de les institucions els representats públics autoritzem la ciutadania amb

els nostres debats, amb les nostres accions, amb les nostres maneres d'explicitar els nostres posicionaments polítics. D'alguna manera utilitzem la ciutadania. I és evident que, en aquesta legislatura, alguns dels debats, alguns dels consensos que ja teníem en aquesta cambra s'alteren.

Per què s'alteren? Doncs, en primer lloc, perquè tenim un grup parlamentari feixista i, per tant, aquí, que ningú posava en dubte que la violència masclista si alguna cosa té és gènere, doncs, probablement aquest debat tornem a sacsejar-lo, i tornem a rebaixar expectatives, evidentment, per la intervenció d'un grup parlamentari feixista que va contra els drets humans. Però he de dir que des del nostre grup no n'esperem res, de VOX. Per tant, ja entenem que van contra els drets humans, ja entenem que els hem de combatre, ja entenem que també aquesta conselleria, que és una conselleria d'igualtat, feminismes, antifeixista, antiracista i contra la LGTBIfòbia també els combatrà.

Però a mi m'agradaria parlar dels discursos d'odi també, no?, que d'alguna manera ja no només tiren endavant i defensen els grups d'ultradreta, sinó que aquells grups que se suposava que eren d'esquerres –i aquí parlo del PSC– també utilitzen les institucions per generar aquesta violència institucional que podem fer des de les institucions autoritzant molts col·lectius, ja de per si vulnerables, a estar en el punt de mira.

Per això deia que aquesta conselleria té uns vetos, té unes línies vermelles que són els drets humans, i m'agradaria tornar a dir –ho dèiem la passada legislatura i ho tornem a dir aquesta, aprofitant l'avinentsa d'aquesta interpellació– que aquesta és una conselleria transinclusiva. I, per tant, aquella violència institucional que s'està fent des del Congreso de los Diputados, que s'està fent en nom del socialisme i, sobretot, de la senyora Carmen Calvo, no tindrà lloc en aquesta cambra. I, per tant, també, d'alguna manera aquests debats queden pervertits, no?, perquè autoritzen el masclisme, autoritzen la LGTBIfòbia, autoritzen el racisme –ho vèiem amb la interpellació de la ultradreta sobre ocupacions– i autoritzen també el feixisme. Doncs, d'alguna manera, voldria dir, no?, que aquests vetos, que aquestes línies vermelles les posaran els drets humans.

Pel que fa a legislació catalana, hi ha tres línies a treballar. Per una banda, revisar les lleis que ja tenim. Catalunya sempre ha estat pionera en legislació en matèria d'igualtat. Per tant, d'alguna manera, actualitzar-les, poder-les revisar. Per una altra banda, fer-ne de noves. Hi ha un consens, hi ha un mandat de la llei d'igualtat de tracte i no-discriminació que deia que en un termini de nou mesos tiraríem endavant la llei trans catalana i, per tant, amb aquesta línia de reforçar drets per a tothom.

Però també crec que hi ha una altra de les línies a explorar –i ara m'adreço concretament a la meua companya Susanna Segovia–, d'una altra de les feines que hem de fer des dels grups parlamentaris, que és defensar la nostra legislació. Perquè en la darrera intervenció que vam fer en aquest hemicicle defensàvem una llei contra la violència masclista que ampliava drets per a tothom i que, malgrat la seva irrellevància política en aquesta cambra, aprofitant els diputats a Madrid, el PP hi ha presentat un recurs d'inconstitucionalitat. I també, doncs, d'alguna manera, actualitzarem les lleis que ja tenim, en farem de noves i protegiem la legislació catalana.

En definitiva, el feminisme és el moviment polític més transformador, més emancipador, més revolucionari. El senyor Illa deia que no es podia ser independentista i d'esquerres. Amb aquesta conselleria el que demostrarem és que precisament l'independentisme d'esquerres feminista és una de les poques esmenes a la totalitat al règim del 78 i, per tant, des d'aquesta legislatura i també des d'aquesta conselleria, en definitiva, el que farem és posar sobre la taula, no?, que en aquesta matèria d'igualtat també tenim una oportunitat.

Li deixo pas, consellera, perquè ens expliqui –com deia, jo situo d'on venim, en quin punt estem– el futur d'aquesta conselleria, què és el que proposa. I, en definitiva, el que li proposo jo a vostè és una aliança insubornable del legislatiu cap a l'exe-

cutiu per tirar endavant polítiques justes, feministes i amb un feminisme de classe i transinclusiu.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera d'Igualtat i Feminismes, la senyora Tània Verge... *(Pausa.)* Sí, senyor Garriga, per què em demana la paraula?

Joan Garriga Doménech

Sí, per l'article 87, al·lusions al meu grup parlamentari acusant-lo de delictes.

La presidenta

Sí...

Joan Garriga Doménech

La senyora diputada...

La presidenta

S'ha de...

Joan Garriga Doménech

...ha dit que som un grup feixista...

La presidenta

Un moment –un moment. No li he donat la paraula, encara. *(Veus de fons.)* Les al·lusions s'han de produir al final de la intervenció. Per tant, li donaré la paraula al final. Gràcies.

Té la paraula, com deia, la consellera d'Igualtat i Feminismes, la senyora Tània Verge.

La consellera d'Igualtat i Feminismes (Tània Verge Mestre)

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats... Moltes gràcies, diputada, per l'oportunitat d'explicar què ha vingut a fer aquesta conselleria. Al ser un departament nou, encara estem en construcció i, per tant, avui el que els podem presentar és de quina premissa partim, quina és la nostra raó de ser i quins són els nostres compromisos.

Pel que fa a la premissa, aquest Govern entén que sense persones lliures no podrem tenir mai un país lliure. Sense igualtat no hi ha llibertat. Amb masclisme no hi ha llibertat personal ni col·lectiva, ni amb LGTBIfòbia ni amb racisme, xenofòbia o antigitanisme; tampoc amb capacitisme, edatisme, serofòbia o qualsevol altra forma de discriminació, ni amb els nivells de desigualtat socioeconòmica de la vella normalitat. Un país on pagui la pena viure ha de garantir el dret de totes les persones a poder ser i a poder fer, lliures de rols imposats i d'estereotips, i lliures de violències.

En el que portem d'any, a Catalunya s'han comès sis feminicidis; l'últim, aquesta mateixa nit. En nom del Govern, ja hem condemnat aquest matí aquest nou assassinat masclista. Fem arribar el nostre escalf a la família de la víctima i els anticipem que la lluita contra les violències masclistes serà una prioritat absoluta d'aquest Govern. Les violències masclistes, aquelles que, a partir d'unes relacions de poder estructurals, els homes exerceixen sobre les dones pel sol fet de ser dones, són sistèmiques. No són comportaments individuals excepcionals, aïllats o patològics. Es basen en una ideologia patriarcal. Com plantejava Kate Miller, el control en les societats patriarcals seria perfecte, fins i tot inoperant, si no es sostingués l'imperi de la força, ja sigui en cas d'emergència o com a instrument d'intimidació constant.

Un estudi recent, coordinat per la Universitat de Girona, conclou que el 68 per cent de les persones enquestades coneixen o han presenciat un cas de violència masclista al llarg de la seva vida. Al 32 per cent restant li demanem que ens preguntí a

les dones del seu entorn proper quantes vegades passen por al tornar a casa o sortint a córrer; quin és el nostre *me too* a la feina, en l'àmbit educatiu, en espais d'oci o de militància política; de quines xarxes socials hem sortit per la violència digital que patíem, entre d'altres formes de violència quotidiana exercides per homes de diferents edats, condicions, orígens.

Pel que fa a la LGTBIfòbia, l'any 2020 es van registrar a Catalunya 1.180 incidències i 83 denúncies. Només aquest darrer cap de setmana hi ha hagut sis agressions homòfobes a Barcelona, que hem condemnat i ofert l'acompanyament de la xarxa SAI. L'any 2019 es van registrar 188 atestats per delictes d'odi, amb una tendència a l'alça en els darrers anys. Les desigualtats i les violències són una fallida sistèmica de la democràcia que cal adreçar amb urgència. Venim a fer-los front amb la màxima contundència per imperatiu democràtic i de justícia, perquè la llibertat i la igualtat, tant individuals com collectives, són indestructibles.

La nostra raó de ser l'anticipava ahir el president: una nova estructura per a la transformació feminista del país. I, si em permeten fer la metàfora amb un edifici, en els fonaments hi trobem el compromís polític amb la igualtat, no podria ser d'una altra manera; la primera planta l'ocupa el marc legislatiu, que estableix la igualtat formal, i a la segona planta hi habiten les accions positives orientades a pal·liar aquelles barreres en el punt de partida que són estructuralment desiguals.

La IV Conferència Mundial sobre la Dona, celebrada a Beijing l'any 95, va plantejar una nova estratègia política per assolir la igualtat, la transversalitat de gènere, amb un conjunt d'eines per tenir en compte les situacions, les necessitats, les expectatives tant de les dones com dels homes en totes les polítiques públiques, en totes les fases i a tots els nivells. I aquesta estratègia no funciona construint un tercer pis en un edifici on les polítiques d'igualtat segueixin sent un àmbit de política sectorial. La conselleria d'Igualtat i Feminismes no ve a construir aquesta tercera planta, ve a redissenyar l'edifici, a sacsejar-lo, tal com se'n ha encarregat, a partir d'una nova arquitectura feminista que transformi tant l'edifici com el barri sencer. Farem de la perspectiva de gènere un principi rector de tota acció pública i les polítiques d'igualtat seran un eix central de tots els departaments, incloent-hi les mesures de rescat social.

No partim de zero, el nom de la conselleria reflecteix un ADN plural, la feina de moltes dones feministes que ens han precedit en un passat més llunyà o més recentment, tant en l'activisme social com a les institucions, amb plantejaments teòrics i pràctiques diverses que contribueixen a una agenda de transformació global des dels feminismes del 99 per cent. El canvi només esdevé acompanyat d'acció, moviment i revolució, com subratlla Bell Hooks.

Recollim també les eines i les estructures desenvolupades en les últimes dècades per l'Institut Català de les Dones, el qual serà una peça central de l'estratègia de transversalitat de la conselleria, així com per a la Secretaria d'Igualtat, Migracions i Ciutadania en les dues darreres legislatures.

Però volem emfatitzar que partim d'un lloc nou; d'una banda, perquè ens ubiquem al màxim nivell polític, fet que ens permetrà coordinar i planificar les polítiques d'igualtat conjuntament amb els diferents departaments i amb les administracions públiques de tots els nivells territorials, amb qui compartim serveis i recursos. I també cercarem el treball conjunt amb totes aquelles formacions polítiques amb qui compartim una agenda de transformació social. D'altra banda, perquè aplicarem la transversalitat de gènere tenint en compte la diversitat de les situacions vitals de les dones i dels homes. No som només dones i homes cis, trans o persones no binàries; som d'una classe social, tenim una orientació sexual, unes determinades capacitats, una edat, un origen, un color de pell. La nova arquitectura exigeix, doncs, treballar amb un enfocament interseccional, amb la mirada posada en com els eixos de desigualtat s'entrecruen.

Així mateix mantindrem una interlocució real amb les entitats que també volen transformar el país, especialment amb el Consell Nacional de Dones de Catalunya i el Consell Nacional LGBTI de Catalunya, fent-los partícips del disseny de les polítiques i del retiment de comptes.

En darrer terme, pel que fa als compromisos que assumim i el que podem explicar avui quan encara no tenim l'estructura –com deia, estem en construcció en tant que conselleria nova–, el compromís és diàfan: desplegar les lleis d'igualtat amb enfocament de drets humans.

La conselleria d'Igualtat i Feminismes s'estructurarà en tres grans àmbits, els quals tenen unes lleis de referència. En primer lloc, les polítiques per garantir la igualtat efectiva de dones i homes i per a l'erradicació de la violència masclista, amb les lleis 17/2015, 5/2008 i la recent modificació de la Llei 17/2020. En segon lloc, les polítiques d'igualtat de tracte i no-discriminació, incloent-hi les polítiques LGTBI+, i la promoció dels drets humans, amb la Llei 11/2014 i la Llei 19/2020. I en tercer lloc, les polítiques de garantia de drets de les persones migrades i refugiades, també emparades per la Llei 19/2020.

I que quedi clar, les lleis d'igualtat no són recomanacions. Les desplegarem i les implementarem amb diligència i amb tota la seva potència, i exigirem al Govern de l'Estat que transposi i doni compliment al marc internacional que empara tots els drets que recullen aquestes lleis, ja que ara ens trobem davant una limitació injustificable de la garantia de drets de les dones en situació de violència masclista o dels drets de les persones trans. I també desenvoluparem el règim sancionador d'aquestes lleis per fer front als incompliments i a les discriminacions que puguin ser sancionades via administrativa. Elaborarem amb perspectiva de gènere transversal, interseccional i coordinada amb les diferents conselleries els plans interdepartamentals de polítiques d'igualtat de gènere, de polítiques LGTBI+ i el Pacte nacional per a la interculturalitat.

Amb aquestes i altres eines venim també a construir un país on la sostenibilitat de la vida i les cures estiguin al centre de totes les polítiques; un país on tots els treballs comptin; un país que no deixi ningú enrere pel seu origen o per la seva situació administrativa; un país d'acollida per a les persones refugiades. I com no podria ser d'una altra manera, com he anticipat, el Govern tindrà com a màxima prioritat la lluita contra totes les formes de violència masclista en els diferents àmbits on aquestes es produeixen, incloent-hi la violència institucional, i atenent a com la síndrome ha aguditzat l'exposició de les dones al control de les seves parelles.

Posarem en sintonia les polítiques de sensibilització, prevenció, detecció, recuperació i reparació, donant compliment als principis de diligència deguda i de no revictimització, ampliant la difusió dels recursos a l'abast de les dones més enllà de la denúncia i corresponsabilitzant el conjunt de la societat perquè deixi de normalitzar aquestes violències.

Partirem d'un treball tècnic rigorós que doni una resposta coordinada amb els departaments de Justícia i Interior per acabar amb la impunitat, amb el Departament de Drets Socials per garantir la coordinació en l'atenció als infants i a les famílies que pateixen violència masclista, i de manera general amb tots els departaments que tenen entre les seves competències els àmbits on es produeixen aquestes violències, més enllà de l'àmbit de la parella o el familiar, com són l'educatiu, el comunitari, el laboral, el digital o el polític.

Finalment, treballarem de manera incansable per erradicar la LGTBIfòbia, el racisme, la xenofòbia, l'antigitanisme i totes aquelles discriminacions, com el capacitisme, que no poden tenir cabuda en una societat democràtica i justa.

En definitiva, treballarem des d'un enfocament de drets humans, perquè els drets de les dones són drets humans; perquè els drets de les persones LGTBI són drets humans; els drets de les persones migrades són drets humans, i els drets de les persones refugiades són drets humans. Que no quedi tampoc cap mena de dubte en això:

els discursos negacionistes i els discursos d'odi que posen en qüestió els drets humans i, per tant, la llibertat de les persones tindran aquest Govern al davant.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, té la paraula la senyora Jenn Díaz, en un torn de rèplica de cinc minuts.

Jenn Díaz Ruiz

Gràcies, presidenta. Bé, com vostè mateixa deia, totes aquelles violències estructurals, com poden ser la LGTBIfòbia i el feminicidi..., que, de fet, aquestes darreres dues setmanes, no?, n'hem vist com una mena d'explosió, probablement perquè la pandèmia..., el confinament també ha modificat el comportament de moltes d'aquestes violències. Probablement per això haurem de posar tota la nostra intel·ligència a disposició d'aquest nou comportament de les violències: què vol dir, després de confinaments estrictes i de retallades de llibertats; com funcionaran a partir d'ara. I, per tant, com aquestes respostes han de ser transversals i no estan separades ni són incompatibles amb aquelles polítiques públiques que es tiraran endavant des de Justícia o des d'Interior pel que fa a agressions. I, per tant, també com desenvolupem i com despleguem totes aquestes lleis.

Vostè va dir que aquest seria un projecte participat, perquè, de fet, aquesta era una de les primeres premisses, no?, que fos un feminisme institucionalitzat que d'alguna manera pogués fer aquesta entesa amb els moviments socials i de base, amb un moviment feminista organitzadíssim a Catalunya i molt fort. I, per tant, doncs, celebrem aquesta decisió de poder interlocutar amb el moviment feminista organitzat.

I per acabar, és evident que si tenim una conselleria d'Igualtat i Feminismes en aquesta legislatura és per totes aquelles dones que en moments en què el feminisme no era fort, era minoritari, que en aquesta cambra no hi havia gairebé ni un 50 per cent de dones diputades, quan la representació directa era mínima..., és evident que és per totes elles, no?, que van precedir, que van obrir el camí, que avui tenim una conselleria d'Igualtat i Feminismes, encapçalada per una dona feminista, compromesa i referent en el moviment feminista. I, per tant, també aquesta legislatura, aquesta conselleria, aquest grup parlamentari, aquesta aliança forta entre el legislatiu i l'executiu, també és per totes aquelles dones, no?, que no poden viure aquesta legislatura on els correspon, que és des d'aquests escons, que probablement haurien de ser també en el Govern; totes aquelles dones que vostè mateixa reclamava quan era consellera des del moviment «Cap dona en l'oblit», i també per totes aquelles que ens van obrir la porta. Penso en la primera dona diputada al Parlament d'Esquerra, la Carme Porta, que va obrir moltes i moltes portes perquè avui nosaltres puguem ser aquí, defensant aquesta conselleria i aquesta nova legislatura, que serà molt forta en matèria d'igualtat i feminismes, perquè no en tenim cap mena de dubte.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, té la paraula en un torn de rèplica la consellera d'Igualtat i Feminismes, senyora Tània Verge.

La consellera d'Igualtat i Feminismes

Moltes gràcies de nou. Crec que és inherent al moviment feminista i a totes les que ens sentim feministes, saber que aquesta aliança és indispensable en totes les institucions, amb tantes formacions polítiques com es pugui, amb el carrer, amb les entitats, amb tots els espais on hi ha dones feministes amb militància doble, siguin partits polítics, siguin en l'àmbit universitari, treballant des de les polítiques d'igualtat d'aquells espais. Ens necessitem totes per a aquesta transformació global.

Per tant, la conselleria treballarà des d'aquesta voluntat i esperem trobar totes aquestes aliances en el camí, entenent també que som una conselleria que naixem amb molta expectació, que les expectatives seran molt altes –també ho són les nostres–, però que assumim que treballarem de manera transparent, que esperem aquest retiment de comptes, i que les propostes que ens arribin de tots aquests espais socials, polítics, seran molt ben acollides i que aconseguirem, des d'aquest nivell d'incidència que no s'havia tingut fins ara en les polítiques d'igualtat, poder col·laborar també amb el conjunt de departaments del Govern, com així se'ns està transmetent per part dels diferents consellers i conselleres, que posarem fil a l'agulla per poder-los dur a terme.

Un element important, també, del que ha plantejat: d'on veníem. És evident que no s'entén la rellevància social del feminisme dels últims anys sense la mobilització al carrer, sense venir, però, d'aquestes dècades quant a mobilització social més recent, però segles de pensament i producció teòrica des dels feminismes, i que això ha impactat en les institucions. Des d'aquí es veu..., vostès també estan asseguts amb la mateixa perspectiva. Començava la legislatura passada amb dues dones només a la Mesa; ara ha començat amb cinc, els grups parlamentaris respecten la paritat. No tots, perquè sabem que la llei dona també alguns «resquicis» legals a complir amb la lletra de la llei, però a violar-ne l'esperit. N'hi ha un, particularment, que ho ha après molt bé. I aquesta seria, per exemple, una de les possibilitats de millora que podem treballar: quines reformes de les lleis existents ens permeten també una millor garantia dels drets, en aquest cas la paritat. Però és evident que la paritat no és l'únic àmbit, no?, en què tenim sostres de vidre, terres enganxosos, un nivell de precarietat molt alta, i en funció d'aquests eixos de desigualtat que s'entrecreuen, més desigualtats. Per tant, volem abastar tots els àmbits d'acció política per transformar el país en un sentit feminista.

Important, també, quan diem que la lluita contra les violències masclistes tindrà la màxima prioritat, fer un treball seriós amb els homes. Estem parlant de violència masclista. Vol dir que són violències que exerceixen els homes envers les dones, que ens quedi clar. No hi ha discurs alternatiu, perquè aquest és el discurs..., no és que sigui un discurs, és que és la definició internacional per part de Nacions Unides, del Consell Europeu, el Consell d'Europa, del Parlament Europeu, de totes les institucions internacionals; és com el defineixen. No ens vindrà un partit amb unes credencials democràtiques relativament limitades a qüestionar les definicions que són consensos internacionals.

Tampoc –almenys per part del Govern i farem aquest treball també de sensibilització– no hi ha micromasclismes, no hi ha microracismes, no hi ha microagressions, el que tenim són violències estructurals, algunes més invisibilitzades, algunes més naturalitzades, però que sostenen el que després són les agressions més greus, més visibles que sabem reconèixer. Per tant, en aquesta aliança, com dèiem, de tots aquests corrents de pensament, d'acció, i amb els moviments socials de referència, treballarem per erradicar totes aquestes desigualtats.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Sí, senyor Garriga, per què em demana la paraula?

Joan Garriga Doménech

Bé, ja me l'ha concedit abans. M'ha dit que quan acabés la intervenció ja la podria tindre.

La presidenta

Sí.

Joan Garriga Doménech

Ho he dit abans, l'article 87. Per al·lusions al grup parlamentari, en concret VOX, i jo soc el seu representant i m'ha dit que me la donava ara. Doncs la prenc, si no li sap greu.

La presidenta

Sí, li vull fer l'aclariment només, que la diputada, quan ha fet esment en concret del Grup Parlamentari VOX, n'ha fet esment per dir textualment: «Des del nostre grup parlamentari no esperem res de Vox», ho he anotat textualment.

Joan Garriga Doménech

Si no li sap greu, les al·lusions les responc jo, no vostè.

La presidenta

No, no...

Joan Garriga Doménech

Ja sé què...

La presidenta

Disculpi'm, és que encara no li he donat la paraula. De moment, la paraula la tinc jo. I li estic dient: «Per què em demana la paraula?» I vostè em diu: «Per al·lusions.» I jo li recordo el que vam parlar a la Junta de portaveus, perquè vostè hi era, de en quin context la donàriem per al·lusions. I, per tant, li pregunto si les al·lusions són per aquesta frase que ha dit la diputada Jenn Díaz. Perquè si és per aquesta frase que ha dit la diputada Jenn Díaz...

Joan Garriga Doménech

(L'orador comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.) ...és un grup feixista, racista, i que no està a favor dels drets humans. Era per aquesta.

La presidenta

Disculpi'm, perquè estava parlant jo. I li dic, senyor Garriga. *(Veus de fons.)* Senyor Garriga... *(Veus de fons.)* Senyor Garriga... *(Veus de fons.)* Senyor Garriga, no té la paraula; si no, li apagaré el micròfon. Estic jo fent ús de la paraula. Escolti'm i quan jo li doni la paraula, parli. L'hi dic: li he dit que li donaria torn d'intervenció per al·lusions. L'hi contextualitzo: en el context de la Junta de Portaveus, vam explicar en quin moment donàriem la paraula per al·lusions i no entràriem en una cadena d'al·lusions perpètuas. Hi ha altres grups parlamentaris que han estat esmentats pel seu nom. Li contextualitzo en quin context la senyora Jenn Díaz ha parlat del Grup Parlamentari VOX. Si vostè es vol sentir al·ludit quan ha parlat de «grup feixista», té vostè la paraula. *(Aplaudiments.)* Per espai d'un minut.

Joan Garriga Doménech

Sí, la prenc, la paraula, perquè també ha dit que la interpellació del meu company ha fet al·lusions al racisme, quan jo crec que el Sergio Macián no ha parlat de raça en cap moment.

Miri, demano una rectificació a la senyora diputada Díaz, perquè el meu partit no és feixista, és demòcrata. El nostre partit condemna totalment la violència contra les dones, contra els homes i contra els nens, i, per descomptat, defensem els drets humans. *Con lo cual*, senyora Díaz, li reclamo una rectificació.

La presidenta

Senyora Díaz... Molt bé.

Gràcies. Continuem. Senyor Moreno, per què em demana la paraula?

Raúl Moreno Montaña

Presidenta, també per al·lusions, amb relació a l'article 77.1, i per una observança del Reglament de l'article 90.1.

La presidenta

Endavant. Té un minut.

Raúl Moreno Montaña

Entenc que per al·lusions.

La presidenta

Per al·lusions, sí.

Raúl Moreno Montaña

Bé, ha fet al·lusions, la senyora Díaz, al Grup Parlamentari Socialistes, ja que nosaltres donem recolzament a aquesta violència institucional que surt del Congrés dels Diputats.

Jo crec, senyora Díaz, que aquí vostè no ha estat del tot encertada. Entre altres coses perquè, mirin, vostès i nosaltres som hereus d'una lluita de moltes dones, també de molts homes i de moltes institucions, per erradicar la violència masclista i per treballar per la igualtat d'oportunitats i per la igualtat del col·lectiu LGTBI. I jo crec que el Govern de l'Estat i el Congrés dels Diputats han demostrat legislativament quin ha estat el seu recorregut; el seu Govern encara ho ha de demostrar.

I, per tant, el que li demano, si us plau, és que no comencem a titllar aquells que compartim el mateix objectiu des de les mateixes institucions on vostès també estan representats, de fer cap tipus de violència institucional. Només demanar-li això.

I, senyora presidenta, de cara a l'observança del Reglament, article 90.1...

La presidenta

Sí.

Raúl Moreno Montaña

Voldria fer també referència a l'article 81.1, que parla de la coherència dels debats. Jo crec que fora bo que si una diputada el que està fent és interpellar una consellera, es tracta d'interpellar sobre l'acció de govern. I, per tant, intentem centrar el debat en l'acció de govern i no tant en utilitzar aquests torns de paraula com si fos una proposta de resolució, com si fos una moció en la que s'alludeixen altres grups parlamentaris per aprofitar aquest temps, per fer més un discurs polític que no un control al Govern.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Moreno.

Si ningú més em demana la paraula, passem de punt de l'ordre del dia.

Interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge

300-00008/13

Arribem al setzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre les polítiques d'habitatge. És una interpellació que presenta el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - un Nou Cicle per Guanyar, i disposa de deu minuts la senyora Montserrat Vinyets per fer exposició de la interpellació.

Montserrat Vinyets Pagès

Bon dia, presidenta. Diputats, diputades, «encorsetats» a l'Estat espanyol mai podrem garantir el dret a un sostre digne, a construir un projecte de vida comú i a teixir complicitats amb l'entorn. Sense sobirania en diners ni en lleis no podrem ga-

rantir aquest dret. Ens calen partides pressupostàries adequades i avui no les tenim; no les tenim per l'espòli històric fiscal que patim, perquè els pressupostos generals de l'Estat són un absolut despropòsit.

No és que els diners no hi siguin, sinó que es destinen a coses absolutament innecessàries i que només fan que apuntalar el règim del 78: Casa Reial, despesa militar. L'exemple més gràfic el trobem fa un escàs mes, quan el rei i la ministra de Defensa pontificaven la inauguració d'un submarí que ha costat més de 4.000 milions d'euros. Saben quin és el pressupost de la Generalitat de Catalunya en habitatge? Saben quants anys de pressupost són aquests 4.000 milions d'euros en un submarí per garantir la independència estratègica del país?

Tenim un problema: que no tenim diners. Per tant, l'exercici i la garantia d'aquest dret passa per tenir un finançament propi.

A part, no tenim capacitat legislativa. El grup dels comuns ens recordava: Catalunya té competència en habitatge. I tant, tenim competència en habitatge, en urbanisme, en ordenació del territori. Però resulta que la configuració del dret de la propietat la fan uns altres, i la fa la Constitució espanyola i la fa el Tribunal Constitucional. I la nostra competència en habitatge ens serveix tan poc que ni podem fer una llei de contenció de rendes; llei que hem fet però que d'aquí a res serà expulsada de l'ordenament jurídic per part del guardià de les essències, el Tribunal Constitucional.

No tenim capacitat legislativa tampoc per intervenir en processos judicials on es veuen els desnonaments. Tenim tan poca capacitat legislativa que només podem intentar fer protocols per com fem els llançaments. O que inclús aquí es legisla per fer requisits d'admissibilitat de demandes i després queden totalment noquejades per acords no jurisdiccionals del TSJ. Per tant, de capacitat legislativa, no en tenim ni una en matèria d'habitatge o la que tenim és molt reduïda.

Tampoc tenim capacitat legislativa per impactar en els fons voltors, ni en les Socimis ni en les Sicav. Qui tenia competència legislativa en aquest àmbit és l'Estat espanyol, que no ha fet cap llei, a diferència d'altres estats, que de lleis n'han fet per regular això. I no només no ha fet cap llei, sinó que el que ha fet sí que ha sigut tocar normativa tributària, precisament per fer unes exempcions a impostos de societats i reduir tipus impositius a 1 per cent.

Tot són prerrogatives. I l'exemple més clar el trobem en la Sareb —el millor exemple. L'Eurostat acaba de dir que el deute de la Sareb puja fins a 34.000 milions d'euros. Això és una absoluta bestiesa. El règim del 78 ha tornat a intervenir perquè tots aquells habitatges de bancs i caixes, d'aquests actius que tenien les entitats bancàries que podien formar part d'un parc públic d'habitatges potent, fossin gestionats pels de sempre: per Caixabank, Santander, Sabadell i les seves immobiliàries afins.

No podem continuar amb aquest escenari. Si el problema de l'habitatge és una cosa estructural, hem de canviar el marc. I, per nosaltres, canviar el marc només passa per fer efectiu un dret, que és el dret a l'autodeterminació.

Però ara ja ens posem més a curt termini i ens fixem en la configuració del nou Govern que va tenir lloc fa escassos dies. No ens agrada massa, no ens sona massa bé aquest nom d'aquesta nova conselleria de Polítiques Digitals, Infraestructures i Agenda Urbana. Ja ha caigut del nom «ordenació del territori i urbanisme», i sense un bon urbanisme i una bona ordenació no tindrem polítiques públiques d'habitatge potents. De lo sectorial, de la infraestructura, no podem anar a lo transversal. I, per tant, el que agraïm és que reconsiderin la configuració d'aquesta conselleria, senyor Puigneró. I posin, si us plau, el focus en l'ordenació i en l'urbanisme.

Hem de canviar la manera com hem fet l'habitatge fins ara, senyor Puigneró. Hem de partir de sempre anar donant resposta immediata des de l'extraordinària i urgent necessitat i no des de la perspectiva de futur. Hem d'abandonar ja, d'una vegada per totes, la lògica dels ajuts ordinaris al pagament, de les polítiques d'emergència, dels programes com Reallotgem, que poden tenir molt bones voluntats, però

que el que passa és que no deixen de ser transferències de diners públics a mans privades. Si us plau, ja, fem..., ataquem de forma estructural el problema. I per atacar estructuralment el problema hem de fer canvis a la legislació territorial i urbanística que deixin de banda una idea, i la idea és que el territori és un bé de mercat o que l'habitatge és un bé de mercat. A mi em sap greu perquè vostè en la seva intervenció precisament ha reiterat la idea que l'habitatge és un bé de mercat, i al mateix temps ens deia: «Però sí que és veritat que hi ha hagut uns canvis i s'ha d'entendre la cosa diferent.» Doncs, o canviem des del minut zero de paradigma o no ens en sortirem.

I no cal construir, cal decreixer i cal contenció. Per tant, també exigim que actuacions com àrees residencials estratègiques que es fan al Prat de Llobregat, que afecten espais agraris amb grans valors a nivell de flora i fauna, es deixin de banda, perquè a més es fan aquestes actuacions agafant la cantarella de «perquè cal VPO», i són, en el fons, una excusa per depravar més territori. Hem de posar fre també a l'aprovació d'aquests plans directors urbanístics macros que depreden territori i que només busquen finalitats turístiques, recreatives i logístiques.

Per què apostem, nosaltres, des de la CUP? Doncs per un parc públic d'habitatges potent que avui no tenim. Un parc potent d'habitatges que la llei del 2007, aquesta llei per a l'habitatge que va costar tant temps de fer, ja deia que era un mandat important. Això era el 2007. Som al 2021 i encara no tenim aquest parc d'habitatge potent. I el senyor Puigneró deia: «No, això és una cosa de país, no hem de fer soroll.» Escoltin, però és que aquí, sort que hi ha gent que fa soroll. Sort que els moviments socials fan soroll, perquè és que, si no, no es faria absolutament res i es prioritzaria aquesta agenda neoliberal que té les coses molt clares, que és que quan no es fa res, el mercat actua, i si el mercat actua sempre és en benefici dels mateixos.

Avui, el parc públic de la Generalitat en matèria d'habitatge és de 24.000 habitatges: 18.000 que va fer l'Incasòl i els altres que venen de pisos cedits. I aquests números són manifestament insuficients. I per què necessitem un parc públic més gran? Perquè nosaltres entenem que aquesta és la manera de frenar l'escalada de preus. Si tenim un parc públic potent, podem fer abaixar preus. I ho repeteixo: per fer aquest parc públic potent no cal que construïm més, el que cal és que passem totes aquestes carteres d'immobles que estan en Sicavs, en Socimis, en fons d'inversió, que les recuperem i les portem en aquest parc públic. També que aquests pisos turístics que han aflorat a les ciutats de forma descontrolada es paralitzin. No poden existir pisos turístics si prèviament no hem resolt les problemàtiques en temes d'habitatges.

I per què cal rehabilitar i no construir? Doncs perquè el parc residencial el tenim molt envellit i la majoria, el 80 per cent del parc, té les qualificacions energètiques amb les lletres més dolentes. Per tant, hem de gastar molts diners en rehabilitació. I ara, dels fons europeus, baixaran molts diners; diuen que 5.800 milions d'euros a repartir entre les comunitats autònomes. Sabem que va haver-hi una reunió, sembla ser, entre comunitats autònomes i que a Catalunya ja tenim aquesta xifra que potser ens toca. A mi m'ha semblat que vostè deia que serien 600 milions d'euros, no sé si ho he entès bé. En qualsevol cas, permetin que els traslladi el nostre recel a que novament aquests diners..., perquè ja és una constant: rescat de la banca, Sareb... Tenim por que aquests diners novament vagin als de sempre, i que precisament aquests diners per a la rehabilitació serveixin per arreglar i fer una posada al dia de tot el paquet d'immobles de fons voltors.

També cal rehabilitar perquè construir suposa CO₂, 40 per cent de gasos d'efecte hivernacle, i no ens podem permetre més l'emissió de tots aquests gasos. Per tant, canviem lògiques, no fem habitatges allà on es creu que hi haurà plusvàlues, sinó que fem-lo a través de polítiques territorials, a través de plans sectorials, als que també feien referència els comuns.

També hem de fer la nostra pròpia llei del sòl. Hem de configurar nosaltres, exercir sobirania i configurar nosaltres el nostre dret de propietat, fer una bona refosa

d'ordenació del territori i urbanisme. També fer una llei hipotecària catalana pròpia, per què no? I començar a consolidar una agenda legislativa que sigui potent.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora diputada. Per respondre té la paraula el vicepresident del Govern i conseller de Polítiques Digitals i Territori, senyor Jordi Puigneró.

El vicepresident i conseller de Polítiques Digitals i Territori

Bé; gràcies, presidenta. Diputada Vinyets, la veritat és que subscriuria gairebé tota la primera part de la seva intervenció i, per tant, en això estic content, perquè segur que avançarem plegats cap a exercir sobirania. I és veritat, eh?, sense les eines per poder exercir la sobirania és molt difícil poder implementar no polítiques d'habitatge, sinó moltes altres polítiques que afecten en el dia a dia de la ciutadania; però és veritat que les d'habitatge són unes polítiques molt importants i que creiem que des del Govern cal adreçar en aquesta legislatura de forma important. L'habitatge, per tant, és una qüestió estratègica que exigeix la participació de tots i requereix molt de consens.

Miri, jo, que provinc del món municipalista, i entenc que la seva portaveu, la senyora Sabater, que va ser l'alcaldeessa d'una ciutat important del nostre país, som molt conscients de la realitat que es viu en els àmbits municipals, i, per tant, de les necessitats que hi ha, socials, al darrere de l'habitatge. I quan jo parlava abans, aquest matí, en la interpellació dels comuns, de que no havíem de fer soroll, al que em referia és que per arribar a consensos, per arribar, diguéssim, a posicions que tots puguem acordar, cal evitar, doncs, batalles partidistes, cal intentar apropar, eh? Des de diferents visions de com resoldre aquest tema, que tots tenim present que és un problema que tenim al nostre país, com ho podem fer..., amb les pertinents, evidentment, renúncies generoses que haurem de fer cadascun de nosaltres, que des de visions diferents volem resoldre aquesta problemàtica que pateixen molts dels nostres municipis, com pot ser el cas de Badalona o podria ser el cas del meu municipi.

Entrant en matèria, per això: miri, sense diners no es poden fer polítiques públiques potents d'habitatge, i, per tant, en això coincideixo amb vostè que cal que pressupostàriament aquesta legislatura es noti, en l'aprovació de pressupostos, aquesta voluntat. I concretament, en aquest sentit, Esquerra Republicana de Catalunya i Junts per Catalunya tenen un acord de govern en el qual hem sigut molt clars, en el sentit de que volem incrementar gradualment els pressupostos en matèria d'habitatge fins als 1.000 milions d'euros, durant aquesta legislatura. És una xifra que requerirà molts esforços, que possiblement..., esperem que sí, però costarà, eh?, trobar-la en la primera proposta de pressupost; però que ens hem conjurat per fer-ho en aquesta legislatura.

Estic convençut també que part del seu grup –i vostè concretament, si porta habitatge–, doncs, ens sotmetrà a l'escrutini pertinent per tal de complir aquest compromís tan explícit. I assumim també aquest repte amb una perspectiva d'objectiu ambiciós, perquè pensem que si no ens plantegem fites ambicioses, fites elevades, al final podem quedar-nos massa enrere, i, per tant, les polítiques d'habitatge d'aquest país no s'ho poden permetre.

I això no només passa amb les polítiques d'habitatge, eh? I, per tant, també els animaria a que obrim aquesta ambició a d'altres polítiques que poden també acabar ajudant a redreçar aquest problema de l'habitatge al nostre país. Abans..., aquest matí també ho he comentat en la interpellació amb els comuns, que són polítiques, per exemple, per fer front al despoblament i, per tant, d'esponjar la població del nostre país en el si del territori. Hi han polítiques, en l'àmbit de les infraestructures, que ens poden també ajudar en aquest propòsit i a treure molta pressió sobre els preus, en aquest cas a l'àrea metropolitana, i en concret a Barcelona. Una d'elles, per exemple, és en matèria d'inversions en infraestructura de fibra òptica, que permet

que el teletreball faci que molta gent pugui optar professionalment a viure en altres llocs del territori.

Evidentment –i vostè ho ha comentat–, no ens podem fer trampes al solitari amb el tema del finançament. Aquest és un objectiu amenaçat per l'espoli endèmic i enquistat que pateix Catalunya per part de l'Estat. Més enllà dels efectes que té el dèficit fiscal per a les polítiques públiques de la Generalitat de Catalunya i per a la qualitat de vida dels catalans i catalanes, en aquest cas patim el mal de sempre, i és que els programes que l'Estat dissenya, i sovint imposa, per desplegar polítiques sectorials, sovint estan mal dissenyats i mal finançats. Per exemple, ens trobem que el Plan estatal de vivienda ha vist com aquests darrers anys es retallava el 50 per cent als imports destinats, en aquest cas, als programes d'habitatge, amb l'agreujant d'anar incorporant, en aquest sentit, més accions dins d'aquests programes, i que, per tant, amb menys recursos i més accions, l'efecte que tenen aquestes polítiques són menors.

Un segon element molt important, evidentment, i crec que aquest és un element ja no de planificació a mitjà-llarg termini, sinó sobretot d'abordatge imminent, és el tema dels desnonaments; si hi ha un tema que ens preocupa a curt termini, és aquest. Crec que estaran força d'acord amb mi si els dic que cal posar fre als desnonaments de famílies vulnerables per part de grans tenidors. Per fer-hi front, en la passada legislatura vàrem aprovar el Decret llei 17/2019, que reforçava el lloguer social obligatori, i l'aplicació d'aquesta norma ha servit per evitar nombrosos desnonaments, reconduint-los cap a un lloguer social per a la família o per a les famílies amb vulnerabilitat acreditada. Ara bé, un cop més, hem topat amb la barrera dels poders de Madrid; en aquest cas amb l'instrument polític, que és el Partit Popular, i el braç executor en què s'ha convertit el Tribunal Constitucional. Tenim una part del Decret 17/2019 suspès, que és precisament el que reforçava el lloguer social obligatori ja previst en la normativa 2015 i 16. Fruit d'aquesta indefinició..., indefensió –perdó– amb què el PP i el Tribunal Constitucional han situat els ciutadans de Catalunya en situació de vulnerabilitat, en aquests moments no es poden fer o no es fan noves propostes de lloguer social obligatori. I el que és pitjor: en tenim quatre mil de fetes, durant la vigència del decret, que els grans tenidors no acaben de tramitar, emparats en la suspensió de la norma.

I és en aquest punt on els interpello també perquè ens ajudin a assolir l'objectiu, que no és cap altre que recuperar el nivell de protecció a les famílies vulnerables que oferia aquest decret llei, reforçant la solidesa jurídica de la norma per evitar qualsevol risc d'impugnació o de sanció. Això podria implicar renúncies als plantejaments inicials per part de tots, però hem d'entendre que aquestes renúncies estaran al servei d'un objectiu superior, que és, i ha de ser, comptar amb una nova eina que cap tribunal ens pugui tombar. Evidentment, el desig és que no haguéssim de passar per aquí i que tinguéssim les eines, com molt bé vostè ha comentat, de sobirania per poder exercir, des d'aquest Parlament, sense tutelatges.

Finalment també –i també n'he parlat a l'anterior interpel·lació– vull fer-li referència al cas concret del grup de treball sobre habitatge, que ha estat el primer acord de govern que hem aprovat en aquesta legislatura i que, en fi, posa el focus en diferents departaments, perquè entenem que el dret a l'habitatge és un dret transversal que s'ha de situar en el marc de diferents departaments, i que un sol desnonament ja és en si un fracàs del sistema.

Finalment..., vostè també n'ha parlat, ha fet referència a la insuficiència del parc d'habitatge social. Evidentment, també ho he explicat a primera hora del matí: la insuficiència del parc públic ha estat una realitat difícil de combatre des de la crisi econòmica de 2008, que va tenir un impacte brutal en el sector de la construcció i en la salut de les finances públiques en els següents anys, que encara arrosseguem i la pandèmia ha agreujat. Tot i així, hem anat creixent en el parc públic de la Generalitat i ja s'han superat els vint mil habitatges, amb prop d'un 2 per cent de parc

d'habitatge social, que, tot i així, encara està molt lluny de la mitjana de l'11 per cent d'Europa, però amb un creixement sostingut que respon a una ferma voluntat de revertir una situació heretada i conseqüència del pes dels anys de dècades d'una política d'habitatge feta ja des del franquisme i en els primers anys de la democràcia en què s'apostava per finançar la compra d'habitatge en lloc de promoure habitatge protegit de lloguer, com mentrestant es feia a Alemanya, a Àustria, a França o a la Gran Bretanya. Però, malgrat el context difícil des de finals de 2015, tenim aprovat el decret que ens habilita per exercir el dret a tanteig i retracte sobre habitatges provinents d'execucions hipotecàries. Amb poc més de cinc anys, la Generalitat ja ha adquirit 3.177 habitatges per import de 168 milions d'euros, uns quants d'ells també a la ciutat de Barcelona.

Per tant, el compromís del Govern és continuar amb aquesta aposta, amb aquesta política concreta de tanteig i retracte. Però és veritat que no ens podem quedar aquí. Hi han altres aspectes que poden esdevenir importants si hi ha la voluntat necessària per part dels agents implicats. En primer lloc, el Govern de la Generalitat reitera que és necessari que la Sareb cedeixi el seu patrimoni residencial a la Generalitat perquè el pugui destinar a lloguer social. I en segon lloc, les entitats financeres que tenen patrimoni immobiliari, fruit precisament del rescat bancari i en el marc d'una crisi econòmica que va fer perdre l'habitatge a moltes famílies, han d'assumir també més responsabilitats en l'abordatge d'aquest problema.

I, en tot cas, a la rèplica miraré de respondre-li la resta de qüestions que m'ha plantejat.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, conseller. Ara té un torn de rèplica de cinc minuts la diputada Montserrat Vinyets.

Montserrat Vinyets Pagès

Bé; gràcies per la resposta, senyor conseller. Abans també volia dir-li que, en aquest marc d'aquesta agenda legislativa que tenim pendent d'endegar en aquesta legislatura que s'obre, hi ha una llei que és extremament important i que tenim sort que sembla ser que ja hi ha hagut tot un procés de codificació que ha estat treballant, ja hi ha una proposta de text que nosaltres encara no hem vist, però creiem que s'ha d'abordar des del minut zero, i és que aquest Parlament ha de dictar la seva pròpia llei d'arrendaments urbans. S'ha acabat basar la nostra normativa en la LAU que tenim vigent a l'Estat espanyol, la LAU del 94.

Hem d'exercir sobirania i fer la nostra pròpia llei. Una llei que es pronunciï sobre la renda, una llei que es pronunciï sobre la temporalitat dels contractes i que agafi exemples de països del nostre entorn on els contractes no tenen aquests terminis temporals tan curts com els que tenim ara –que es coneix com a «desnonaments implícits»; que a la gent no és que la desnonin, sinó que simplement han de desistir dels contractes perquè se'ls ha acabat i, per tant, han de canviar de barri–, i que exclogui com a part arrendadora dels contractes aquelles entitats, aquelles persones jurídiques que tenen com a objecte social l'especular amb el dret a l'habitatge. Hem de fer que aquesta gent no es pugui dedicar a aquest negoci. I nosaltres apostarem per aquest tipus de legislació.

I de resultes de la intervenció que s'ha fet anteriorment a la meua sobre les ocupacions, m'agradaria fer unes reflexions. Mirin, l'ocupació no és un negoci, és una autotutela de drets. Quan l'Administració, quan aquells que estan cridats a fer la seva feina, a garantir drets, no ho fan, la gent s'ha d'autorganitzar i tutelar els drets perquè no troba empara ni en l'Administració ni en el poder judicial que està cridat a tutelar els seus drets. Perquè d'eines, n'hi han. Hi ha tractats internacionals que reconeixen el dret a la propietat, no amb les limitacions que té l'ordenament jurídic

espanyol, la Constitució espanyola, sinó que fan una lectura sortosament molt més àmplia. Però tot i existir aquests documents, no s'utilitzen per part dels tribunals. A la gent no li queda més alternativa que autotutelar els seus drets.

I sobre si hem de parlar, d'alguna manera, de negoci, «*del negocio*» de l'ocupació, jo puc dir-li que, bé, el negoci el fan les empreses de desallotjament exprés que actuen al marge de la legalitat. El negoci el fan aquelles empreses que, amb aquests cants de sirenes que vostès fan d'inseguretat, de violència –que això és absolutament inexistent–..., amb aquest negoci, amb aquests cants, vostès generen sensacions que són irreal i el que fan és que ara les entitats bancàries ja, definitivament, deixin de ser bancs i caixes i es dediquin al negoci de la venda d'alarmes, que és el que està passant avui en dia. Tu vas a un banc i et pots comprar una alarma, però per treure vint euros tens totes les dificultats del món.

I els que també fan ocupació –diguem-ho, d'alguna manera, així–..., és la Sareb. Preocupin-se per la Sareb. Hi ha uns senyors que resulta que tenen..., ens hem de menjar en l'àmbit públic un deute de 34.000 milions d'euros i continuen tenint a les seves mans un parc públic d'habitatges sense cap tipus de justificació i sense cap tipus de legitimació. Per tant, si a algú hem de deixar que tregui les seves mans, que tregui la seva força, la seva actuació d'algun lloc, és a la Sareb. Que faci el favor, si us plau, de retornar tots els immobles que té il·legítimament en els seus balanços perquè nosaltres els transferirem a les oficines d'habitatge que estan escampades per tot aquest país, que tenen tècnics que cada dia fan mans i mànigues per trobar solucions individuals a les persones que atenen, i que de ben segur que donaran una sortida a aquests pisos, evidentment, molt més bona que la falta de sortida que han fet ells. Perquè recordem que a aquesta entitat el 2020 se li ha de fer una llei *ad hoc* per salvar-la de la fallida, perquè aquesta societat està en fallida. Però el Consell de Ministres fa una llei per evitar que no entri en fallida, com fan les empreses que estan en la seva situació. Per tant, aquí sí que hi ha negoci.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies. Ara, en torn de rèplica, té la paraula el vicepresident del Govern i conseller de Polítiques Digitals i Territori, senyor Jordi Puigneró.

El vicepresident i conseller de Polítiques Digitals i Territori

Sí; moltes gràcies, senyora Vinyets, diputada. Potser aquest matí o no m'he explicat bé o no se m'ha entès bé. Jo precisament he parlat que precisament des del meu grup i des del Govern, doncs, considerem clarament que el dret a l'habitatge és un dret social. Ho dic per unes declaracions que va fer en el seu moment el ministre Ábalos, i per això hi feia referència, on havia dit que l'habitatge era un bé de mercat. Jo soc del parer que l'habitatge, en fi, primer és un dret social i, evidentment, un cop garantit aquest dret social, és un bé de mercat. I amb aquesta filosofia actuarem, almenys des del meu grup i també des del Govern.

Però, dit això..., i vostè n'ha fet esment també, i també se m'ha insinuat aquest matí per part de la senyora Segovia, respecte a la conselleria, eh?, com estàvem organitzats a la conselleria, respecte al nom i també les competències que tenia. La conselleria és la conselleria de Polítiques Digitals i Territori. Per tant, aglutina, evidentment, tota la part d'infraestructures, de mobilitat, d'urbanisme, i també aquí hi quedava inclòs tot el tema, diguéssim, de les polítiques d'habitatge.

Jo del que els vull informar –i, per tant, doncs, anunciar-ho, i, per tant, també responc a la insinuació que se m'ha fet aquest matí– és que després de converses que hem mantingut aquests darrers dies –i aquest ja va ser un debat que vam tenir també intensament en el si del nostre grup i també conjuntament, en aquest cas, amb el president de la Generalitat–, atenent precisament a que la prioritat de la política d'habitatge ha de ser enfocada des de la perspectiva social i, per tant, com un dret social,

la competència sobre les polítiques d'habitatge estarà liderada, en la reestructuració que farem en el decret d'estructura, per la conselleria de Drets Socials.

Evidentment no ens en desvinculem. Aquesta és una voluntat, evidentment, de tot el Govern, és una prioritat del Govern, i té implicacions en l'àmbit d'Interior, en l'àmbit de Justícia, també en l'àmbit evidentment urbanístic. I aquest és un debat que hem fet després de converses amb la consellera, que també tenia aquest interès, i que no fem res més que el que ha fet també l'Ajuntament de Barcelona en aquest sentit, on clarament la política d'habitatge, doncs, està liderada des de l'àmbit social de l'ajuntament.

Per tant, per acabar la meua intervenció, evidentment, la política d'habitatge continuarà sent i és una prioritat d'aquest Govern, i estarà en aquest sentit liderada, en aquest cas, per la consellera Violant Cervera, de l'àmbit de Drets Socials, però amb tot el recolzament i tota la voluntat de que sigui una política transversal del Govern, enfocada des d'aquesta perspectiva, tenint present que, en fi, això pertoca i toca àmbits com Interior, toca àmbits com Justícia, i també evidentment des de la perspectiva de la política territorial, doncs, tot el suport en que aquesta sigui una prioritat, com així ha quedat reflectit en l'acord de govern que tenim amb Esquerra Republicana, on clarament aquest àmbit és el que té més línies i més pàgines dedicades a la que ha de ser una política important en els propers anys.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Bé, doncs hem arribat al darrer dels punts de l'ordre del dia del que serà el darrer Ple de la tretzena legislatura, perquè amb l'exercici de memòria històrica que vam fer ahir, el proper Ple ja serà formalment el Ple de la catorzena legislatura.

Abans, però, d'aixecar la sessió, voldria donar les gràcies i desitjar naturalment sort i encerts a tots els companys que deixen el Parlament per assumir reptes al Govern. Es va acomiadar ahir de la cambra la vicepresidenta Anna Caula; també deixa les files d'Esquerra Republicana el diputat Sergi Sabrià, i també ho fan la diputada Teresa Pallarès i el diputat Eusebi Campdepadrós. Per tant, els desitgem a tots sort i encert, alhora que els donem les gràcies per la feina que han dut a terme.

Paraules de comiat d'Eusebi Campdepadrós i Pucurull

I el diputat i secretari de la Mesa en l'anterior legislatura, Eusebi Campdepadrós, m'ha demanat fer ús de la paraula per poder-se acomiadar del Ple, i té la paraula per dos minuts. Endavant.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

Eusebi Campdepadrós i Pucurull

Gràcies. Moltes gràcies, molt honorable presidenta, membres de la Mesa, vicepresident del Govern, senyores i senyors diputats. Evidentment, de forma inesperada, doncs, deixaré l'hemicicle per ocupar responsabilitats de govern en l'àmbit de la justícia, que és el meu, i on també, efectivament, en fa molta falta en aquest país.

Estic agraïdíssim pel privilegi i l'honor d'haver pogut representar el poble de Catalunya, per la invitació que em va fer el molt honorable president Puigdemont; molt agraït a tots els companys i companyes del grup parlamentari, encapçalat per Albert Batet, però també molt agraït a tots els altres diputats i diputades a qui he tingut també el privilegi i l'honor de tractar, i amb els quals també hem fet coses positives per al país.

Molt agraït també a tots els serveis de la cambra, encapçalats pel secretari general, el senyor Muro, als lletrats, evidentment als serveis lingüístics, tots els serveis informàtics, evidentment als uixers, aquest que és el nervi discret, però que fa fun-

cionar la cambra. Molt agraït també als xofers de què hem pogut disposar els membres de la Mesa. I molt agraït també als periodistes que pacientment segueixen les tasques d'aquesta cambra, que, precisament, com que teníem més aviat prohibit de parlar amb ells, ha resultat molt interessant de fer-ho.

Jo, en honor a la presidenta, sí que voldria fer una cita no literària, però sí juridico-parlamentària històrica, i és la forma amb què el Parlament, amb què les Corts catalanes rebien el comte de Barcelona quan començaven les Corts. I deia el següent: «Nos, que valem tant com vós, jurem davant de vós que no sou millor que nós, que junts valem més que vós, i que us acceptem com a sobirà sempre i quan respecteu les nostres llibertats i lleis, però si no, no.» Aquest és l'esperit que ha inspirat sempre aquesta nació: les lleis s'accepten en tant que són pactades, però no imposades. Acceptem tractar com a iguals i volem tractar com a iguals i no com a súbdits. I l'únic que volem és ser una nació lliure més entre les nacions lliures.

Visca la terra! (*Crits de: «Visca!» i aplaudiments forts i perllongats.*)

Moltes gràcies.

La presidenta

Doncs ara sí que aixequem la sessió. Moltes gràcies.

La sessió s'aixeca a un quart de dues del migdia i tres minuts.